

MELINDA HARRIS

*Îmbrățișarea  
vântului*

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA



ALCRIS

---

## *Capitolul 1*

Phillipa auzea vag un zumzet în timp ce galopa printre pinii înalți, dar mușchii contractați și aerul curat de munte îl făcea să nu-i pară important. Armăsarul roib trase ușor de frâu, cerându-i să-l mai slăbească. Ea voia să-i dea drumul de tot, să simtă lacrimi în ochi din cauza vitezei vântului, dar respinse ideea ca fiind prea periculoasă. Shamal ibn Sahir era mândria hergheliei de cai arabi de la El Marees; nu voia să-l supună vreunui risc.

Calul și călăreța ieșiră din răcoarea verde a arborilor pe pajiștea presărată cu flori sălbatice. El îi ascultă presiunea picioarelor, luând-o pe cărarea care ducea la fermă. Brusc, un Porsche negru dădu năvală la o curbă. Îi claxonă în viteză.

Shamal fornăi și se aruncă în fața mașinii. Phillipa trase cu putere de frâu spre stânga, abia având timp să se ferească din calea mașinii. Deși avea cizme de piele, o duru lovitura oglinzii mașinii peste gleznă.

– Idiot tâmpit! strigă ea după ce mașina se îndepărta. O cuprinse furia și-l împunse cu pintenii pe Shamal. În câteva secunde se apropiară de Porsche.

Drumul era noroiuos de la roua de primăvară și mașina sport trebui să încetinească. Phillipa și Shamal ajunseră în dreptul șoferului și privi prin fereastra mașinii. Șoferul o privi în treacăt, apoi accelerează. Phillipa își grăbi armăsarul arab.

Drumul se gătuia la stâlpii de piatră și poarta de fier care ducea la fermă, dar Phillipa îl puse pe Shamal să sară peste un gard scund. Ajunse în curtea grajdului doar cu câteva clipe înaintea mașinii.

Oamenii se strânseră în fugă la auzul zgomotului. În cei patru ani de când era la fermă, Phillipa nu mai alergase un cal până făcuse spumă la gură. Sări din șar și dădu frâul peste capul lui Shamal. Tommy, un grăjdar tânăr, luă frâul.

– Spală-l și plimbă-l, ordonă ea, neluându-și ochii de la mașină. Mângâie calul pe gât. Aruncându-și părul negru lung până la brâu peste umăr, se apropie de Porsche.

Un bărbat ieși din mașina sport. Era înalt și Phillipa îl privi în ochii albaștri. Avea cel puțin un metru nouăzeci și ea se dădu puțin înapoi ca să-l cuprindă cu privirea.

Străinul era impunător. Costumul lui din trei piese îi scotea în evidență trupul musculos. Părul brun îi cădea pe frunte. Și-l dădu pe spate. Pomeții obrazilor erau proeminenți, iar nasul lui avea o finețe aristocratică, amintindu-i Phillipei de Konrad. Durerea îi cuprinse inima când se gândi la fostul proprietar al lui El Marees, cu care ar fi trebuit să se mărite,

dacă nu murea. Acum, trebuia să-l înfrunte pe acest intrus. În fața uriașului chipeș, Philllpa se simțea copleșită și asta nu-i plăcea. Ea își ridică bărbia și-l privi acuzator.

– Ce naiba făceai? Aproape că ne-ai omorât!

Străinul o privi distrat, dar la atacul ei se încordă și-și încruntă sprâncenele.

– Dar tu de ce galopai așa pe drum? Puteam să-mi stric mașina! Drumurile sunt pentru mașini. Stătea drept ca un ofițer și Philllpa se gândi că nu mai văzuse un bărbat atât de chipeș și autoritar.

Se stăpâni și continuă lupta.

– Drumurile publice or fi pentru mașini, dar orice prost știe că acest drum e privat și duce la o fermă de cai.

– De ce călăreai acolo? se mânie el.

– Și de ce nu? Ce crezi că facem aici? Crezi că ținem caii în grajduri toată ziua? răspunse ea.

– N-am idee ce faceți aici. Tonul lui devenise dur ca al ei, chiar mânios, și o înfiora. Dar am venit să aflui, căci afacerea e acum a mea.

– Cum?

– Sunt Derek Remmington, nepotul lui von Hochsburg.

Philllpa simți că se prăbușea lumea cu ea și se luptă să-și mențină cumpătul. Moștenitorul pe care-l căuta avocatul lui Conrad sosise. Crezuse că tot ce putea fi mai rău se întâmplase acum trei luni, când Konrad von Hochsburg murise pe neașteptate.

De acum patru ani, de când Konrad o angajase ca antrenoare la El Marees, el fusese centrul universului ei. La

început mentor și studentă, el și Phillipa se apropiaseră, până când deveniseră iubiți. Datorită diferenței de vârstă, Konrad ezitase să se însoare cu ea, spunând că i-ar trebui un bărbat apropiat ca vârstă. Phillipa îi spusese în repetate rânduri că nu-și dorea asta, spunând că dragostea nu ține cont de vârstă și că nu întâlnise vreun bărbat mai fascinant ca el. În cele din urmă îl convinsese și nunta fusese stabilită în iunie.

Apoi se întâmplase tragedia. Cu patru luni înainte de nuntă, Konrad murise. În tristețea ei, Phillipa nu remarcase că n-avea protecție legală. Deși el jurase că într-o zi El Marees va fi a ei, Konrad fusese încrezător în sănătatea lui și nu-și făcuse testamentul. Avocatul lui o numise pe Phillipa managera fermei până când se găsea un moștenitor.

Phillipa fusese sigură că simțise toată suferința de la moartea lui Konrad. Dar acum, privindu-l pe Derek Remmington cel ostil, își dădu seama că mai avea multe de îndurat.

– Nu știam că avea un nepot, murmură ea, amintindu-și cum Konrad nu-i vorbise despre familia lui.

– Nu l-am cunoscut. Konrad l-a agresat pe tatăl meu pentru că a îndrăznit să se însoare cu prețioasa lui soră. Tata n-a vrut să mai aibă de-a face cu el după asta, spuse el.

– O! exclamă Phillipa, neștiind ce să spună.

El continuă:

– Nu sunt chiar încântat că trebuie să vin aici, dar trebuie să lămurim niște lucruri.

– Dacă nu-l cunoșteai pe Konrad, de unde ai știut că a...

– Murit? Avocatul lui m-a găsit. Ai un nume, sau păzești doar poarta? Întrebă el brusc.

Phillipa roși.

– Iartă-mă că nu m-am prezentat, dar bunăstarea cailor e prima mea responsabilitate. Mă numesc Phillipa O'Keefe, antrenor șef la fermă.

– Bine, Phillipa, o luăm de la capăt? Încântat de cunoștință, spuse el întinzând mâna. Sunt Derek Remmington.

Trebuie să admită că avea un zâmbet agreabil, așa că murmură politicoasă:

– Încântată să te cunosc.

Îi dădu mâna mică, apoi îl observă privind curios încheieturile mâinilor. Uitându-se la mâna murdară, Phillipa înțelese curiozitatea lui. Își vârî mâna în buzunar. Simțise furnicături în palmă când el i-o strânsese.

– Presupun că vrei să faci turul proprietății, spuse ea fără tragere de inimă. Dar bineînțeles, întâi vrei să intri să te liniștești, adăugă ea, amintindu-și bunele mariere.

– Da, pentru prima sugestie. Dar cum vom merge prin grajduri murdare, mă voi spăla mai târziu.

Phillipa deschise gura să spună că El Marees era ce mai curată fermă unde lucrase vreodată, dar privindu-i fața plictisită și frumoasă, cuvintele îi rămaseră în gât.

– Sunt treizeci și șapte de cai la fermă, îl informă ea.

– Nu par mulți pentru o fermă de cai, remarcă Remmington.

– Ba da, atunci când toți sunt cai de rasă superbi și șaptesprezece iepe gravide, se apără Phillipa. Ferma are patru sute de acri, puțin după standardele din New Mexico, dar destul pentru noi. Iată clădirea principală. Arată clădirea de chirpici ascunsă printre copaci. Mai sunt două clădiri pe proprietate, pentru muncitori.

– Tu în care stai? Întrebă el cam impertinent.

– Stau în clădirea principală.

– Aha. Insinuarea era clară. Phillipa îl privi mândră pe Derek, dar se hotărî să nu se certe. Cum el gândea ce era mai rău despre ea, dacă i-ar fi explicat că fusese logodnica lui Konrad, probabil că l-ar fi întărâtat și mai mult.

– Sunt trei grajduri, fiecare cu optsprezece boxe, un padoc și drumuri de antrenament, continuă ea controlându-se. Pe celălalt versant al vârfului Blanca, arată ea muntele înalt, e pajiștea de fân. Asta înseamnă că trebuie să cumpărăm doar grăunțe pentru animale.

– Cum a reușit unchiul meu să capete toate astea? La urma urmei, *contele* nu prea avea bani când a venit în America. El se strâmbase disprețuitor când menționase titlul.

Încă o dată Phillipa se hotărî să ignore jignirile pe care Remington părea decis să le aducă lui Konrad, dar aproape că era gata să izbucnească.

– Vrei povestea adevărată, sau cea care-i plăcea lui Konrad s-o spună?

– Ambele.

– Cea adevărată e cam plictisitoare. Venind în America, lui Konrad i s-a oferit un post în construcții. A văzut

proprietatea asta când compania l-a trimis să caute locuri pentru locuințe. I-a plăcut și a economisit până a putut s-o plătească.

– Prozaic, fu comentariul lui Remmington. Acum, spune-mi cealaltă poveste.

– Spunea că a câștigat-o la cărți și a căpătat-o cu pistolul, râse Phillipa. E o poveste cam gogonată, dar lui îi plăcea. Îl făcea să se simtă cowboy. Oricine îl cunoștea pe Konrad știa că era prea bine crescut să joace ceva atât de vulgar ca pocherul.

– Unde mergem acum? întrebă Remmington, amintindu-i tacit Phillipei că nu ardea de dorința de a asculta laude la adresa fostului proprietar al lui El Marees. Ea se întreba cum ar putea să nu-l laude pe cel care patru ani de zile îi fusese profesor, tovarăș și iubit.

– Te voi duce întâi la grajdul cu mânji, răspunse ea. Avem cinci iepe gata să nască. De asemenea, avem mânji cu mamele lor și sunt tare drăguți. Mai târziu îți voi arăta armăsarii de prăsilă.

El doar ridică o sprânceană.

Îl conduse în grajdul întunecos, unde fură primiți cu fornăituri.

– Ele cred că e ora mesei, explică Phillipa.

Se apropiară de ușa unei boxe și priviră o frumoasă iapă castanie, care avea burta mare. Remmington se apropie și brațul lui îl atinse pe al ei. Phillipa simți că i se taie răsuflarea. Se feri ca și cum ar fi mușcat-o, mirându-se și ea de reacția involuntară. Conștientă dureros de golul lăsat în inima ei de



moartea lui Konrad, știa că putea fi cucerită ușor. Privind profilul lui statuar, Phillipa se gândi că noul proprietar era prea atrăgător, și ea nu voia să se facă de râs.

Nu, n-avea de gând să-și aline durerea cu el. Va rămâne loială amintirii ultimei ei dragoste. Ca răspuns la gândurile ei, simți prezența lui Konrad și-și aminti noaptea în care o privise serios și-i spusese: „Într-o zi după ce voi muri, sau poate chiar înainte, în viața ta va apărea un tânăr care te va învăța mai multe despre pasiune decât pot eu. Când va veni, trebuie să fii gata pentru el. Nu va trebui să te lași împiedicată de amintiri sau vinovăție. Trebuie să trăiești viața pentru care te-ai născut. Nu, se gândi Phillipa, nu sunt pregătită să uit amintirile. La urma urmei, se gândi ea privind bărbatul chipeș de alături, nici nu sunt sigură că-mi place de el. Și Derek Remmington nu pare interesat de mine, concluzionă ea.

Trecură la boxa alăturată, unde un mânz mic dormea liniștit pe pământ, între picioarele mamei lui.

– Nu vreau să ne îndepărtăm de la farmecul de netăgăduit al acestei creaturi, spuse Derek, dar cât valorează un astfel de animal? Sau e o întrebare nepotrivită? sugeră el puțin sarcastic.

– Nu. Trebuie să înțelegi aspectele comerciale ale fermei, răspunse Phillipa. Cât despre valoarea lui, e un fiu al lui Farzadac și conformația lui e extraordinară. Nu l-aș da cu mai puțin de douăzeci și cinci de mii de dolari.

Tommy intră în grajd.

– Philly?

– Da?

– Trebuie să discutăm despre noua iapă de montă. Ai câteva minute?

– Mă scuzi puțin? Întrebă Phillipa politicos.

Remmington dădu din cap că da și Phillipa îl urmă pe băiat. Când ieșiră din grajd, îl văzu pe Derek cum scotea un mic calculator de la buzunarul de la piept și-l folosea. Phillipa se îngrijoră și se mânie. Își dădu seama că pe noul proprietar îl interesa mai mult prețul cailor decât grația și frumusețea lor. Era logic, dar supărător.

Iapa cea nouă intrase în călduri și Phillipa ordonă grăjdarilor s-o dea la montă a doua zi dimineață. Apoi se grăbi să se întoarcă la oaspetele ei. Nu oaspete, se corectă ea. Derek Remmington era proprietarul fermei acum. Într-un fel, avea mai mult dreptul să se afle aici decât ea. Gândul acesta o neliniștea și-l alungă.

– Unde mergem acum? Întrebă el.

– Te voi duce la grajdul armăsarilor, răspunse Phillipa. Îi spunem așa, deși avem doar trei armăsari acolo. În schimb, avem multe iepe, ceea ce-i face fericiți.

Derek zâmbi și Phillipei îi plăcu.

Ieșiră din nou în curtea uscată de soare, și atenția Phillipei fu atrasă de o bancă de lemn din cele împrăștiate prin curte. Erau pentru oaspeții care doreau să vadă caii. Le putea folosi chiar acum.

– Ia loc și-ți aduc caii să ți-i arăt. Astfel îi vei vedea mai bine.

– De acord, spuse Derek.

Phillipa regretă că Guy plecase la Albuquerque în ziua aceea. Bătrânul antrenor ar fi putut să arate caii. Nu știa de ce

se simțea brusc nesigură, dar avea impresia clară că atât ea, cât și ferma erau puse la încercare și nu voia să se prezinte prost.

Padocul era negru cu roșu și scotea perfect în evidență roșul roib al lui Shamal. Spera ca întâlnirea lui Derek cu calul de mai înainte să nu-i influențeze opinia, căci Shamal era cel mai frumos cal de aici. Când conduse armăsarul în lumina soarelui, Derek stătea deja pe o bancă.

Phillipa îl lăsa pe Shamal să se joace și să zburde la capătul corzii de piele. La o prezentare formală l-ar fi controlat mai bine, dar pentru acest bărbat voia să-i etaleze focul și maiestatea rasei. Armăsarul se rotea în jurul ei, câteodată ridicându-se pe picioarele din spate. Phillipa aruncă o privire spre Remmington și fu mulțumită să-l vadă studiind atent calul, cu ochii îngustați.

Trăgându-l pe Shamal de lanțul subțire, îl opri chiar în fața lui Derek. Antrenase armăsarul de la naștere și el o asculta fără crâcnire.

Poziția lui emana putere și eleganță, coada și șosetele făceau un contrast elegant. El își ridică nobil capul și-și întinse gâtul spre ea. Ochii lui căprui limpezi o priveau de sub părul de pe frunte și-și mișcă buzele. Phillipa își stăpâni un chicotit. Se comporta bine și părea să spună: „Sunt frumos. Nu mă descurc bine?”

Inima Phillipei era plină de dragoste pentru animalul perfect din fața ei. Nimeni nu putea rămâne indiferent la o asemenea frumusețe, se gândi ea. Aruncă o privire bărbatului de pe bancă. Fu mulțumită să vadă că era impresionat. Și de ce nu, se gândi ea. Când perfecțiunea întâlnește perfecțiunea,

sunt impresionați unul de altul. Mirată de acest gând, își repetă avertismentul față de sine însăși: Derek Remington era prea atrăgător și arogant și nu-i arunca nici o privire.

– Acesta e Shamal ibn Sahir, declară ea mândră.

– E magnific, fu Derek de acord.

Regretând că trebuie să-l ducă pe Shamal înapoi în grajd, ea sugerează o alternativă.

– Vreau să-ți mai arăt un cal, dacă nu ești prea obosit.

– Continuă.

Îl văzu pe Ignacio trecând cu o roabă. Părinții lui, Fabio și Maria, lucraseră pentru Konrad treizeci de ani și Ignacio se născuse la fermă.

– Ignacio, strigă ea. Vino încoace, te rog. Tânărul veni în fugă spre ea. Poți să-l duci pe Shamal la loc în timp ce-l aduc pe Kamar? șopti ea.

– Da, Philly, nu cred că acest gringo respectă cum trebuie comorile noastre. N-ar trebui să-l alungăm? Zâmbi răutăcios și o clipă Phillipa își dori să poată face asta. Îi era teamă că sosirea lui Remington era de rău augur pentru fermă.

– Îmi pare rău, Ignacio. Acum el e noul proprietar și trebuie să ne înțelegem cu el.

El murmură o înjurătură spaniolă pe care Phillipa n-o înțelese și conduse armăsarul spre grajd.

– Mă întorc imediat, îi spuse ea lui Derek în timp ce se grăbea spre grajdul unde erau ținute iepele de prăsilă. Iapa pe care voia s-o arate era Kamar Harya, Focul Lunii. Acum trei ani, Konrad călătorise în Egipt să caute o pereche demnă de Shamal. La Organizația Egipteană Agricolă, în Cairo, văzuse o

mânză orfană de o săptămână. Era subnutrită și slabă și era evident că nu va supraviețui mult. Konrad se îndrăgostise de ea. Se vedeau trăsăturile rasei și în acea grămadă de piele și oase el vedea o campioană. O cumpără și în timpul lungului drum spre casă dormi în cală, dându-i lapte de iapă și de cămilă cu biberonul. Mânza trăise și era acum considerată de mulți cea mai frumoasă iapă arabă din lume. În trei ani își schimbase culoarea de la roib la alb; de obicei, o astfel de transformare îi lua unui cal arab cenușiu între cincisprezece și douăzeci de ani. Era una din poveștile favorite ale lui Konrad, și pe bună dreptate, se gândi Phillipa în timp ce se apropia de iapă. Kamar era uimitoare.

Kamar adulmecă buzunarele Phillipei în timp ce aceasta îi pune coarda.

– Nu acum, scumpo. Întâi muncești, apoi îți voi da niște morcovi.

Derek veni lângă ea când reapăru în curte cu Kamar. Privi iapa delicată și dădu din cap.

– E uimitor. Acești doi cai personifică masculinitatea și feminitatea. El e focos și arogant, ea e rafinată și liniștită.

– Nu te lăsa păcălit. E la fel de focosă ca Shamal. După cum știi, arabii călăreau ielele lor în luptă.

– Hmm. Interesant, murmură Derek.

Phillipa se înclină și răsuflă în nările lui Kamar.

– De ce ai făcut asta? întrebă Derek.

– Așa se salută caii între ei. Când întâlnesc un cal străin, sau unul de-al meu după o absență, mereu îi salut în felul lor.

– E unul din cele mai ridice lucruri pe care le-am auzit, râse Derek disprețuitor.

– Nu e ridicol, se repezi Phillipa, cuprinsă iar de mânie. O dată l-am văzut pe Konrad calmând un armăsar înspăimântat chiar cu tehnica asta. Ignoranța nu e un lucru de laudă. Imediat își blestemă temperamentul colțos, care o făcea să spună ce gândea.

Ochii lui Derek se aprinseră și Phillipa se gândi să-și ceară scuze. Dar respinse ideea și păși în fața lui Kamar, s-o prezinte.

– Trebuie să stau aici cel puțin o săptămână ca să pun lucrurile la punct.

Phillipa simți o emoție nedorită la cuvintele lui. Presupusese că Remington venise pentru o zi-două. Deși o irita, gândul că va petrece câteva zile în compania lui era provocator.

– Îl voi pune pe Fabio să-ți arate casa. Mai am de lucru pe aici, așa că ne vedem la cină.

– Bine. Avem câteva lucruri de discutat. Tonul lui era de om de afaceri și Phillipa se întrebă îngrijorată dacă voia s-o concedieze.

În timp ce privea bărbatul chipeș cum se ducea înapoi la mașină, un vârtej de praf apăru în curte, ridicând în aer praf și paie. Își puse fruntea pe gâtul cald al lui Kamar și încercă să-și calmeze crampele de la stomac. Ar fi vrut să ia caii și să fugă cu ei în munți. Îi era teamă că venirea noului proprietar al lui El Marees însemna schimbare, și nu în bine.

---

## *Capitolul 2*

Mirosul puternic de lemn de pin se simțea în livingul mare. Phillipa merse pe podeaua de cărămidă spre căminul din colț și privi flăcările. Deși era luna mai, nopțile la munte erau reci, și era recunoscătoare pentru căldura focului. Se așeză pe un preș navajo roșu cu gri și-și aranjă fusta. Konrad păstrase tradiția și în această casă toți se schimbau pentru cină. Păstrase obiceiul în onoarea lui.

Pe lângă fustă, mai purta un pulovăr. În plus, un colier de turcoaze. În efortul ei de a arăta sofisticată, Phillipa își prinsese părul lung la ceafă cu o baretă argintie. Măcar nu-i mai cădea părul pe față. De multe ori voise să se tundă, dar Konrad se opusese.

Alungând amintirile dureroase, studie bărnele de lemn care susțineau acoperișul și se întrebă cum va fi seara asta. O avertizase pe Maria să nu pună prea mult ardei iute, căci aveau un gringo la cină și verificase dulăpiorul cu băuturi în caz că

el voia să bea ceva. Acum n-avea decât să aștepte. Nu voia să fie singură cu Derek Remmingotn și-și dori să mai fi venit cineva.

O singurătate dureroasă o cuprinse și degetele ei mototoleau nervoase marginea șalului pe care și-l aruncase pe umeri. Simțea prezența lui Konrad și se întreba de ce tocmai în seara asta imaginea lui se impunea în conștiința ei. Se obișnuise să accepte moartea lui și pierderea dragostei lor, nu-i așa? Atunci, de ce o obseda? În timp ce-i studia imaginea, ochii cenușii deveniră albaștri, nasul acvilin deveni mai simplu, bărbia deveni pătrată. Tresărind, Phillipa își dădu seama că se gândea la Derek Remmington.

Alarmată, îngropă trecutul și se forță să se gândească la problemele prezentului. La început se temuse ca nu cumva Konrad să n-aibă moștenitori legali și întreaga proprietate să fie luată de stat. Asta ar fi însemnat vinderea cailor. Acum că apăruse nepotul lui Konrad, era posibil ca cineva să ducă mai departe munca lui. Și judecând după bărbia lui, se gândi Phillipa, Remmington părea omul potrivit.

Gândindu-se la Derek deveni mai neliniștită. Se ridică și se duse la biblioteca de pe peretele vestic al livingului și scoase Mahabharata. Konrad i-o dăduse de ziua ei anul trecut și, citind-o, se calma. Se întoarse lângă foc și, aranjându-și părul și fusta, începu să citească.

Auzind vocea lui Derek pe culoar după câteva minute, închise cartea, punând semn cu degetul și așteptă.

– Pe aici, domnule, murmură Fabio în timp ce deschidea ușa sculptată și-i făcea loc noului proprietar al lui El Marees.



– Bună seara. Derek zâmbi. Se schimbase într-o pereche de pantaloni reiați și un pulover gri de mohair. Phillipa îi admiră umerii largi și observă că el aproape atinge tavanul.

– Bună seara, răspunse ea. Cum sunt camerele tale?

– Perfecte. Se văd munții pe fereastră.

– Nu-i așa. Konrad a pus să fie făcută fereastra aia după ce a cumpărat ferma. Nu putea rata vederea spre munte, chiar dacă asta făcea camera mai răcoroasă. În timp ce privea cum zâmbetul lui Derek se transforma în încruntare, regretă că menționase numele lui Konrad.

El i se alătură pe preș lângă foc. Stăteau aproape și Phillipa miroși after-shave-ul lui parfumat. O şuviță cădea pe fruntea lui. Phillipa fu tentată să i-o aranjeze, dar își strânse mâinile pe carte și se abținu.

– Ce citești? întrebă el, privind cartea.

– Mahabharata.

– Interesant. Ce e asta?

– Conține revelația lui Krishna pentru Arjuna.

– Găsești înțelepciune în ea?

– Reafirmă înțelepciunea pe care o cunosc deja.

– Presupun că aroma asta delicioasă înseamnă că avem mâncare spaniolă la cină, observă el.

Ea dădu din cap afirmativ.

– Maria Ramirez, soția lui Fabio, e șefă la bucătărie și are grijă de casă. Dacă n-ai mai fost în New Mexico, vei fi încântat. Cred că Maria gătește cel mai bine din tot statul.

– Destul de ciudat, n-am mai fost în New Mexico până acum. Deși sunt președinte la Laser Works, n-am avut ocazia să fac afaceri cu Laboratoarele Sandia sau Los Alamos.

- De unde ești?
- Sunt născut și crescut în Connecticut. Tatăl meu a fondat compania și am multe acțiuni, precum și responsabilitatea s-o conduc.
- Nu pari prea încântat.
- Nu sunt. Sunt interesat de proiectarea și construirea laserelor. Aspectele comerciale mă plictisesc. Mă pricep, dar nu-mi place.
- Și eu sunt tot cam așa. Vreau doar să cresc cai. Konrad se ocupa de contabilitate, dar de când nu mai e, e treaba mea.
- Dar știi să te descurci, nu-i așa? întrebă Derek.
- Da, am mai făcut asta pentru o fermă mare din Arizona. M-au angajat ca antrenore și apoi m-au ținut în birou la contabilitate. Dezamăgirea încă i se simțea în voce.
- Nu înțeleg cum s-a întâmplat asta. Nu știu multe despre cai, dar pari pricepută.
- Sunt, dar sunt femeie. Proprietarii cailor arabi au impresia că bărbații sunt cei mai buni antrenori.
- Poate pentru că sunt mai solizi? sugeră Derek, studiindu-i formația delicată.
- Nu mă lupt cu caii mei, îi antrenez, răspunse ea.
- Derek îi privi trupul, cu o privire caldă și ea se luptă să-i reziste.
- Poziția ta aici te face să ai o valoare mare, nu-i așa?
- Tonul vocii lui arăta mai mult decât curiozitate despre posibilitățile ei de angajare.
- Fără să flirteze, ea răspunse simplu:

– Sper, dar cine poate spune? Dacă mă înlocuiești, va trebui iar să scriu C.V.-uri. Zâmbi, dar era îngrijorată. Privirile lor se întâlniră.

Părea s-o devoreze cu privirea și ea se întrebă cum ar fi să-și atingă buzele. Erau la câțiva centimetri unul de altul și răsuflarea lui caldă o atingea. Ca din instinct, mâna lui mare o cuprinse pe a ei. Buzele ei se întredeschiseră.

Focul aruncă scânteii și câțiva tăciuni aprinși căzură pe covor. Se despărțiră, dar Phillipa simțea încă atingerea lui caldă. Pulsul îi bătea neliniștit în carotidă. Agitată, își frecă mâna de fustă, vrând să înlăture memoria tactilă a atingerii lui. Derek stinse tăciunii și-i mătură înapoi în cămin.

Phillipa nu-și putea lua ochii de la el, și când privirile li se întâlneau, simți o furtună în suflet. Probabil că și Derek simțise scânteia dintre ei, căci în timp ce-și aranja părul, mâna îi tremura. Se ridică în picioare. Observându-i suplețea și coordonarea corpului, Phillipa se gândi că ar fi fost un bun călăreț. Își lăsă imaginația liberă și-l văzu călărindu-l pe Shamal în bătaia vântului.

– Sunt cam zăpăcit de conceptul unei case de lut, spuse Derek în timp ce-și turna whisky cu apă.

– De ce ți se pare ciudat? întrebă Phillipa încercând să-și potolească inima care bătea cu putere.

– Sunt de pe Coasta de Est. Din vest n-am văzut decât Los Angelesul, și acolo am stat mai mult la hotel.

– Ei bine, casele de chirpici sunt bune pentru zona asta. N-avem multă ploaie și avem multă argilă pentru cărămizi.

Ține răcoare vara și căldură iarna. Casa asta e veche de o sută șazeci de ani și încă e rezistentă. Acum nu se mai construiesc asemenea case.

– Așa credeam și eu, spuse Derek. Costul de azi pentru munca manuală ar fi prea mare.

– Acum vorbești mai mult ca un om de afaceri decât ca un inginer, îl tachină Phillipa.

– Asta și sunt, răspunse el zâmbind.

– Cina, domnișoară, spuse Fabio din prag.

– Mulțumesc, Fabio. Venim imediat.

Se ridică și se priviră. Cine era gazda? El sau ea?

Derek zâmbi și-i întinse mâna. Ea ezită, apoi i-o dădu pe a ei. Străbătură holul spre sufragerie. Masa mare stătea impozantă în centrul camerei.

– Cerule! Unchiul meu mânca aici singur?

Camera era elegantă și simplă. Lumânările dintr-un candelabru cu opt brațe aruncau o lumină plăcută pe farfuriile. Tonurile pământii ale farfuriilor se armonizau cu mobila și pereții de chirpici. Privindu-l, văzu că lui îi plăcea atmosfera.

– Mâncam mereu cu el și stăteam doar la un capăt al mesei. Ar fi fost aiurea să strigăm unul la altul din capetele opuse ale mesei.

Maria aduse o farfurie cu capac și-l ridică. Înăuntru, în sos de ardei iute, erau *enchiladas* și ardei umpluți. Ignacio veni și el cu un castron de orez și un coș cu prăjituri. Le lăsă pe masă și se retrase.

Privind coșul, Derek întreabă:

- Ce sunt astea?
- *Sopapillas*. Înseamnă pernuțe în spaniolă, și cred că înțelegi de ce. Sunt goale înăuntru și se umplu cu miere.
- Perne cu miere, murmură el. Par delicioase.
- Sunt, îl asigură ea.
- Cum ți-ai ales meseria asta? întrebă Derek în timp ce Maria îi servea și apoi ieșea din cameră.
- Năravul din fire n-are lecuire.
- Poftim?
- Am fost cam criptică. Așa spunea mama mea. Părinții mei au un mic restaurant în Sausalito, California. Au presupus mereu că mă voi alătura lor. Dar nu-mi place să gătesc și în fiecare zi când trebuia să pun masa, eram la ferma de cai Morgan, lângă casa noastră. După trei ani de luptă, au cedat și m-au trimis la o școală de călărie. Mama mea spune că străbunicul meu, Mulți Cai, un indian cherokee, crescător de cai, e de vină.
- Deci de aceea ai părul acesta minunat. Derek îi admiră părul negru.
- Phillipa roși. Era încântată că Derek o privea. Își amintea cum Konrad îi admira ochii cenușii și părul lung pe care n-o lăsa să-l tundă. Prezența vie a lui Derek alunga amintirile.
- Mai spune-mi despre tine, spuse Derek.
- Vrei să stăm aici toată noaptea? protestă ea râzând.
- Mie îmi convine. Ție? Se aplecă spre ea și o zăpăci cu ochii lui albaștri.
- Ca să-și ascundă tulburarea, ea luă o gură de ardei umplut, apoi continuă:

– Oricum, la optsprezece ani am luat o revistă *Arabian Horse World* și am văzut un anunț pentru un post de ucenic la Ferma de Cai Arabi Lamont din Scottsdale, Arizona. Părinții m-au lăsat să plec.

– Cum l-ai cunoscut pe Konrad? întrebă Derek.

– M-a văzut călărind la Campionatele Naționale din Albuquerque acum patru ani și m-a angajat pe loc.

– Mă îndoiesc sincer ca unchiul Konrad să fi făcut vreodată ceva doar din bunătate. Știa că-l va ajuta să câștige bani.

– Ești cinic față de un om pe care nu l-ai cunoscut, spuse Phillipa.

– Am auzit destule despre el ca să știu.

– De la mama ta?

– De la tatăl meu.

– Nu cred că e bine să te bazezi pe asta.

– E cuvântul tatălui meu!

– Și eu am petrecut toată ziua ascultându-te denigrându-mi logodnicul, răspunse Phillipa mânioasă.

Furculița lui Derek căzu în farfurie.

– Ce-ai spus?

– Las-o baltă. Uită ce-am spus.

– De ce m-ai mințit, lăsându-mă să cred că erai doar o angajată? se încruntă el.

– N-am mințit! Și acum, sunt doar o angajată.

– Cum de te-ai încurcat cu un bărbat ca von Hochsburg?

– N-ai decât să te întrebi, pentru că nu e treaba ta. Și în plus, ai deforma totul ca să se potrivească părerii tale.

Se priviră țepeni. Apoi, dând din umeri, Derek se întoarse la mâncarea lui. Termină o cremă spaniolă condimentată cu scortişoară și rezemându-se în scaun, scoase o pipă. O umplu cu grijă și îndesă tutunul. După ce o aprinse, întrebă:

– Avea unchiul meu vreun birou unde să putem discuta afaceri?

Phillipei îi înțepeni șira spinării. Simți un nod în stomac, dar reuși să dea din cap afirmativ. Ridicându-se, îl conduse pe un hol lung la celălalt capăt al casei. Soarele aproape că dispăruse după munți, dar era încă destulă lumină ca să se vadă grajdurile și micul grup de cai care pășteau pe pășune, prin fereastra mare de lângă birou.

– Înțeleg de ce a ales această cameră să fie birou. De aici putea supraveghea totul.

– Așa e, fu Phillipa de acord.

Derek se învârti încet, evaluând camera, apoi se așeză pe scaunul de piele din spatele biroului lui Konrad. Pentru Phillipa era ciudat să vadă un cap brunet în locul celui cărunt. Nu prea mai intrase în cameră de la moartea lui Konrad, și când o făcuse, luase doar registrele contabile și plecase.

O bibliotecă plină cu volume de genetică ecvestră, antrenamentul cailor, povești despre caii arabi și medicină veterinară se afla lângă perete. Pe alt perete era o vitrină cu trofee de argint câștigate la concursuri. Al treilea perete era acoperit cu fotografii ale cailor pe care Konrad îi deținuse. Contele era în multe fotografii și ochii Phillipei se încetoșară la vederea siluetei lui mândre și înalte.

– Trebuie să-ți spun că sunt mulțumit că am găsit pe cineva competent ca tine, responsabil de ferma asta.

– Mulțumesc, răspunse ea, luându-și ochii de la fotografii.

– Vreau să aranjezi să vinzi caii ăștia cât mai curând. Cu pământul mă descurc, dar...

– Cum? Tonul ei era aspru.

– Doar nu te aștepti să păstrez menajeria asta.

– Bineînțeles că nu, domnule Remmington. Bănuiam că nu vei face față comparativ cu Konrad, dar nu mă așteptam să-i distrugi munca de-o viață!

Fața lui se întunecă la insulta aceasta, dar Phillipa nu se intimidă. Distrugea ferma, împrăștiu caii, totul din ignoranță și lăcomie. Bărbia ei se crispă, pregătită să lupte ca o tigroaică pentru puii ei.

– Nu-ți cer aprobarea...

– Și n-o s-o capeți!

– Nu mă mai întrerupe! Îți dau un ordin, și mă aștept să-l îndeplinești!

– Da, domnule! Salută în derâdere. Nu mi-am dat seama că m-am înrolat, domnule!

– Sunt noul tău patron, țipă el pierzându-și controlul.

– Și încă unul prost, răspunse ea. Mi-ai spus că nu știi nimic despre cai, dar acum iei o decizie majoră fără să studiezi problema sau să fii ghidat de cei care știu ce fac!

– Sunt inginer, om de știință. Nu-mi pasă de câțiva cai. Din partea mea, să-i mănânce câinii. Vreau să scap de ei.

– Nu e așa! Te interesează doar banii. Și ai avut tupeul să-l acuzi pe Konrad că era lacom. Ți-am văzut fața când ți-am spus cât valora mânzul acela!



– Mă insultă! Trânti pipa într-o scrumieră de cristal, scoțând tutunul care încă ardea.

– Vrei să vezi cât de rea sunt? îl provocă ea, cu mâinile pe birou, privindu-l drept în față.

– Poate vrei să te concediez, spuse el amenințător.

– N-ai curaj, răspuns ea zâmbind. Nu știi pe cine ai putea găsi în locul meu și cum vrei cel mai bun preț pentru cai, nu vei încerca să-i vinzi fără mine. Nu mai face cacialmale, domnule Remmington. Se înfioră când își dădu seama că își juca singurul as.

– Voi vinde caii ăia!

– Peste cadavrul meu! Phillipa se întoarse pe călcâie și ieși din cameră. În urmă auzi mâna lui Derek lovind în birou. Aproape că-i pieri curajul în fața acestui semn de furie, dar era prea mândră ca să cedeze. Mănușa fusese aruncată și n-avea să dea înapoi. Un fost patron o poreclise Scuiță-foc. Știa că-și merita porecla. Pe Dumnezeu, jură ea, Derek Remmington va ști ce e aia o luptă.

\*

\* \*

Vântul îi șuiera pe la urechi, împrăștiindu-i părul negru. Sub genunchi simțea mușchii puternici în timp ce Majun se năpustea pe pajiște.

Știa că această călărire noaptea era prostescă și periculoasă, dar trebuia să-și risipească furia care o consuma. Mai bine să riște o căzătură, decât să fie acuzată de uciderea lui Derek Remmington.

Folosindu-și vocea, Phillipa încetini calul, întâi la trap, apoi la pas. Dădu drumul coamei și descoperi că degetele o dureau de la presiunea frâului.

În ora de când plecase de-acasă mânia i se mai risipise și era gata să gândească. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să discute cu Guy. El era mai în vârstă și poate avea mai multă influență asupra lui Remmington. Cel puțin asta spera. Probabil că se întorsese de la Albuquerque deja, așa că-l întoarce pe Majun spre casă. Îl conduse la pas, ca să se răcorească. Nu voia să atragă atenția lui Guy sau a lui Fabio, când se întorcea. N-avea nevoie de o predică de la cei mai în vârstă.

Bușumă calul și-l acoperi cu o pătură ca să nu răcească. Ștergându-se de praf pe blugi, se îndreptă spre casa mică de lână grajdul cu mânji.

Era lumină în living și Volkswagenul vechi al lui Guy era parcat în față. Phillipa ciocăni încet la ușă. Aproape imediat aceasta se deschise și Guy Petterson ieși în prag, având în spate lumina dinăuntru.

Phillipa simți că i se mai risipesc temerile la vederea siluetei crăcănate. Guy avea vechea lui pipă în dinți și chelia îi lucea în lumină.

— Phillipa! Ce faci aici la ora asta?

— Guy, pot să intru? Își dădea seama jenată că o îneca plânsul.

Brațul lui îi căzu liniștitor pe umeri și bătrânul antrenor o introduse în livingul aglomerat.

– Vrei ceai cald sau o tărie? întrebă el, cu capul aplecat într-o parte ca o pasăre.

Ea zâmbi.

– Mi-ar prinde bine ceva de băut.

– Atunci, îți dau tărie. Se duse la un dulap mic și scoase un pahar de coniac și o sticlă. Turnă puțin în pahar și i-l dădu.

– Am auzit de la Ignacio că avem oaspeți.

– Și încă ce oaspete, răspunse ea tristă.

Guy se așează într-un fotoliu vechi, cu mâinile pe genunchi.

– Cred că trebuie să testăm terenul.

– Trebuie să facem mai mult decât atât, Guy. Trebuie să atacăm și să învingem. Dădu drumul coniacului din gură înapoi în pahar. Lichidul o ardea pe gât.

– Nu așa te porți cu coniacul fin, mormăi el.

– Îmi cer scuze, murmură ea slab.

– Spune, ordonă el.

– Moștenitorul lui Konrad a apărut azi.

– Asta am înțeles.

– Vrea să vândă ferma, Guy.

– Cred că voi bea și eu. Își turnă coniac. Probabil că acum Konrad se răsucesce în mormânt, remarcă el.

– N-am reacționat cum trebuia, se confesă Phillipa. În loc să încerc să-i explic situația, am răbufnit.

– Limba ți-a făcut iar probleme?

– Mă tem că da.

Guy se duse la o măsuță lângă cămin. O hartă pe care erau așezați soldăței de plumb acoperea măsuța.

– Stricăciunile sunt ireparabile sau ne putem recăpăta poziția?

Phillipa veni lângă el.

– Nu promit, dar putem să mai încercăm. Ridică un mic dragon și-l privi. Waterloo, citi ea pe hartă.

– Cum e el?

Imaginea lui Derek Remmington îi plutea prin fața ochilor.

– Vreo treizeci și cinci de ani, puternic, inteligent.

– Chipeș?

– Da. Se blestemă că roșește.

– Te voi ajuta din toate ptuerile mele, Philly dragă, dar tu ai mai multă putere de convingere decât un bătrân ca mine.

– Nu cred, Guy. Nu ne înțelegem. Pentru el sunt doar o angajată. Încercă să nu-și amintească atingerea mâinii lui Derek sau emoția ei când crezuse c-o va săruta.

– Nu-mi pasă. Trebuie să fii fermecătoare, chiar dacă îți stă în gât. Sunt mai multe în joc decât slujbele noastre și dragostea pentru cai.

– Știu, știu. Probabil sunt doar două mii de cai arabi egipteni în lume și noi avem treizeci și cinci aici. Dacă ferma e lichidată, caii vor fi vânduți și se vor corci cu alte rase.

– Puțină încrucișare nu e o idee rea, spuse el, dar nu când o rasă e pe cale de dispariție. Trebuie să menținem programul de reproducere.

– Părea impresionat de cai astăzi, spuse Phillipa.

– Tot e ceva.

– Îi place calitatea și se mișcă athletic. Cred că ar putea călări.

– Dar mâinile lui? Întrebă Guy.

Închise ochii și-și imagină mâna care o ținuse pe a ei în seara aceea. Încă simțea atingerea degetelor lungi. Își umpluse pipa cu îndemânare. Deschizând ochii, spuse:

– Are mâini bune.

– Atunci, iată cum vom proceda. Te duci la el de dimineață și-ți ceri scuze.

– Dar...

– Fără dar.

– Yes, mon general, oftă Phillipa.

– Apoi îl ții pe lângă tine cât poți. Fă-l să vadă frumusețea cailor. E om de afaceri?

– Cam așa ceva.

– Ei bine, poate voi face apel la rațiunea lui. Să vândă caii acum ar fi o risipă de capital. Să-i țină ar fi mai rentabil. Oricum, voi încerca.

– Altceva?

– Da. Cum ți-am spus, fii fermecătoare.

– Asta e o provocare.

– Fii la înălțimea lui. Nu contează sentimentele tale personale.

Phillipa clăti coniacul pe fundul paharului și privi lichidul chihlimbariu ca și cum ar fi citit viitorul. Nu, Guy, se gândi ea, aici greșești.

Din nefericire, sentimentele ei personale erau legate de Remmington. Era atrasă de el, și chiar intențiile lui cu privire la fermă și cearta lor nu le schimbaseră. Va fi fermecătoare cu Derek Remmington, dar cu ce preț?

---

## *Capitolul 3*

Phillipa stătea pe hol și ezita. Cere-ți scuze, murmură ea fără tragere de inimă către Guy, care nu era acolo. E ușor de spus.

Era foarte devreme. Cerul începuse să se lumineze în nuanțe de roz și auriu, dar Phillipa știa că nu putea întârzia. Trebuia să meargă cu mașina la Santa Fe după provizii. Voia să-l invite pe Derek să vină cu ea.

Bine, să ciocănim la ușă, își spuse ea. Își frecă mâinile de turul blugilor, inspiră adânc și ciocăni.

– Intră.

Vocea fermă nu era adormită, așa că intră în fosta cameră a lui Konrad. Derek își puneă la loc aparatul de bărbierit într-o valiză de piele. Avea pe el doar un halat de mătase, legat înnodat la mijloc.

Phillipa nu se putu abține să-i privească pieptul bronzat, cu păr pe el. Mușchii îi ieșeau în relief. Lăsându-și privirea în jos

îi admiră picioarele lungi și musculoase. Începuse să creadă că nu e nici un loc sigur în care să privească fără să fie impresionată de masculinitatea lui Derek. Fața lui rămase impasibilă, dar ochii îi râdeau de jena ei.

– Ce pot face pentru tine, domnișoară O’Keefe?

– O... Încercă să-și amintească discursul pregătit cu grijă, dar îl uitase. Nu despachetezi când stai câteva zile? fu primul lucru care-i trecu prin minte să-l spună.

– De obicei da, dar după ziua de ieri m-am hotărât să plec acasă și să trimit un agent să se descurce cu voi.

Ea se revoltă puțin și în același timp simți un gol în stomac la gândul că pleca deja. Nu-i veneau în minte cuvintele să-și ceară scuze.

– Da... ei bine, despre ziua de ieri. Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea grosolană. Normal că ai dreptul să faci ce vrei cu ferma, dar te rog să înțelegi că patru ani, ferma asta și visele lui Konrad în legătură cu ea au fost viața mea și visele mele de asemenea. Dacă am exagerat e pentru că încă nu m-am obișnuit cu gândul morții lui premature. Spusese ce avea de spus. În afară de partea cu părerea de rău, fusese sinceră.

Îl privi printre gene. Se părea că sinceritatea ei avusese efect, căci el se relaxă și dădu din cap.

– Îți accept scuzele. Acum ce facem?

– Ce ai vrut la început. Îți voi prezenta noua ta achiziție. De fapt m-am gândit că putem începe astăzi. Trebuie să merg cu mașina la Santa Fe pentru niște medicamente veterinare și m-am gândit că ți-ar plăcea să vii.

El se gândi la oferta ei câteva clipe.

– Bine. Lasă-mă să mă îmbrac și ne întâlnim în sufragerie.  
– Am mâncat deja, așa că mai bine ne întâlnim la grajduri.  
Camioneta e deja acolo.

– N-ar fi mai confortabil în mașina mea?  
– Ba da, dar camioneta are un compartiment special pentru medicamente. Nu cred că vrei vaccin împotriva rinopneumonitei prin portbagajul tău și sticlele alea sunt fragile.  
– Ai dreptate. Deci ne vom hâțâna cu camioneta. Îi privi picioarele mici încălțate cu cizme de cowboy. Poate că ar trebui să-mi iau și eu o pereche. Zâmbi vag.

– Ți-ar sta bine. Poate îți găsim o pereche. Zâmbi și ea.  
Toată mânia și amărăciunea de noaptea trecută se topiseră și se simțea ușurată.

Tânăra dintre ei începuse să devină stânjenitoare. Ea își atinse borul pălăriei de cowboy.

– Bine, atunci ne vedem la grajd.  
Mergând spre grajd, își dădu seama că fusese în camera lui Konrad prima dată după moartea lui, privise patul pe care-l împărțiseră și nu se gândise la el. Vinovăția o cuprinse.

Fii fermecătoare. Repetă în minte ultimul ordin al lui Guy. Asta se putea dovedi mai ușor decât crezuse, dar nu voia ca Derek Remmington să-i ia locul lui Konrad. Derek era atrăgător, nu exista îndoială, dar avea să plece curând, întorcându-se pe Coasta de Est. Și era un pericol pentru tot la ce ea ținea.

Nu, se gândi ea, oricât de mult o atrăgea Remmington, trebuia să-și păstreze capul limpede și să facă ceva să salveze ferma. Emoțiile n-aveau ce căuta în lupta asta.



Piscurile înalte și pinii făcură loc dealurilor în timp ce se apropiau de Santa Fe. Phillipa ținuse radioul închis în timpul drumului de o oră și jumătate. Butonul de selecție era fixat pe un post country-western și ea nu credea că acesta era stilul lui Derek.

Phillipa căuta un subiect de conversație care să nu aibă legătură cu caii. Știa că dacă voia să salveze ferma trebuia să-l facă să-l intereseze animalele, dar trebuia să fie subtilă. Avea senzația că dacă el credea că e presat, va contraataca. Și după ce-i cunoscuse mânia, știa că nu va câștiga într-o ceartă.

— Ce e asta?

Cuvintele lui o treziră din visare și privi pe marginea drumului unde arătase el. Pe un deal înalt era o clădire modernă.

— E opera din Santa Fe.

— Am citit articole despre ea. Am înțeles că e bună.

— Este. Konrad avea mereu bilete.

— Vrei să te duci anul ăsta? întrebă el.

— Mă îndoiesc. Își înclină capul, ascunzându-și durerea sub borul pălăriei.

Derek îi simți supărarea, întinse brațul și o mângâie pe păr.

— Poate vom merge împreună cândva.

Scurta atingere o făcu conștientă de prezența lui masculină. Ar fi vrut să fie adevărat că vor merge la operă împreună, dar știa că stagiunea începea în iulie și cel mai probabil până atunci își va pierde slujba și casa.

Simțea cum o cuprinde disperarea, și o înlătură cu violență. Nu era învinsă încă. Își împinse pălăria în sus cu un deget și zâmbi strălucitor.

– Mai fă o dată așa și te duc la operă la New York, spuse el, studiindu-i fața cu admirație.

– Ai avionul tău personal?

– Nu.

– Îmi pare rău. Nu mă pot coborî să împart seara în oraș cu un grup de oameni care zboară în comun.

– Sunt distrus, exclamă el dramatic, prefăcându-se jignit. Credeam că strălucitoarea mea companie ți-ar ajunge. Dar fii liniștită, vei zbura la clasa întâi.

Se prefăcu gânditoare.

– E tentant, dar mi-e teamă că nu-mi pot coborî standardele.

– Înțeleg perfect, răspunse el. Atunci, vom merge la Santa Fe, cu camioneta.

– Sosirea noastră va provoca senzație, spuse ea, prefăcându-se serioasă.

– Cred că sosirea ta oriunde ar provoca senzație.

Vocea lui profundă era sinceră și-i privea neconținut fața. Tulburată, își îndreptă atenția la autostradă. Oricum, nu voia să-i lase ultimul cuvânt.

– Bineînțeles. Gândește-te la efectul pe care-l am în competiții.

– Ca un submarin nuclear pe lângă bărcile cu pânze, așa spune.

– Se vede că ai experiență la femei. Să mă compari cu un submarin!

– Vasele au nume feminine.

Phillipa începu să râdă.

– Bine, mă predau. Dar dacă eu sunt un submarin, tu ce ești?

– Un distrugător de submarine, bineînțeles.

– Da?

Intrau în suburbiile din Santa Fe și traficul era mai aglomerat. În timp ce ocolea mașinile, Phillipa întreabă:

– Ai venit prin Santa Fe când ai sosit la fermă?

– Nu, am venit prin nord, prin Denver.

– E bine. Cel puțin vei vedea ceva nou. Santa Fe e unul din cele mai vechi orașe din Statele Unite. Fondat de spanioli, e predominant spaniol și catolic. Întâi îmi iau proviziile, apoi vizităm orașul.

Marea clinică veterinară era în sudul orașului, și le luă ceva timp să ajungă acolo prin traficul aglomerat. În cele din urmă sosită și parcară în spatele unei construcții mari de cărămidă cu boxe cu cai și vite. Doctorul Delessor le ieși în întâmpinare.

Veterinarul era un omuleț vânjos cu o față zâmbitoare și al cărui păr roșu arăta de parcă nu mai fusese pieptănat de o lună.

– Nu te-am mai văzut de mult, spuse el ștergându-și mâinile pe un prosop. Phillipa, îmi pare rău de Konrad. Aș fi venit la înmormântare, dar eram la Louisville.

– Mulțumesc, Steve, răspunse ea, stăpânindu-și emoția care o gătuia. Scrisoarea ta spunea totul. Dar acum vreau să ți-l prezint pe noul proprietar al lui El Marees. Steve, acesta e Derek Remmington. Derek, el e Steve Delessor.

– Încântat de cunoștință, doctore, spuse Derek dând mâna cu el.

- Și eu. Sunteți un om norocos, domnule Remmington.
  - Da? Întrebă Derek cu sprâncenele ridicate.
  - Da. Sunt veterinar de cincisprezece ani și lucrez mai mult cu cai arabi. După părerea mea, Konrad avea unii dintre cei mai frumoși cai din țară.
  - Nu prea mă pricep la cai...
  - Atunci stai pe lângă Phillipa. Nu numai că antrenează caii, dar ar putea să mă concureze. Te va învăța tot ce ai nevoie să știi. Delessor se întoarse spre Phillipa. Ce ai nevoie astăzi?
  - Cincizeci de fiole de vaccin anti-rino, treizeci de anti-tetanos, treizeci anti-encefalită, treizeci anti-gripale.
  - Bine. Steve se întoarse și dispăru prin ușa enormă de metal.
- Phillipa nu spusese nimic despre planurile lui Derek de a vinde ferma și nici el. Deși era un lucru minor, se bucură de tăcerea lui.
- Douăzeci de minute mai târziu pusese ră medicamentele în camionetă și erau gata de plecare. Phillipa închise compartimentul cu medicamente.
- Îmi faci chitanță? spuse ea în timp ce se așeza la volan.
  - Sigur. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Remmington. Noroc, și să ai grijă de Phillipa. Să nu lucreze prea mult.
  - Așa voi face, îl asigură Derek suindu-se în mașină.
  - Își face griji pentru mine. E cam aiurea, spuse ea în timp ce o lua pe Cerrellios Road.
  - Par a fi mulți oameni care-și fac griji pentru tine. Și familia Ramirez se învârtea în jurul tău.

– Din nefericire, cel care era important nu mai e printre noi. Falca lui se încleștă și ea se blestemă că adusese iar vorba despre subiectul care le incomoda comunicarea.

– Cred că ar trebui să începem din piața centrală și să explorăm pe jos, spuse ea.

– Bine, spuse el și continuă să privească încruntat pe fereastră. Phillipa nu credea că o încercare de a-l înveseli ar fi fost bine primită, așa că tăcu.

Când parcă în fața municipalității, Derek părea să fi scăpat de demonii care-l chinuiau. În timp ce ea își lua geanta, el sări din camionetă și-i deschise ușa. Înainte ca ea să poată reacționa o ridică în brațe.

O țină un timp la nivelul ochilor. Buzele lor erau la câțiva centimetri depărtare. Simți o căldură prin corp. Buzele ei se întredeschiseră și-i mirosi aroma masculină a after-shave-ului. În cele din urmă o lăsă ușor pe asfalt, lăsând-o să alunece pe lângă trupul lui puternic.

Phillipa se înfioră în urma contactului și, ducându-și mâinile la spate, le îndepărtă pe ale lui. Trebuia să iasă de sub influența lui năucitoare și când îi dădu drumul, ordonă genunchilor moi s-o ducă mai departe de el. Încercă să-și revină, în timp ce el zâmbea.

– Ei bine, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ce-ai vrea să faci mai întâi?

– Chiar trebuie să întreb? o tachină el.

Regretând alegerea nefericită a cuvintelor, îl privi serios și spuse:

– Ai spus că n-ai mai fost în Santa Fe până acum, așa că ce-ai vrea să vezi?

Derek râse.

– Tu ești ghidul.

– Bine, vom începe cu Palatul Guvernatorilor, spuse ea, încercând să fie demnă și începu să meargă.

– Pare promițător, spuse el potrivitându-și pasul după al ei.

În timp ce mergeau pe strada îngustă spre piața centrală, mâna lui Derek îi atinse brațul. Ea și-l trase. Vru să ascundă penibilul gestului dându-și părul pe spate, dar el o prinse de mână.

Derek nu spuse nimic, dar o privi diabolic. Ea încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul. Începu să meargă ținând-o de mână.

Traversară piața, cu obeliscul de piatră comemorând o înfrângere a indienilor pe la 1840. Cerul era azuriu și câțiva nori pufoși pluteau peste munți la nord-est. Râzând, el îi scoase pălăria și vântul îi mângâie fața și-i ridică părul.

Derek se opri la umbra micii estrade și o privi. Avea o expresie ciudată, aproape enigmatică, pe fața chipeșă în timp ce părea că-i studia trăsăturile. Cu degetul arătător, îi ridică bărbia.

Ea înlemni, surprinsă, când el își aplecă fața și-i prinse buzele cu ale lui. Sărutul era prevăzător, capturându-i doar buzele. Deschise ochii și văzu că el o privea. Își dădu seama că-i evalua reacția.

Emoțiile i se învălmășiră în timp ce brațul lui i se așeza după umeri. Ce nebunie! Derek va pleca în curând. El îl ura

pe Konrad și cum putea ea să reacționeze în fața unui om care-l disprețuia pe Konrad? În plus, era un dușman. Dacă o vrăjea, nu-l va putea împiedica să distrugă ferma.

Își ordonă să se îndepărteze, dar picioarele n-o ascultau. Limba lui Derek îi mângâie buzele și ea atârna de el în timp ce valul de foc i se prelingea în trup.

Gura ei era moale, dar el nu profită. Îi dădu drumul și se dădu un pas înapoi și-i aruncă o privire mânioasă.

– Ce naiba crezi că faci?

– Te sărut, răspunse el.

– Să nu mai faci asta, îl avertiză ea.

– De ce nu? Te-ai speriat?

– Eu nu mă sperii niciodată!

– Felicitări, învață-mă și pe mine.

Îi venea să explodeze când observă zâmbetul la colțurile gurii lui.

– Ești dificil. Știai asta, nu-i așa?

El murmură, dezamăgit:

– Speram să mă declari cel puțin imposibil. Poate te pot determina să spui asta, adăugă el și se apropie iar de ea.

Cu inima bătându-i cu putere, îl împinse cu mâna.

– Stai acolo.

– De ce?

– Îi deranjezi pe indieni. Arată șirul de oameni care își etalau mărfurile.

Zâmbetul lui Derek păli când își dădu seama că era observat de cinci minute.

– Deranjez indienii pe naiba, murmură el cu obraji roșii.  
Pe mine nu mă supără nimeni?

Râsul Phillipei străbătu piața.

– Ești jenat, nu-i așa?

– Bineînțeles că sunt. Nu-s obișnuit să mă dau în spectacol.  
E vina ta, spuse el peste umăr, îndepărtându-se.

– Vina mea?

Derek se opri și se întoarse spre ea.

– Da. Încep să cred că ești foarte periculoasă. Zâmbea din nou, dar vocea îi era serioasă.

Își dădu seama uimită că planul lui Guy funcționa. Dar a vorbi despre fermecarea și manipularea lui Derek Remmington era ceva: s-o faci, era cu totul altceva.

Teama de a încerca să manipuleze un bărbat versat era amestecată cu sentimentul de vinovăție datorat duplicității ei. De fapt, era duplicitate? Remmington o atrăgea, nu era doar interesul ei. Dacă el reacționa pozitiv și dacă era doar interesul ei. Poate că tu, îi răspunsese o voce interioară, dacă te prinde reculul.

Alungă avertismentul și veni lângă el.

– Periculoasă? întrebă ea. Să știi că așa sunt. Acum hai să-ți cunoaștem publicul, arătă ea spre indieni.

– Cred că voi suporta asta.

– Dacă te liniștește, nu vor spune nimic despre faptul că ne-au văzut. Sunt foarte politicoși.

– Mă bucur că e și cineva politicos.

– Te referi la mine?

– Sigur.



– Mulțumesc mult, spuse Phillipa cu sarcasm.  
– Trebuie să recunoști că e adevărat.  
– Ai meritat-o, spuse ea privind o pereche de cercei de argint.

– Ai dreptate.  
– Ce? exclamă ea în timp ce cerceii cădeau pe covorul indian pe care erau expuși.

– Nu trebuia să claxonez calul, spuse el simplu. Îmi accepți scuzele, deși vin cam târziu?

– Le accept, spuse ea întinzând mâna și zâmbind.

Dădură mâna, apoi el luă bijuteria pe care ea o ținuse. Fiecare cercei era format din trei clopoței de argint. Când se mișcau, sunau.

– Ți-ar sta bine. Cât costă? întrebă el pe bătrâna care stătea pe jos lângă pătură.

– Treizeci de dolari.

– Îi iau.

– Derek, nu pot accepta.

– Insist. Consideră-i ca pe o scuză.

– Nu e nevoie.

– Te rog.

Acel cuvânt simplu, împreună cu expresia rugătoare a ochilor lui albaștri, o convinseră pe Phillipa că ar fi nepoliticos să refuze. Zâmbi și cedă.

– Să vedem cum îți vin, spuse Derek, întinzându-i-i.

Mâinile Phillipei atinseră potcoavele mici de aur de optsprezece carate de la urechi. I le dăduse Konrad la un concurs și nu prea mai purtase altceva de atunci. Să-i scoată și

să-i schimbe cu un dar de la omul care voia să distrugă munca lui Konrad... Dădu din cap că nu, apoi auzi vocea lui Konrad. *Te iubesc, Phillipa, dar nu sunt tânăr și trebuie să ții minte asta. Ne vom bucura de timpul pe care-l avem împreună, dar după ce va trece, nu privi înapoi. Mergi înainte și trăiește-ți viața. Promiți?*

Da, Konrad, se gândi ea, promit. Așa că scoase potcoavele și le puse în geantă cu grijă. Își puse cerceii cu clopoței și scutură capul. Clinchetul delicat îi aduse zâmbetul pe buze.

Trecură pe lângă pături cu vase de lut, bijuterii de turcoaz și pâine indiană. Phillipa îl văzu pe Derek privind pâinile, îl luă de braț și-l trase după ea.

– Dacă mănânci una de-asta îți vei pierde pofta de mâncare pentru prânz.

– Unde mergem?

– La Shed. Probabil e unul din cele mai bune restaurante mexicane din Santa Fe.

– Phillipa, măncați și altceva decât mâncare cu portocale?

Ea râse de expresia lui întristată.

– Câteodată, și-ți promit că vom avea altfel de mâncare la cină.

– Atunci, stăm toată ziua?

– Da. Mă răsfăț când vin aici. Când vin în Santa Fe stau la cină. E o schimbare față de rutina de la fermă.

Intraseră în muzeu și treceau pe lângă vitrine cu ustensile și arme ale vechilor indieni care trăiseră în zonă. Derek se aplecă să citească descrierea unei mumii înfășurate în trestie și Phillipa se gândi ce prostesc îi părea lui acest muzeu, venind de pe Coasta de Est.

– Dacă te plictisește, mergem în altă parte, se offeri ea în timp ce stăteau în fața unei vitrine cu vârfuri de săgeți.

– De ce crezi că mă plictisește?

– Nu e chiar Metropolitanul.

– Philly, am văzut multe picturi, dar n-am mai văzut lucruri din astea.

Ea se simți încântată că folosise diminutivul ei. După ce vizitară muzeul, luară prânzul și continuară plimbarea. Derek părea neobosit, insistând să vadă toate magazinele. Vizitară catedrala și admirară Treptele Minunii la capela San Loretto. Ascultară ghidul povestind cum se rugaseră călugărițele ca cineva să construiască niște trepte spre estradă ca să înlocuiască scara de lemn periculoasă pe care o foloseau.

Într-o zi veni un tâmplar și spuse că va consturi el scara. N-a folosit nici un cui și lemnul nu era din New Mexico. După ce terminase treptele, dispăruse fără să accepte plată. Surorile au presupus mereu că fusese Sfântul Iosif care venise ca răspuns la rugăciunile lor.

Derek, ca inginer, observase cele două cercuri de spirală ale scării. După câteva minute se alătură Phillipei, scuturându-și capul uimit.

– Nu știu cum dracu' nu se prăbușește.

– Poate că a fost un miracol, sugeră Phillipa.

– S-au mai întâmplat lucruri ciudate, murmură el gânditor. Când ieșiră, soarele apusese și stelele străluceau pe cer.

– Ești obosită? întrebă Derek.

– Puțin, dar îmi va trece după ce luăm cina.

– Unde mergem?

– Dăm colțul și o luăm în sus pe stradă. Te voi duce la Bull Ring. E restaurantul meu favorit din Santa Fe, de patru stele.

– Ești sigură că putem merge? Nu suntem îmbrăcați corespunzător, spuse el, privindu-i blugii și cizmele.

Phillipa râse și luându-l de mână îl trase după ea.

– Suntem în vest, mai ții minte? Și încă în Santa Fe. Comoditatea e la ordinea zilei.

– Bine, te cred, dar dacă suntem dați afară, tu ești de vină.

La restaurant, afirmațiile Phillipei se verificară. Chelnerul în smocking nu le reproșă îmbrăcămintea.

– Ce decor impresionant, spuse Derek mângâind trunchiul masiv al unui copac ce creștea în mijlocul restaurantului și-și scotea crengile prin tavanul de sticlă.

– Mă gândeam că-ți va plăcea aici, spuse Phillipa. Luă meniul legat în piele de la chelner, apoi ascultă chitara clasică din sala alăturată.

– Parcă te-ar cuprinde amintirile.

– Așa e, admise ea, dar ezită să spună mai mult, știind că el se supăra dacă-l menționa pe Konrad. Derek stătea sprijinit în scaun și-și umplea pipa cu îndemânare. Părea relaxat și Phillipa se hotărî să-l întrebe de ce nu-l suporta pe fostul proprietar al lui El Marees.

Închise meniul, îl puse deoparte și se aplecă peste masă.

– Da? zâmbi el.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat între tatăl tău și Konrad. Ochii lui se măriră de surpriză.

– Ce iscoditoare ești.

– Nu. Tu ai amintit primul, ieri.

- Și crezi că ai dreptul să știi?
- Da, pentru că e unul dintre lucrurile care ne separă și e dificil să lucrăm împreună.
- Asta și faptul că vreau să vând ferma.
- Da, fu ea de acord. Și asta.
- Derek trase de câteva ori din pipă.
- Bine, dacă discuția despre asta ne va face să lucrăm mai eficient, sunt de acord.

Phillipa simți o urmă de vinovăție, căci știa că n-avea nici o intenție să lucreze *eficient* cu Derek ca el să-și atingă scopul. Voia să știe ca să protejeze mai bine ferma.

– Părinții mei s-au cunoscut când mama mergea la universitate, începu sel. De fapt, mama îl avea pe tata profesor.

- Aha, spuse Phillipa zâmbind.
- Da, n-ar fi trebuit să se întâmple, dar mi-e greu să-l acuz pe tata. Mama mea era o frumusețe.
- Cred că ai dreptate. L-am cunoscut pe Konrad, și dacă și sora lui era la fel de frumoasă, tatăl tău n-avea cum să scape.
- Ei bine, s-au logodit și Konrad a venit în est să-l cunoască pe tatăl meu.

- Și?
- Îl trata pe tata ca pe un soldat, ținându-i predici și atacându-l ca un sergent. L-a întrebat cum de se considera vrednic de mama mea. Pe scurt, era insuportabil. Expresia lui Derek deveni orgolioasă în timp ce explică mai departe. Ei bine, tatăl meu era temeperamental și n-a mai suportat. L-a dat pe Konrad afară și de-atunci nu și-au mai vorbit.

- Mama ta ce-a făcut?
- Derek ezită.
- N-a încercat să-i împace, dar a ținut legătura cu Konrad până la moartea ei.
- Când a fost asta?
- Cam acum cincisprezece ani.
- Asta explică de ce Konrad nu vorbea despre ea, spuse Phillipa. Și apoi?
- Asta-i tot.
- Atât? Întrebă ea, nevenindu-i să creadă.
- Da.
- Cerule! Tatăl tău trebuie că era la fel de încăpățânat cum era Konrad. Konrad era un iunker, un aristocrat german. Îi plăcea să comande. Apoi zâmbea și totul era uitat.
- S-a întâmplat asta între voi? Întrebă Derek.
- Bineînțeles. M-a certat pentru felul cum mă purtam cu o iapă tânără pentru Grajdurile Lamont. După ce am izbucnit și i-am ținut un discurs despre metodele mele de antrenament, a zâmbit și mi-a oferit un post.
- Deci, spui că dacă tatăl meu i s-ar fi opus...
- S-ar fi împăcat. Așa e.
- Mama mea mi-a spus ceva asemănător.
- Atunci, de ce n-ai ascultat-o?
- Nu știu, admise el.
- Îți pot sugera câteva motive. Phillipa simțea că descoperise ceva vital despre caracterul lui Derek. Cred că ai disprețul clasic al bărbatului de știință pentru femei. Lucrezi într-un domeniu cu puține femei, și felul cum vorbești despre

tatăl tău indică faptul că el e o figură mai importantă pentru tine decât mama ta. De aceea te-ai enervat pe mine când mi-am spus părerea în curte. Știai că spun adevărul, dar nu-ți plăcea să-l auzi de la o femeie.

Expresia lui furioasă o făcu să tacă. O, nu, se vaită ea. Iar am făcut-o.

Brusc, Derek își luă pipa și dându-se pe spate în scaun, izbucni în râs. Phillipa îl privea îngrijorată. Apoi el se opri și-și șterse ochii.

– Ești o femeie uimitoare, spuse el. Nu știu dacă să te scutur sau să te sărut.

– Acum ce-ai face? întrebă ea nervoasă.

El o trase din scaun și o sărută.

Cu coada ochiului, Phillipa văzu că atrăgeau atenția chelnerilor și clienților. Începu să se simtă jenată, dar curând se abandonează sărutului lui.

Limba lui îi mângâia buzele, apoi îi prinse buza de jos. Gemând ușor, ea deschise buzele și limba lui îi cuprinse gura. Simțea că amestește în timp ce gura lui o apăsa tot mai tare.

Își puse mâinile pe umerii lui puternici, dar genunchii i se înmuiară și se sprijini de masă. El îi dădu drumul brusc și se așeză înapoi pe scaun, zâmbind. Ametită, ea se așeză pe scaun și privi în jur.

– Așa te voi pedepsi mereu când vei încerca să mă psihanalizezi.

– O să țin minte.

El zâmbi răutăcios.

– Eu sper să nu ții minte.

---

## *Capitolul 4*

Căscând, Phillipa păși din soarele dimineții în semiîntunericul grajdului pentru armăsari. N-avusese somn noaptea trecută și obosise gândindu-se la ziua de ieri și la îndoielile, grijile și regretele datorate deciziei de a-i rezista lui Derek când ajunseseră în fața ușii dormitorului lui.

Nu, se corectă ea, nu era ușa dormitorului lui, ci al lui Konrad. Poate că asta era problema. Călătoriseră înapoi în tăcere, dar corpurile lor comunicaseră, Phillipa stând cu capul la cotul lui Derek în timp ce el conducea. În noaptea înstelată, ea știuse ce dorea.

Derek o condusesese în casă și spre camera lui. Apoi își vârâse mâinile în părul ei și o îmbrățișase strâns...

Phillipa se opri în grajd și tremură. Sărutul lui îi arsese sufletul și chiar și acum, după atâtea ore, o făcea să tremure.

Gustase pasiunea de pe buzele lui și trupul ei răspunsese la fel. Dar când el deschisese ușa, ezitase. Trupul dorea să fie



atins de Derek, dar mintea se împotriva trădării bărbatului pe care-l iubise. Îi spusese lui Derek o scuză incoerentă și fugise în camera ei, unde stătuse singură până dimineața.

Obosită și cu mersul nesigur, luă o coardă și un bici. Când ajunse la boxa lui Shamal, armăsarul mânca fân, dar își întoarse o ureche spre ea.

– Hai, băiatule. E timpul să muncești un pic. Îi puse coarda și-l conduse afară, în imensa arenă ovală.

În timp de deschidea marea poartă albă, îl observă pe Fabio Ramirez stând ghemuit sub un copac. Fața lui era fără expresie, dar Phillipa îi văzu nefericirea din ochii negri.

– Hei, prietene, strigă ea. Mexicanul bătrân o privi. Sunt boxe de curățat și cai de îngrijit și leneșii ăia din sud stau și fumează. Nu crezi că ar fi mai bine să-i pui pe jar?

– Da, senorita, știu, dar nu-mi pasă.

– De ce nu, Fabio? Care e problema?

El scuipă un șir de furnici care mergeau pe pământ.

– La ora asta, în fiecare dimineață, domnul Von Hochsburg călărea, dar stăpânul cel nou e încă în casă.

– Nu e un călăreț, Fabio, spuse Phillipa, întrebându-se de ce-i lua apărarea lui Derek.

– E adevărat că va vinde ferma?

– Da, Fabio. Mă tem că da. Vrei să stai acolo și să-ți neglijezi treaba?

– Ai de gând să lucrezi cu El Grande? Întrebă el ca și cum n-ar fi auzit.

– Da.

– Atunci îi voi spune unuia dintre fii de cățeală să-l spele când vei termina, spuse Fabio.

– Bine, și verifică te rog piciorul Ranitei. Cataplasma ta e mai bună decât ce poate aduce veterinarul.

Pieptul lui Fabio se umflă de mândrie. Totuși, era adevărat, se gândi Phillipa în timp ce-l privea pe mexicanul slab ducându-se în grajd, poțiunile lui Fabio făceau minuni.

Phillipa merse în centrul arenei mari, cu Shamal urmând-o pașnic. Se opri și scutură coarda lungă de zece metri și plesni din bici. Armăsarul se duse ascultător la capătul corzii și continuă să meargă.

O ciocârlie trecu pe deasupra arenei cântând. Shamal se ridică pe picioarele din spate jucăuș, apoi reîncepu să meargă la pas. În depărtare, Phillipa auzea nechezatul iepelor și mârjilor și o ușă trântită de Fabio care ieșea din infirmerie cu cataplasma.

Ce bine ar fi ca toate problemele să se rezolve atât de ușor, oftă Phillipa. Veștile despre decizia lui Derek de a vinde ferma se răspândiseră iute printre angajați, și rezultatul era delăsarea lor. Dacă măcar Derek ar arăta puțin interes, dar asta nu era de sperat.

Își dădu seama că pierdea timpul cu supoziții inutile, așa că plesni din bici și-i ordonă lui Shamal s-o ia la trap. Armăsarul se rotea în jurul ei, răbdător. Tropăitul copitelor lui în țărână, mirosul pinilor și soarele cald de primăvară o făcură pe Phillipa să viseze cu ochii deschiși.

– Dacă acest cal fuge, va fi la jumătatea drumului spre Santa Fe înainte să te trezești, strigă Derek din poartă.

– Mulțumesc pentru părerea ta expertă, spuse ea zâmbindu-i veselă. Fu ușurată că nu era supărat pe ea după plecarea bruscă de noaptea trecută. Bănuiesc că te pricepi, spuse ea.

– Știi când cineva nu-i atent. Deschise poarta și se apropie. Ce program ai azi? întrebă când ajunse lângă ea.

– După prânz voi călări o iapă tânără în munți. Vreau s-o obișnuiesc cu poteca.

– Încotro o vei lua?

– Spre nord, răspunse ea, arătând vârfurile albastre care păreau că plutesc la orizont.

– Sună distractiv. Pot să vin și eu? întrebă el mângâind-o pe brațul gol.

Emoția o cuprinse la atingerea lui și la gândul că o urmărea. Sigur, după ce va călări în munți pe propriul cal, va ceda în fața magiei lor.

– Ai mai călărit vreodată?

– Niciodată, admise el.

– Atunci, mai bine începem cu o lecție de călărie înainte să mergi pe poteci de munte.

– Chiar crezi că e necesar?

– Nu vreau să te lovești. E greu să cari un rănit din munți și doctorul e departe.

– Va dura mult?

– Cred că o putem face în dimineța asta. Voi pune șaua lui Konrad pe Majun și te voi învăța să călărești. Nu va fi prea greu. Ești în formă bună și Majun e așa de cuminte că va trebui să te arunci din șa ca să cazi.

– Sună bine. Când începem?  
– Du-te în casă și schimbă-te în blugi, dacă ai. Ce mărime ai la pantofi?

– Patruzeci și cinci.  
– Uimitor. Era mărimea lui Konrad. Spune-i Mariei să-ți dea o pereche de cizme de-ale lui. După ce te schimbi, vino aici și vom începe.

Până se întoarse Derek, Phillipa termină cu Shamal și-l adusese pe Majun. Îl perie și-l așteaptă pe Derek. El veni țațoș pe alee, dar nu părea în largul lui în cizmele maronii.

– Dacă vei călări cu mine, trebuie să ai pantaloni de călărie, comentă Phillipa. Aruncă peria în cutia de lemn de lângă picior și luă o ocolitoare de copite. Ia. Îi aruncă bucata de metal. L-am periat eu, dar un bun călăreț știe să-și îngrijească animalul.

– La ce e bună? întrebă Derek, întorcând scobitoarea în mâini. Seamănă cu un instrument de tortură.

Îl luă pe Derek ușor de umeri și-l așeză cu umărul lângă crupa calului, cu fața spre spatele lui. Se înfioră în urma contactului și respiră adânc ca să se liniștească.

– Acum ce fac?  
– Mângâie-l în jos pe picior și când și-l ridică, prinde-l. Apoi folosește scobitoarea ca să scoți praful, pietrele sau bălegarul care s-au strâns acolo.

– Încântător, murmură Derek, dar făcu ceea ce i se spusese. Sub îndrumarea ei, curăță și celelalte trei picioare, apoi se îndreptă satisfăcut. Phillipa își stăpâni un zâmbet, dar îi înțelese mândria la banala lui reușită. Lucrând cu un cal de cinci sute de kilograme, îți dădea o senzație de reușită.

– Bine, spuse el, dându-i scobitoarea înapoi.

– Să-l înșeuăm, spuse ea. Phillipa luă șaua western a lui Konrad și o pătură.

– E o șa diferită de cea pe care o foloseai în ziua când am venit.

Ea fu uimită și plăcut impresionată că era atent la detalii.

– Așa e. Aveam o șa englezească. Ție îți voi da una western.

– De ce?

– E mai ușor, răspunse ea, punând pătura pe spatele calului.

– Nu vreau ceva mai ușor, spuse el ofensat.

– Îmi pare rău. Credeam că vrei ceva ușor ca să poți să vii cu mine astăzi. Îți ia mult timp și muncă să poți învăța să călărești pe șaua englezească.

– Cum călărea unchiul meu?

– Pe șaua englezească. Folosea șaua asta doar când pleca la vânătoare.

– Atunci, vreau să călăresc pe șa englezească.

– Bine, spuse ea ridicând din umeri. Derek părea hotărât să se ia la întrecere cu un mort. Phillipa îi făcu semn lui Ignacio, care veni în fugă. Du te rog astea înapoi în magazie, spuse ea punându-i-le în brațe, și adu-mi o șa englezească.

– Si, sinorita, spuse el.

– Și un căpăstru.

Ignacio voia să stea să se uite după ce-i adusese șaua, dar ea îl goni. Nu credea că lui Derek i-ar fi plăcut să dea un spectacol gratuit grăjdarilor.

Îi arată cum să strângă cataramele și-l lăsa să-l înșeuze pe Majun. Căpăstrul fu mai greu de pus. Majun simți că Derek era un amator și-și ferea botul, refuzând căpăstrul. În cele din urmă Phillipa i-l puse. Fața lui Derek era mai roșie decât de obicei și părea frustrat.

– Nu-ți fie teamă, spuse ea conducându-l pe Majun în arenă. Îți trebuie puțin timp și răbdare.

În timp ce Derek se sui pe cal, Phillipa își dori să fi folosit o coardă ca să-l controleze pe Majun, dar simți că lui Derek nu i-ar fi plăcut asta.

– Trebuie să ții călcâiele jos și degetele de la picioare paralele cu corpul capului. Astfel îți vei ține picioarele pe flancul calului; picioarele controlează animalul.

– Credeam că frâul.

– Doar rareori și delicat. Zăbala e folosită să-i faci semn calului și să-l oprești. Dacă o folosești mai mult, devine un instrument de pedeapsă. Mâinile tale trebuie să stea aici. Îi puse frâul între degete. Picioarul lui alunecase din locul corect, așa că i-l ajustă. Derek era iritat.

– Nu e ușor. Relaxează-te. Nu vei călări perfect azi, dar vreau să ții cont de ceea ce ți-am spus.

– Bine, hai.

Phillipa se dădu în spate.

– Strângându-l ușor cu picioarele, îi ceri să meargă la pas. Majun înconjură arena. Bine. Ești țeapăn. Relaxează-ți spatele. E bine.

Phillipa îi lăsa să meargă zece minute ca Derek să se obișnuiască să stea pe cal. El începu să se plictisească și Phillipa blestemă bărbații nerăbdători.

– Asta e tot?

– Nu prea. Vârful picioarelor sunt în afară și călcâiele prea sus, spuse ea. El își privi picioarele mânios și le puse cum trebuie.

Încă cinci minute trecură.

– Nu putem face și altceva?

– Vrei să încerci un trap?

– Sigur, de ce nu?

– Oprește-l o clipă, strigă ea. Și nu trage doar de frâu.

– Atunci, ce dracu' să fac?

– Strânge-l ușor cu picioarele. Gândește-te că strângi un acordeon.

Majun se opri și dădu din urechi. Phillipa veni lângă ei și, punându-i mâna pe oblânc, îl privi pe Derek.

– Sunt două variante. Poți să stai în șa, ceea ce e cam incomod, sau te poți ridica și coborî.

– Cum procedează experții?

– În mod normal ne ridicăm și coborâm, doar când antrenăm un cal tânăr stăm în șa.

– Bine, atunci, mă voi ridica și coborî.

– E simplu, o dată ce ai prins ritmul. Înconjori arena în sens invers acelor de ceasornic, așa că te vei ridica pe diagonală dreaptă.

– Ce?

– Stai un pic să-ți explic. Te vei ridica din șa când umărul drept al calului se mișcă în față, apoi te vei așeza când vine înapoi. Aceasta e o diagolană și când vei merge invers vei

folosi diagonala stângă. Când începe trapul, stai câțiva pași până prinzi ritmul, apoi relaxează-te și lasă impulsul calului să te arunce în sus.

Se dădu înapoi și-l pălmui încurajator pe coapsă. Era o acțiune inconștientă, ceea ce ar fi făcut cu orice elev, dar când își aminti sărutările lui, fața îi ardea de jenă.

– Bine, hai. Strânge-l mai tare decât pentru mersul la pas. Și... și, bine, strigă ea.

Câțiva pași Derek se zdruncină puternic, apoi prinse ritmul. Era așa cum prevăzuse Phillipa: abilitatea lui athletică îl ajută să prindă ritmul trapului.

Țipă de plăcere, dar picioarele lui Derek începură să se bălăngăne și încercând să țină ritmul, trase de căpăstru. Coada lui Majun flutură de indignare.

– Nu-l mai trage de căpăstru! strigă Phillipa. Pune-ți mâinile pe gâtul lui și ține-ți echilibrul!

Derek se luptă vitejește câteva secunde, apoi căzu. Majun se opri și-și privi călărețul căzut.

Phillipa fugi spre Derek.

– Te simți bine? icni ea, lăsându-se în genunchi lângă el.

Derek se ridică și scuipă praf.

– Ești mulțumită? scrâșni el din dinți.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Nu? Ai râs de mine.

– Chiar crezi că am vrut să cazi?

– Da, ca să demonstrezi ce superiori erați tu și Konrad fiindcă puteați călări bestiile astea mizerabile.



– Ai înnebunit! Știi care e problema ta? Vrei să faci totul perfect din prima. Ai călărit bine un minut, dar nu ești mulțumit de asta. Vrei totul acum. Să-ți spun ceva, domnule, pentru asta va trebui să exersezi!

– Să-ți spun ceva, domnișoară. Nu-mi pasă dacă voi învăța vreodată să călăresc!

– Doamne! exclamă Phillipa. Am cunoscut copii de cinci ani care s-au purtat mai frumos.

– Ce ai spus? întrebă el printre dinți.

– Te porți ca un copil răsfățat care nu reușește să-și impună punctul de vedere și atunci se hotărăște să nu se mai joace.

– Să-ți amintesc, domnișoară O'Keefe, că lucrezi pentru mine și nu înghit așa ceva de la un angajat?

– Dă-mă afară. Stătea cu mâinile în șold, sfidându-l.

Derek murmură o înjurătură și se duse spre gard. Nu se mai obosi cu poarta, prinse bara de sus și sări din mers peste gardul de un metru și jumătate.

Tremurând de furie și confuzie, Phillipa luă frâul lui Majun și-l conduse înapoi în grajd. Brusc, își dădu seama că avea spectatori. Ignacio și câțiva grăjdari erau strânși lângă magazie, în timp ce la stânga, lângă grajdul cu mânji, Guy o aștepta. Mângâia gâtul unei iepe murge.

Când ajunse în dreptul lui Guy, se opri și-l privi. Nu spuse nimic, dar ochii ei cereau îndurare.

Bătrânul antrenor își strânse buzele, privi la soare și dădu din cap.

– Asta numesc eu fermecătoare.

---

## *Capitolul 5*

– Senor Remmington? îl auzi Phillipa pe Fabio în timp ce ieșea din bucătărie. Nu, îmi pare rău, senor, nu e nimeni aici cu numele ăsta.

O, nu, se gândi ea, gata să muște dintr-o tortilla cu unt. Se declarase războiul, cel puțin din partea servitorilor.

Nu-l mai văzuse pe Derek de la dezastuoasa lecție de călărie de ziua trecută. El își luase mâncarea în cameră ca s-o evite.

Alergă repede în living și strigă:

– Fabio, de ce...

– De ce nu mă chemi la telefon? o întrerupse vocea lui Derek. Ea îngheță în prag, în timp ce Derek stătea mânios în celălalt.

Fabio stătea impasibil între ei, cu receptorul încă în mână.

– *No comprendo, senor*, murmură el.

– Pe dracu', vorbești englezește la fel de bine ca mine.

Fabio continua să murmure *no comprendo, no comprendo* și se îndreptă spre Phillipa ca să scape. Faptul era consumat; bătrânul slab care se apropia de ea nu semăna cu energicul și capabilul grăjdar-șef. Îi făcu loc să treacă, apoi îl privi pe Derek.

– Tu l-ai pus să facă asta? o provocă el.

– Știi că nu, se apără ea cu sinceritate.

– Atunci, de ce dracu'...

– Nu le place de tine, întrerupse ea. Ești un intrus aici. Maria și Fabio au fost cu Konrad peste treizeci de ani. Visurile lui erau ale lor. Acum vii tu și anunți că vinzi ferma și le distrugi viața. Îi poți acuza pentru atitudinea lor? Se întoarce să plece, dar fu oprită de vocea lui.

– Voi avea grijă de toți.

– Nu te vor crede. Loialitatea, încrederea și dragostea trebuie câștigate; nu pot fi cerute.

– În tine au încredere. De fapt, cred că toți sunt mai supărați de mica noastră altercație decât de vânzare, adăugă el. Oricum, spune-le.

– De ce să-ți salvez pielea? La urma urmei, sunt și eu doar o angajată. Și eu am nevoie de siguranță, ca ei.

Tânăra ieși.

– Phillipa, așteaptă, îl auzi ea, dar îl ignoră și se îndepărtă. Credea că e tare, să se descurce, se gândi ea.

Guy o aștepta la grăjduri. Îndesă restul de tortilla în gură și se întrebă ce s-ar mai putea întâmpla. N-avea mult de așteptat ca să afle.

– Trei dintre noii grăjdari au plecat în dimineața asta, spuse bătrânul antrenor.

– Ce motiv au avut? Întrebă ea, prăbușindu-se pe o bancă de lemn.

– Prea multă muncă, prea departe de orașe, distracții prea puține.

– Bravo.

– Nu-ți face probleme. Fabio și cu mine ne-am gândit să facem față până găsim înlocuitori.

– Ești nebun, strigă Phillipa, sărind de pe bancă. N-ai mai antrenat caii datorită problemelor tale cu inima și să nu crezi că te voi lăsa să cari roabe cu bălegar! Tu și Fabio veți face ce-ați făcut dintotdeauna, veți supraveghea munca.

– Și cine va munci? Întrebă Guy.

– Tommy, Ignacio și cu mine vom munci până angajăm noi oameni.

– A durat trei săptămâni data trecută și am înlocuit doar un grăjdar.

– Speră și tu puțin, se plânse ea. Mă voi organiza mai bine.

– Deja ai un orar. Nu-mi place.

– Știu, scumpule, spuse ea sărutându-l pe chelie, dar va trebui să te obișnuiești.

– Aș dori ca tânărul ăla să se apuce de treabă aici, spuse Guy trist, privind spre casă.

– De ce? Pot conduce ferma și știu ce fac.

– Phillipa, când trăia Konrad tu antreneai și el avea grijă de partea administrativă. Acum vrei să faci munca ta, pe a lui și să fii și grăjdar. Nimeni nu le poate face pe toate.

– Vom vedea, spuse ea hotărâtă. Guy își ridică mâinile, exasperat. Îți spun eu ce poți face pentru mine. Vrei să-l înșeuzezi pe Gamal? întrebă ea.

– Știi c-o voi face. Spune-mi cu ce cai lucrezi azi, și-i voi înșeua.

– Bună idee. Gamal, Kamar ihn Jidal, Tarika și Jabali. În timp ce-l scoți pe Gamal, o să văd ce face Liuba. E gata să nască într-o zi-două.

\*

\* \*

Se auzi soneria în întunericul dimineții. Adormită, Phillipa opri ceasul. Îl privi. Patru și jumătate. Se trânti iar pe perne, apoi se forță să se trezească. Se sculă și ieși în răcoarea dimineții.

Tremurând puțin, se spală pe față. Ieșind din baie își puse pe ea niște blugi uzați, o flanelă și șosete. Se duse la ușa din spate și încălță niște cizme de cauciuc. Luând o lanternă, o luă spre grajd. Când se apropie, în clădirile din jur se aprinseră becurile, și știa că Ignacio și Tommy o așteptau.

– Bună dimineța, mormăi ea.

– Uf, spuse Tommy.

– Fii vesel, râse Ignacio, bătându-l cu palma pe spate pe tânăr. Liuba n-a născut, așa că măcar am dormit.

Phillipa merse în hambar și începu să măsoare grăunțe pentru treizeci și șapte de cai.

Ignacio luă patru găleți și ieși.

Phillipa se întrebă dacă Derek dormea bine și dacă știa ce făceau ei. Dar oare i-ar fi păsat?

Probabil că nu, își spuse ea când termină de umplut ultima găleată. Altfel ar fi aici.

Nechezături o primiră când veni cu grăunțele. Kamar își scoase botul prin deschizătura ușii pentru mâncare și adulmecă mâna Phillipei.

– Cu plăcere, scumpo, spuse ea râzând, scărpînând iapa după ureche.

După ce le dădură grăunțe, aduseră fânul. Când terminară, Phillipa puse o greblă și o lopată într-o roabă și se duse să curețe boxele.

Deschizând ușa culisantă a unei boxe, mângâie iapa. Aceasta își ridică botul din iesle, clipi și se dădu la o parte. Phillipa împinse roaba înăuntru și începu să curețe.

Nu refuza să curețe boxele. Era plăcut să stea cu caii și avea timp de gândire. De obicei, planifica orarul de antrenament sau felul în care să abordeze un cal tânăr, dar astăzi nu se putea gândi la treabă. Gândurile la Derek Remmington o obsedau.

Se gândi iar la lecția de călărie. Ar fi trebuit să folosească o coardă ca să-l controleze pe Majun. Putea să nu se certe cu Derek? Dacă ar fi spus... Blestemat fie Derek Remmington pentru că era pueril și căpos! Nu ajunsese la nici o concluzie.

Lăsând trecutul de-o parte, își făcu griji pentru prezent, întrebându-se de ce rămăsese Derek încă la fermă. Își rezolva afacerile la telefon și într-o zi plecase cu mașina. Dar în general stătea în casă, evitând-o. Și nu-i era greu, căci ea avea multă treabă.

Și asta o durea. Voia să-l vadă, să discute cu el, să stea cu el. Întreaga situație ar fi fost mai suportabilă dacă l-ar fi interesat ferma, dacă ar fi ajutat-o. Știa că era prostesc, dar simțea că, pe lângă ajutorul fizic, prezența lui i-ar fi dat puterea de a munci.

Strânse ultima grămadă de bălegar și o puse în roabă. Se sprijini în greblă și se întrebă dacă acele convorbiri telefonice ale lui Derek aveau legătură cu afacerea lui din est. Poate voia s-o înlocuiască, sau încerca să negocieze vânzarea fermei pe cont propriu.

O furie irațională o cuprinse și trânti grebla jos. Aceasta se lovi de roabă și iapa tresări. Phillipa o mângâie cerându-și scuze, luă grebla și ieși.

La ușa grajdului sprijini grebla de zid și duse roaba plină spre arenă.

Brusc, un umăr cald i-l atinse pe al ei și două mâini luară mânerul roabei. Se îndreptă și-l privi pe Derek, care avea o expresie timidă pe față.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

– Nu te refuz.

– Mi-au trebuit patru zile să-mi dau seama că am fost un măgar. Sunt la dispoziția ta până găsești alți grăjdari.

– Dar munca ta?

Derek zâmbi.

– Fiind președinte și având majoritatea acțiunilor, am unele privilegii.

– De unde ai știut că ducem lipsă de oameni? întrebă ea, urmându-l.

- Mi-a spus Guy.
- Nu știam că ai vorbit cu Guy.
- Să spunem că am vorbit mult cu Guy.
- Oh.

Phillipa se gândi la asta în timp ce se înapoiau la grajd. Ajungând la intrare, Derek lăsa roaba și-și deschise brațele.

- Sunt aici. Ce să fac?

Ea luă grebla și i-o înmână. Derek o puse pe umăr și-i zâmbi. Îi zâmbi și ea și se simți fericită.

- Ce faci? Vino cu mine și-ți voi arăta cum să cureți boxele.

\*

\*   \*

Phillipa mergea la trap călare pe Tarika și intră în curtea grajdului. Descălecă și-l văzu pe Derek. El își luase o pereche de blugi și o cămașă albastră pentru lucru. Phillipa se sprijini de umărul iepei și-l admiră. Era cald și Derek își deschise cămașa la piept.

- Vrei s-o spăl? întrebă el.
- Păi... da, ezită Phillipa, urmărind un strop de sudoare care se prelingea de pe gâtul lui pe părul de pe piept. Derek mirosea a sudoare, cai și tutun și ei îi plăcea. Era chiar o combinație erotică, iar inima ei începuse să bată cu putere.
- Philly, spuse Derek blând, nu pot spăla iapa dacă te sprijini de ea.



– Așa e.

Se dădu la o parte și luând frâul, Derek duse iapa în locul special amenajat. Phillipa privi aprobator cum el scotea căpăstrul și opri iapa. După ce-i scoase șaua, o duse s-o spele cu un furtun și un burete.

Phillipa se duse să vadă ce mai făcea Liuba, dar când trecu pe lângă grajdul armăsarilor, telefonul din grajd sună. Răspunzând, vorbi cu o femeie care voia să dea o iapă la montă cu Shamal. Femeia nu prea știa multe despre cai și-i trebuiră douăzeci de minute Phillipei să-i explice cât costă și de ce avea nevoie.

După ce termină de vorbit, trecu pe la Liuba, apoi se întoarse în curte la Derek. Voia să-l invite la o limonadă în casă. Însă el nu era de găsit.

Începea să se simtă frustrată când Tommy strigă de lângă camioneta pe care o umplea cu fân.

– Îl cauți pe domnul Remmington?

– Da.

– El și Guy au plecat spre vechiul țarc acum jumătate de oră.

– Mulțumesc, strigă Phillipa, dar era cam bănuitoare. Nu se simțea bine că Derek și Guy făceau ceva ce ea nu știa.

O luă spre sud, pe lângă grajduri și casa lui Guy, până a ajuns pe o pășune. Pământul purta urme de copite și cizme. Se încruntă. Nimeni nu mai adusese caii aici.

Cărarea cotea la stânga printre pini și dădea într-o mică pajiște cu țarcul în centru. Phillipa se ascunse printre copaci și privi.

Derek călărea pe Majun și Guy privea. Phillipa observă aprobator că stătea bine în șă și mâinile îi erau relaxate pe frâu. Nu auzea ce vorbeau, dar Guy spunea ceva și Derek scoase picioarele din scări. Continuă să călărească, scările se bălăngăneau lângă gleznele lui, dar picioarele îl țineau bine pe Majun.

– Fir-ar să fie, spuse ea.

Zâmbind prostește se întoarse în casă să bea ceva. Nu voia ca ei să știe că i-a văzut, dar se întreba când îi va spune Derek.

– Maria, spuse Phillipa de pe taburetul din bucătărie, unde își lua limonada.

– Si, Philly?

– Ce mărime la pantaloni crezi că are senor Remmington?

– Una perfectă. Mexicanca îi făcu cu ochiul.

– Maria!

Maria ridică din umeri.

– Un bărbat ca el înnebunește femeile. Chiar și una bătrână ca mine.

– Nu credeam că-ți place de el. Tu și Fabio v-ați purtat urât cu el.

– Asta a fost săptămâna trecută, când se purta urât cu tine și nu te ajuta. Începu să taie pâine și Phillipa o îmbrățișă când ieși.

Phillipa merse în biroul lui Konrad și căută catalogul Miller care venise ieri. În cele din urmă îl găsi și așezându-se în scaunul mare de piele rășfoi paginile cu îmbrăcăminte bărbătească. După ce alege, telefonă la sediul firmei și făcu o comandă urgentă pentru o pereche de pantaloni de călărie bej, o cămașă albă și o jachetă maro de călărie.

Punând receptorul jos, se roti în scaun satisfăcută. Acum ar fi fost bine ca Derek să aștepte să-i sosească darurile înainte să-i spună că știe să călărească. Brusc, își mușcă buza. Dacă se supăra că-i cumpărase haine?

Totuși, se gândi ea, erau doar haine de călărie. Majoritatea oamenilor se bucurau să treacă de la blugi la pantaloni de călărie, era ca o absolvire, un semn că nu mai erai un amator, ci un călăreț. Da, așa trebuia primit darul. Atunci, Derek nu s-ar mai gândi la altceva.

Mincinoaso, șoptea o mică voce dinăuntrul ei. Poate i-o vei putea ascunde, dar cât timp te vei preface față de tine însăți? Ești leșinată după el. Chiar nu vrei ca el să știe?

Mult timp stătu cu capul aplecat și mâinile încleștate în poală. Nu, se hotărî ea, el nu trebuie să știe. Va face abstracție de sentimentele ei. Cel mai important lucru era să salveze ferma și dacă emoțiile ei periclatau asta, trebuia călcate în picioare.

Dar, Doamne, se gândi ea tristă. Avea să fie atât de greu!

---

## *Capitolul 6*

- Philly, o strigă Guy din ușa biroului.
  - Da, răspunse ea completând contractul de montă pe care-l primiseră ieri.
  - Poți să vii în grajd? Vreau să-ți arăt ceva.
  - Sigur, răspunse ea pe un ton egal, dar era emoționată. Așteptase răbdătoare o săptămână întreagă ca Guy și Derek să-i spună secretul lor. Hainele sosiseră, dar ei nu spusese nimic până acum. Acum sosise momentul adevărului. Vin imediat.
  - Bine.
- Puse contractul completat în fișet, apoi se grăbi în camera ei să ia pachetele. Cele trei cutii băteau la ochi, așa că intră în spălătorie și le acoperi cu o pătură curată.
- Care-i treaba? întrebă ea inocentă când ajunse în curtea grajdului.

– O demonstrație de călărie, răspunse Guy. Ia loc.

Se așază în tribună și așteaptă. Guy deschise poarta și Derek, călare pe Majun, intră la trap.

Un sfert de oră arată ce învățase și Phillipa îl privea critic. Nu era perfect, dar își dădu seama că dacă va continua să călărească, va face progrese.

Înșfăcând pătura și pachetele, coborî și se apropie de ei. Derek mângâia gâtul lui Majun.

– Ce zici? întrebă el.

– Te descurci, spuse ea simplu.

– Dar nu e perfect, interveni Guy, știind că Phillipa n-ar fi îndrăznit. Mai bine ai lua lecții de la Phillipa.

– Pare o idee bună, zâmbi Derek.

– Am ceva pentru tine, spuse Phillipa.

– Pe mine mă scuzați, mormăi Guy după ce-i privi. Se grăbi să iasă.

– Ce mai pui la cale? întrebă Derek.

Ea dădu pătura la o parte și-i dădu cutiile. El o privi în tăcere, apoi le deschise. Majun se aplecă peste umărul lui Derek și trase de o panglică argintie. Scutură capul, făcând panglica să se vâlurească în aer.

– Prostovanule, murmură Derek luându-i panglica, dar tonul lui era plin de afecțiune.

Cutiile erau deschise acum și privi hainele de călărie.

– Deci știi, murmură el dezamăgit.

– Doar că învățai să călărești, spuse Phillipa. Te-am văzut de departe, doar o dată. Nu știam cât de bine călăreai până astăzi. Mă crezi?

– Te cred, spuse el. Ești dureros de onestă. Mulțumesc pentru haine. Vor fi mai comode decât blugii.

– Consideră-le ca pe o diplomă.

– Bine, mulțumesc.

– Hei, voi doi. Nu mai vorbiți, călăriți, strigă Guy aducându-l pe Shamal înșeuat. Ia, spuse el aruncându-i niște saci de șa lui Derek. Maria v-a pregătit prânzul și eu am adus și o pătură.

– Despre ce e vorba? întrebă Phillipa.

– Voiati să călăriți în munți, nu-i așa? Doar de aceea i-am dat lecții. Acum Derek știe să călărească, ți-am adus calul înșeuat, prânzul e la pachet. Așa că plecați, spuse Guy plesnind-o pe Phillipa pe fund cu capătul frâului.

– Da, domnule! râse Phillipa. Guy își făcu mâinile căuș lângă genunchiul ei și o ridică în șa. Apoi îi arătă lui Derek cum să pună sacii de șa și curând plecară la trap.

Mergeau mai mult la pas, căci drumurile de munte erau pietroase și înșelătoare. Deoarece călăreau în șir indian, era greu să vorbească, așa că mergeau în tăcere. Știind că Derek era în spatele ei, se simțea în siguranță. Se întoarse și-i zâmbi lui Derek. Zâmbi și el.

În timp ce era întoarsă încă, o veveriță traversă poteca. Shamal se sperie și Phillipa căzu la pământ.

Râzând, se ridică și-și scutură blugii.

– Acum știi că i se poate întâmpla oricui...

Derek descălecăse și venea spre ea îngrozit.

O îmbrățișă.

– Te simți bine? Întrebă el.

– Da, sigur. Îi zâmbi. Nu încercă să se elibereze.

– Phillipa, spuse el, să nu mai călărești singură în munți. Eu sau un grăjdar trebuie să fim cu tine. Doamne, dacă te-ai fi accidentat? Doctorul e departe și poate erai chiar inconștientă.

– Căzăturile grave sunt rare, spuse ea. În plus, o dată am reușit să mă întorc, deși aveam glezna ruptă.

Derek o privea îngrozit.

– Ei bine, asta nu se va mai întâmpla.

Phillipa își dădu seama că nu i se opunea. El îi dădea ordine și ea nu se opunea! Oare era datorită faptului că-i păsa din nou cuiva de ea?

– Bine, promit că voi călări în munți doar cu tine. Oricum, nu prea voi mai merge pe aici. Trebuie să mă concentrez să pregătesc caii pentru sezonul competițional. Privirea îi era captivată de a lui Derek și se simțea moale. Se forță să se ducă la Shamal. Vino, monstrule.

Armăsarul roib o privi întristat. Avea iarbă în bot.

– Mă trănțești pe jos și apoi te gândești doar la mâncare, îl certă ea blând și-l sărută pe bot.

– Chiar iubești animalul ăsta, observă Derek în timp ce ea încăleca.

– Da. E favoritul meu. Eram aici când s-a născut. L-am ajutat să găsească țâța mamei lui și stăteam noaptea cu el când era balonat. E copilul meu.

– N-ai vrea să-l schimbi cu un copil al tău? Întrebă Derek.

Tonul lui nu era timid, dar Phillipa roși. Își feri fața, dar el îi văzu jena și veni lângă ea. Aplecându-se în șa îi luă bărbia în mână și o forță să-l privească.

– Ești jenată, spuse el. Ai crezut că mă ofer voluntar pentru paternitatea copilului? Întrebă el mândru.

– Nu, nu, bineînțeles că nu, se bâlbâi ea, dar pulsul îi bătea în gât și simțea un nod în stomac.

Derek se aplecă și mai mult și o sărută. Capul ei se învârtea și-si simțea venele arzând. Nevoia de atingerea lui aproape că o durea. Apoi Shamal se dădu în lături, îndepărtând-o pe Phillipa.

Derek era încă aplecat și privea armăsarul roib cu mânie. Phillipa încercă să-și înăbușe chicotitul.

– Ce figură ești, i se adresă Derek calului, care mesteca frunzele unui tufiș. Phillipa își pierdu controlul și căzu pe gâtul lui Shamal, scuturată de râs.

Soarele se apropia de amiază, așa că Phillipa îl îndemnă pe Shamal la trap și o luă pe potecă. Un mic pârau susura în stânga lor. Îl urma ră încă puține mile, apoi pădurea se termină și ieșiră într-o pajiște.

Călăriră până în mijlocul ierbii și Phillipa făcu un cerc cu brațul, arătând peisajul. În spatele lor era pădurea întunecoasă. În față și la dreapta erau vârfurile de piatră ale munților, cu puțină zăpadă pe părțile umbrite. La stânga erau podișurile și deșerturile din New Mexico.

– E frumos, spuse Derek. Acum văd de ce îți place așa de mult. Apoi tăcu, studiind roșul și maroul deșertului. Asta e a mea? Întrebă el ezitant.

– Da, pajiștea asta și tot pământul prin care am călărit ca să ajungem aici, sunt ale tale.



– Hmm, spuse el și Phillipa observă că se concentra.

– Mâncăm? întrebă ea.

– Da. E muncă grea călăritul ăsta.

– Plus aerul de munte, adăugă Phillipa mânându-l pe Shamal înapoi spre copaci. Mi-e o foame de lup.

Phillipa se opri lângă un pin uriaș ale cărui ramuri începeau de la doi metri de sol. Solul de sub copac era așternut cu ace de pin și câteva conuri imense erau împrăștiate pe jos. Descălecă. Armăsarul fugi pe pajiște.

– E în regulă? Nu vor fugi? întrebă Derek scoțând sacii de la oblânc.

– Nu. De fapt vor veni înapoi puțin mai târziu, după mâncare.

– Seamănă mai mult a câini decât a cai, remarcă el, privindu-l pe Majun cum fugea spre iarbă.

– Sunt cai arabi. Au trăit în corturi cu oamenii de patru mii de ani. De aceea sunt plini de afecțiune.

Îngenunchind pe acele parfumate, întinseră pătura și despachetară mâncarea. Maria se întrecuse pe ea însăși. Aveau friptură de vită, pâine de casă, o roată de brânză, struguri și o sticlă de vin alb.

– A uitat să pună pahare, spuse Phillipa. Vom bea din sticlă.

– Bine că a pus tirbușonul. Într-un astfel de decor, cine are nevoie de rafinament?

Tonul lui era neutru, dar ochii îi străluceau.

Terminară prânzul și se așezară pe pătură. Își dădeau sticla unul altuia și Phillipa își puse brațele deasupra capului, savurând letargia care o cuprinsese.

– Mulțumită? îi șopti Derek la ureche.

– Îhî. Tu?

Derek se sprijini pe umăr și o privi.

– Te superi dacă spun că nu?

Nu se prefăcu că nu-l înțelege. Îi studie fața chipeșă. Nu-i era teamă și-și dădu seama că dorea asta de mult timp. O suviță de păr atârna pe fruntea lui și Phillipa nu rezistă impulsului. O aranjă, mângâindu-l.

Derek îi prinse mâna și o privi în ochi. Ceea ce văzu îi dădu curaj și o sărută în palmă, apoi se culcă peste ea și o sărută cu buze puternice și senzuale.

Limba lui îi cuprindea gura, apoi o mușcă ușor de buze. Ea gemu și limba ei o căută pe a lui. Privirea i se întunecă și respirația se întretăie în timp ce limba lui îi explora gura.

În cele din urmă el îi dădu drumul și o privi. Brațele lui tremurau de dorință și trupul ei la fel.

– Phillipa, șopti el, te vreau.

Ea îi zâmbi ademenitor și-și puse brațele după gâtul lui.

– Atunci ia-mă, răspunse ea. Și eu te vreau.

El îngenunche lângă ea și începu s-o dezbrace. Degetele lui îi descheiară toți nasturii de la bluză. Cu o mână o ridică și-i scoase bluza și o aruncă. Încă ținând-o cu o mână, îi descheie sutientul și sânii ei mici și fermi fură eliberați. Ochiul lui străluceau și după ce o așeză pe pătură se aplecă și-i sărută sfârcurile. Acestea se întăriră și Phillipa tremură de nevoia de el.

Curând, cizmele ei fură scoase, la fel blugii și chiloții. Derek îi privea trupul. Phillipa vibra și voia să strige la el s-o atingă. Cuprinzând-o cu un braț, o mângâie cu un deget peste tot. Începu cu fruntea, cu o sprânceană, apoi după ureche, pe

nas, pe buze și bărbie, apoi pe gât. Acolo o mai atinse cu un deget, o mângâie pe umăr și până în vârful degetelor, apoi se retrase în adâncimea cotului. Îi mângâie coastele și se apropie de sâni. O mângâie în cercuri până ajunse la sfârc, apoi repetă cu celălalt sân. Când Phillipa nu mai putu suporta, degetele abandonară mișcarea. Parcurseră coastele spre stomac, apoi se aventurară mai jos. Când ajunseră între coapse, Phillipa se arcui.

Își scoase și el hainele. Apoi se întinse din nou lângă ea. Ea îl atinse cu degete tremurătoare pe părul de pe piept.

El se rostogoli peste ea, sprijinindu-se pe coate și începu s-o mângâie. Îi mângâie părul și o sărută pe ureche. În timp ce mâinile îi alunecau pe gâtul și pe umerii ei, limba lui îi pătrunse în ureche. Phillipa se arcui cu disperare spre el în timp ce el îi cuprindea sânii în mâinile mari, prinzându-i sfârcurile între degetul mare și arătător. Icnind, ea îl cuprinse de mijloc și-l trase spre ea.

O sărută pe buze. Ea țipă de dorință. În curând fură un singur trup, mișcându-se într-un ritm ancestral, bucurându-se cum Phillipa nu crezuse că e posibil.

În cele din urmă se consumară și Derek căzu lângă ea. Răsuflarea lui îi răcorea gâtul și brațele lui o strângeau.

O clipă, se gândi vinovată la Konrad, apoi hotărî că el ar fi aprobat-o. Conte le îi ordonase să nu se îngroape în amintiri despre el. De asemenea, avea senzația că în ciuda certei cu tatăl lui Derek ar fi fost mulțumit ce bărbat alesese.

Îl sărută pe Derek pe ochii închiși, apoi pe gură. El gemu de plăcere și deschise ochii, înecând-o în albastrul ochilor lui. Phillipa zâmbi și-l mângâie pe pieptul lat. Pentru prima dată după luni de zile, nu mai era îngrijorată și viitorul părea luminos.

---

## *Capitolul 7*

- Derek? șopti Phillipa din brațele lui.
- Da?
- Dormi?
- Acum nu, spuse el ridicându-se într-un cot.  
Phillipa chicoti și-și puse capul pe umărul lui.
- Îmi pare rău.
- Nu trebuie. Chiar acum te aud gândindu-te: de ce ar vrea să doarmă? N-am dormit doar trei nopți păzind iapa asta și așteptând să fete.
- Nu te-ai supărat, nu-i așa? întrebă ea.
- Nu, admise el. Au început să-mi placă animalele astea și aș vrea să văd cum se naște un mânz. Bineînțeles, continuă el rostogolindu-se peste ea, îmi pot imagina alte peisaje unde am putea sta așa. Dezbrăcați pe o plajă luminată de lună în Capri, de exemplu, murmură el adormecându-i sânii. Într-o cabană la munte cu zăpada căzând afară...

– Derek. Te rog, oprește-te. Trebuie să fiu trează.

– Mie îmi pari trează, spuse el prinzându-i sfârcul între buze prin țesătura cămășii.

– Diavole! Nu asta voiam să spun, și tu...

Sărutul lui îi înăbuși cuvintele și-i înlătură protestele. Brațele ei i se încolăciră pe gât, trăgându-l spre ea.

Degetele lui îi desfăcură nasturii de la bluză, și ea gemu când buzele și limba lui o atinseră pe gât și pe sâni. Se arcui către el.

– Nu, așteaptă, spuse ea, împingându-l cu o mână și ridicându-se. Își scutură paiele din păr și-și încheie bluza, dându-și seama că Luiba lovea monoton peretele boxei. Trebuie să văd ce mai face. Poate a intrat în travaliu.

– Doamne, oftă el, trântindu-se în fân.

Liuba începuse să aibă dureri, dar nu era gata. Phillipa se întoarse în dormitorul lor improvizat. Admiră trupul magnific al lui Derek. Pieptul lui puternic se ridica și cobora în timp ce moțăia.

Philipa se așează lângă el. În timpul celor trei zile de la excursia pe munte, Derek menționase vânzarea cailor doar de câteva ori în treacăt. Se consultase cu Guy, omițând faptul că făcuseră dragoste, și fuseseră de acord că lui Derek caii începuseră să-i placă.

Acum, inamicul or numărul unu era timpul. Phillipa era sigură că dacă ar fi avut mai mult timp l-ar fi făcut pe Derek să nu mai vândă ferma. Problema era să găsească un motiv viabil de a amâna vânzarea. În cele din urmă crezu că găsisese unul.

– Derek, despre vânzarea cailor...

– Tot vreau să-i vând, interveni el.

Se forță să vorbească vesel, deși cuvintele lui o înjunghiaseră.

– Știu asta, dar voiam să discutăm când...

Derek se ridică și-și dădu jos paiele de pe cap.

– Bine, spune.

Phillipa inspiră adânc și murmură o rugăciune.

– Cred că ar trebui să așteptăm cu vânzarea cailor până după Concursul Egiptean.

– Întâi, ce e Concursul Egiptean și în al doilea rând, de ce?

– Concursul Egiptean e o paradă pentru cai egipteni pursânge sau corciți. E plin de prestigiu și doar elita cailor arabi va fi acolo. Caii care sunt premiați își vor dubla probabil valoarea.

– Dar nu te gândești să mergi cu toți caii din fermă?

– Nu, bineînțeles că nu. Doar șase sau șapte dintre ei. Dacă se vor comporta bine, reputația și valoarea întregii ferme vor crește.

Derek îi ridică mâna și tăcu câteva minute, evaluând ceea ce spusese ea. Degetul lui mare trăsă un cerc pe palma ei, înfiorând-o. Se luptă cu senzația și-și dădu seama că unghiile ei se înfipseseră în palma mâinii libere. Se forță să se relaxeze și Derek spuse:

– Bine, vom aștepta.

– O, Derek, mulțumesc.

El îi privi fața strălucitoare.

– Sper că nu pui ceva la cale.

– Bineînțeles că nu, spuse ea inocentă. Vreau să-l călăresc pe Shamal la concursul acela, asta e tot. De asemenea, îmi va da timp să-mi caut o slujbă nouă. Amândouă afirmațiile erau adevărate.

– Unde vei căuta de lucru?

– Probabil în Arizona sau California. Acolo sunt mai multe ferme de cai arabi ca în altă parte.

– Deci n-ai nici o șansă pe Coasta de Est? întrebă el. Își ținea capul aplecat și rupea un pai în bucăți mici.

Phillipa îl privi, încercând să ghicească ce voia să spună cu întrebarea aparent inocentă. Suna ca și cum ar fi vrut s-o aibă în preajmă, dar nu-i venea să creadă. Admise că devenise important să facă dragoste, îi reînviase o parte din ea care se ofilise de la moartea lui Konrad. Dar nu putea spera la mai mult. Nu era proastă și știa că erau depărtați la ani-lumină unul de altul, ca interese și moduri de viață. Ar fi fost mai bine să savureze relația, luând ce voia și neașteptându-se la prea mult.

– Mi-e teamă că nu, răspunse ea.

Derek îi luă bărbia în mână și-i studie fața. Părea că e în dilemă, ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar nu-și găsea cuvintele. Așteptă ca el să zică ceva. Brusc, auzi mișcări agitate în boxa alăturată.

– Scuză-mă, dar mai bine mă uit să văd ce face Liuba. Derek se închise în el. Ceea ce voia să spună se pierduse și Phillipa era frustrată și dezamăgită.

Ieși din boxa în care dormise cu Derek și privi în cea alăturată. Iapa murgă, transpirată, se agita în boxă. Din când în când se așeza, apoi căuta o nouă poziție.

Phillipa se întoarse la Derek.

– E timpul, șopti ea.

El se ridică și vru să treacă pe lângă ea. Ochii îi străluceau de emoție și părea un copil.

– Stai, spuse ea, prinzându-l de braț. Să așteptăm să se așeze. Dacă ne uităm la ea înainte să se așeze, poate fi jenată și va încerca să păstreze mânzul.

– Pot face asta?

– Da. O iapă din Arizona a fost atât de deranjată de oamenii din jurul ei încât a fâtat în picioare. Mânzul a căzut de sus.

Phillipa se întoarse și se sprijini de pieptul larg al lui Derek. În timp ce el o îmbrățișă, se gândi ce firesc era s-o țină în brațe.

O dată ce agitația se opri în boxa alăturată, îl conduse acolo. Burta iepei tremura și Derek o prinse pe Phillipa de braț și arătă.

– Ce e asta?

– Piciorușele din față. Stă cu nasul între picioarele din față, cam așa, îi demonstrează ea. Ai putea spune că plonjează în viață.

– Nu e rău să fii născut așa, spuse Derek, privind mânzul care ieșea încet.

Din când în când, Liuba își ridică privirea de la podea și privea peste umăr să vadă ce se întâmpla. Apoi, aparent satisfăcută că totul era în ordine, se întindea iar jos și împingea.

Phillipa scoase un cuțit de vânătoare ascuțit din teaca de la centură.



– E pentru cordonul obilical? întrebă Derek.

– Nu, cordonul ombilical se va rupe când iapa se va ridica. Cuțitul e pentru cazul când placenta nu se va rupe. În mod normal îl va rupe cu copitele din față, dar dacă nu se va întâmpla asta și dacă nu e cineva pe aproape să ajute, mânzul se poate sufoca.

– Sunt multe lucruri care pot să meargă prost, nu-i așa?

– Da, și asta e doar o parte din ele.

În acel moment mânzul ieși din trupul mamei lui. Un mic cap umed se agita printr-o gaură în placentă. Râsul încântat al lui Derek umplu grajdul, o înșfăcă pe Phillipa și o învârti în jurul lui.

– Doamne, ce interesant.

– E minunat, nu-i așa? spuse ea zâmbindu-i. Dar acum trebuie să trecem la treabă. Mama lui îl va linge până se va usca, dar o voi ajuta ca să nu răcească. Poți să-mi aduci prosoapele și sticla cu alcool iodat?

Liuba se ridicase și bea apă. În spatele ei, mânzul stătea pe paie nechezând subțire. Phillipa intră în boxă și luând animalul de un picior, îl întoarse pe spate.

– E un băiețel, îi spuse lui Derek. Vrei să-l ții cât tratez cordonul ombilical?

– Uf... bine.

Liuba se întorsese de la iesle și privea curioasă cum aveau grijă de puiul ei. Își mișcă buzele și vărsă apă pe gâtul lui Derek.

– Asta ca mulțumire, spuse Derek.

– Sărmanul mânz, râse Phillipa luând un prosop și frecându-l.

După ce mânzul se zvântă, cei doi se dădură înapoi și-l priveră cum se chinuia să se ridice în picioare. Încercă de câteva ori, dar curând se ridică și se împletici spre mama lui.

– Ce mai e de făcut? întrebă Derek, aruncând un prosop umed pe umăr.

– Trebuie să ne asigurăm că îi dă să sugă, ca el să capete coraslă.

– Și ce e, mă rog, colasra?

– Primul lapte. E bogat în anticorpi și e laxativ. Un mânz care nu-l capătă e în formă proastă. Trebuie să iei de la veterinar, sau mânzul moare de infecție.

Derek își scutură capul.

– Încep să cred că cu cât afli mai multe despre cai, cu atât mai puțin știi, de fapt.

– Acum devii un călăreț. Asta simt.

Mânzul o împungea pe Liuba în piept. Gura lui mică se agita și apuca tot ce putea, căutând lapte. O apucă pe Liuba de buza de jos și începu să sugă. Ea clipi de câteva ori și le aruncă o privire care spunea: vreți să faceți ceva cu prostănacul ăsta?

– Vrei să-l ajuți? întrebă Phillipa.

– Sigur. Spune-mi ce să fac.

– Pune-ți degetele în gura lui și lasă-l să înceapă să sugă. Apoi du-l la uger și pune-i puțin lapte în gură.

– Dacă mă lovește Liuba?

– Nu cred. Probabil vei fi mai blând ca mânzul. Coada lui flutura în sus și în jos. Derek urmă instrucțiunile Phillipei și curând noul-născut sugea fericit.

Treizeci de minute mai târziu, terminaseră. Liubei i se dăduseră tărate, paiele ude fuseseră înlocuite. Cei doi ieșiră la braț din grajd și priviră stelele.

– Știi că trebuie să ne trezim într-o oră? murmură Phillipa punându-și capul pe brațul lui.

– Atunci, am putea foarte bine să stăm treji și să privim stelele, îi șopti Derek în păr.

Priviră în tăcere stelele albe pe cerul albastru.

– Vreau să-ți mulțumesc, spuse Derek brusc.

Tresărind, Phillipa întoarse fața spre el.

– Pentru ce?

– Pentru că ai împărțit nașterea cu mine. Îi prinse buzele cu ale lui. Ea simți o căldură dulce prin corp. Se simțea mai aproape de el ca alte dăți. Ești o femeie remarcabilă, îi șopti el în ureche.

Un meteorit venea spre pământ. Phillipa își puse o dorință, dar văzând fața umbrită a lui Derek, recunoscă tristă că visul ei era zadarnic.

\*

\* \*

– Ce naiba ai făcut? strigă Phillipa la Derek care ieșea din grajdul armăsarilor. Hainele lui erau murdare, avea murdărie pe față și părea mulțumit în timp ce-și ștergea mâinile pe o cârpă.

– O mică surpriză, spuse el. Făcându-i semn lui Ignacio, Derek luă frâul lui Kamar din mâna Phillipei și întoarse iapa spre tânărul mexican.

– Dar trebuie să... începu ea, dar tăcu în timp ce Derek o împingea în grajd. O duse la o boxă și scoase apă din iesle cu o găleată.

– Ce faci?

– Ssst! Privește.

Îl privi bănuitoare și se întoarse către iesle. Suspină de surpriză când văzu că se umple de jos.

– Umplere automată! Ai reparat sistemul, spuse ea cu respect. Zâmbind, Derek făcu o plecăciune. Konrad voia asta de ani de zile, dar n-a reușit s-o repare. Mulțumesc, șopti ea, sărutându-l pe obraz.

Derek își puse un braț în jurul ei și ieșiră în curte.

– Mi-am dat seama că ne va scuti de multă muncă, așa că am început s-o repar acum câteva zile.

– De ce nu mi-ai spus?

– Voiam să-ți fac o surpriză.

– Sunt surprinsă. Credeam că te ocupi de contractele de montă.

– Le-am terminat. Am economisi mult timp dacă le-am pune pe calculator. Cred că voi lăsa asta viitorului proprietar.

Phillipa se simțea ca și cum ar fi fost lovită în stomac. Ea și Derek lucraseră în tandem atâtea zile de la nașterea mânzului încât aproape că-i uitase intențiile. Îndrăznise să spere că abandonase planurile de a vinde ferma.

– Atunci, de ce te-ai deranjat să reperi apa? întrebă ea.

Derek se făcu că nu aude, admirând grajdurile și pajiștile.

– M-am gândi că un astfel de sistem va adăuga valoare fermei și poate se va vinde mai ușor.

– Nu cred. Fermele sunt greu de vândut. Ar putea dura ani de zile s-o vinzi, conchise ea, vrând să-l înțepe.

– Vom încrucișa degetele, spuse el jovial. Mai bine mă spăl. Ne vedem la prânz. O sărută în creștetul capului și se îndreptă spre casă.

– Da, spuse ea în spatele lui. Ne vedem la prânz.

Se întoarse și se îndreptă spre locul unde Kamar și Ignacio o așteptau. Oboseala zilelor de muncă cu prea puțin somn o copleșea. Își făcu curaj, știind că mai avea cinci cai de călărit azi.

Kamar își puse botul mătăsos pe gâtul Phillipei. Simți lacrimi în ochi și le șterse. Erau urmarea extenuării și a înfrângerii, căci se părea că toate eforturile ei și ale lui Guy fuseseră în van. Derek era hotărât. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să renunțe și să înceapă să-și caute o altă slujbă.

Atinse gâtul lung, arcuit al lui Kamar cu degetele. Își încheștă fălcile. Nu era învinsă încă. Mai erau două săptămâni până la Concursul Egiptean și multe se puteau întâmpla în două săptămâni. Cum ar fi spus Guy, bătlia nu e încheiată până la ultimul cartuș.

---

## *Capitolul 8*

– Guy, strigă Phillipa din curtea grajdului. Nu uita să spui organizatorilor că voi schimba harnașamentul între runde treizeci și patru și treizeci și cinci, optzeci și șapte și optzeci și opt și o sută optsprezece și o sută nouăsprezece.

Derek se sprijinea de camionetă, cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie amuzată pe față.

– N-ai altceva mai bun de făcut decât să faci plajă? îl tachină ea.

– Ba da, dar mai degrabă o privesc pe generăleasa O’Keefe dând ordine soldaților.

Phillipa se strâmbă și se întoarce spre Fabio.

– Fabio, cheamă potcovarul să fie aici mâine. Nu accept scuze, pentru că l-am pus să facă semn pe calendar când a fost pe-aici luna trecută.

– *Și, senorita.*

Phillipa își puse mânușile, dar nu reuși. Frustrată, încercă din nou. De departe, îl auzi pe Guy adresându-i-se.

Îi privi pe Tomy și pe Shamal, care o așteptau. Încercă să meargă, dar fiecare pas o trăgea în jos.

– Phillipa? Philly? auzi un strigăt. Ți-e bine? Își roti capul greu și-l privi pe Guy.

– Da, bineînțeles.

– Ce zici?

– Despre ce?

– Noile potcoave pentru Kamar.

– Păi... sună bine.

Ajunse lângă Shamal și luă frâul de la Tommy. Aranjă scara cu mâna dreaptă și ridică piciorul. Scara părea prea sus și totul începu să se învâртеască în jurul ei. Văzu pământul apropiindu-se și apoi întunericul.

\*

\*   \*

Doctorul Milan strânse stetoscopul și-l puse în geantă. Cu mâinile la spate, o privi sever pe Phillipa.

– Ei bine? întrebă ea, devenind nerăbdătoare.

– Epuizare, îi spuse Milan lui Derek.

– Hmm, făcu Guy.

– Ce să facem? întrebă Derek.

– Știți, sunt vie și conștientă! exclamă Phillipa exasperată. Lăsați-mă să mă odihnesc vreo două zile și mă voi simți bine.

– Dar nu te vei odihni, spuse doctorul blond și chipeș. Vei sta în pat vreo două ore, apoi te vei îngrija despre una și alta și te vei duce în grajd.

– Atunci trebuie să schimbăm peisajul, anunță Derek. Îi zâmbea în timp ce ea stătea pe perne, dar era o umbră de îngrijorare în ochii lui albaștri.

– Bună idee, spuse Guy.

– O clipă! N-am timp să-mi iau vacanță. Plecăm în Kentucky săptămâna viitoare!

– Se respinge. Îți iei două zile libere și mergi undeva să te odihnești, dădu doctorul sentința.

– Mare odihnă, mormăi ea, trăgându-și cearșaful sub bărbie și încruntându-se. Voi sta într-o cameră de hotel, singură, două zile și-mi voi face griji ce se întâmplă aici.

– Ba nu, spuse Derek. Vin cu tine.

– Asta voiam și eu să sugerez, spuse Guy mulțumit.

– Nu ține nimeni cu mine? strigă Phillipa.

– Nu! răspunseră toți trei în cor.

Văzând-o îngrijorată, lui Guy îi fu milă de ea. Stând pe marginea patului vechi de alamă, îi ridică mâna și i-o strânse.

– Va fi în regulă, Ignacio va călări cei șapte cai care merg la concurs și voi fura un grăjdar de la Barbara. Acum, odihnește-te în timp ce Maria îți face bagajele și vei pleca împreună cu Derek.

Doctorul Milan o mângâie pe umăr, își luă geanta și plecă. Guy îi prinse fața în palme și o sărută pe frunte. Apoi ieși și el. Doar Derek rămase. O luă pe Phillipa în brațe și-și îngropă fața în părul ei.

– Să nu mai faci asta, spuse el.

– Voi încerca. Dar te rog, nu te mai agita din cauza mea. Mă enervează.



– Îmi place să mă agit din cauza ta, și-mi place să fac asta. Gura lui o atinse ușor pe a ei. Și asta mă distrează, de asemenea, adăugă el lingându-i urechea și coborând pe gât.

– Derek! Trebuie să mă odihnesc, și tu faci asta imposibil.

– Nu. Doar ca să visezi frumos.

Îl privi malițios.

– Dacă ți-aș fi făcut așa, ai fi spus că te ațâț.

– Recunosc că sunt vinovat, spuse el. Păcat că trebuie să dormi. Te las. Plecăm după prânz, adăugă el ridicându-se din pat.

– Unde mergem?

– Nu știu. Unde putem merge pentru două zile?

– Putem merge la Four Corners să privim camioanele cum trec.

– Te rog, spuse el cu durere.

– Bine, atunci ce zici de Taos?

– Taos. E o colonie de artiști, nu-i așa?

– Da. E frumoasă și cred că ți-ar plăcea. În plus, dacă ești la fel cu ceilalți din est, vei dori să vezi indieni și cea mai frumoasă rezervatie e acolo.

– Sună bine. Acum, dormi. Îi făcu cu ochiul din prag și plecă.

Phillipa se gândi că vacanța ei neașteptată devenea din ce în ce mai atrăgătoare.

\*

\* \*

Phillipa se trezi când ajunseră în Taos. Căscând se întinse în scaunul Porscheului și clipi la șirul de camioane și autoturisme care se târau pe îngusta stradă principală.

– Ce oraș mare, remarcă Derek. Imaginează-ți, am observat deja două semafoare.

– Astea sunt toate, dar nu râde de ele dacă vorbești cu vreun localnic. Sunt mândri de al doilea semafor.

– Unde vom sta?

– La *Taos Inn*, răspunse Phillipa. Te avertizez că e vechi și păraginit, dar are o atmosferă minunată.

– Sunt sigur că e apreciat de gândaci.

– Diavole! spuse Phillipa lovindu-l pe Derek peste braț. Am spus păraginit, nu murdar.

– M-ai mai liniștit. Și cum îl găsim?

– Mergi înainte.

– Ne va lua vreo două minute.

– Cinci, îl corectă Phillipa în timp ce o lua pe o stradă pietruită.

În cele din urmă, în dreapta se văzu o veche clădire din chirpici pe a cărei firmă scria *Taos Inn*. Derek o luă pe o mică alee care ducea la parcare.

Deși era iunie, Phillipa observă că turiștii nu invadaseră încă colonia mică de artiști și erau multe camere disponibile în vechiul hotel. În câteva minute, căpătaseră o cameră.

Phillipa își lăsa geanta pe pat și admiră mobila spaniolă sculptată și pictată. Căminul era curat. Oftă și-și dori ca ea și Derek să fie aici iarna ca să se poată odihni îmbrățișați și să privească flăcările.

Auzindu-l pe Derek strigând din baie, se duse după el. Îl găsi privind uimit cada.

– Are picioare!

Cada avea niște picioare cu gheare care păreau să se țină tenace de gresie. Râzând, Phillipa se sprijini de Derek. Brațul lui o cuprinse și ea îi savură atingerea.

– Acum că am stabilit că avem cadă și că are picioare, cine o va folosi întâi? întrebă Phillipa.

– Tu întâi. Trebuie să sun în est. O sărută pe creștet și se îndreptă spre ușă. Fiindcă veni vorba, ce facem diseară?

Își dădu seama de posibila aluzie și fața lui se înroși. Phillipa se bucură de jena lui, mai ales că de obicei el o făcea să roșească.

– Vrei să spui în afară de ceea ce e evident?

– Da, spuse el.

– Credeam că vom merge cu mașina la pârtiile de schi și vom lua cina la Casa Cordova, răspunse ea.

– Vom mânca iar mâncare cu portocale? întrebă Derek.

– Nu. Phillipa râse. În ciuda numelui, nu e spaniolă. Bucătăria e continentală.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, murmură el înainte de a dispărea în dormitor.

Phillipa lăsa ușa întredeschisă și-l putea auzi. Știa că era o prostie, dar o făcea să se simtă în siguranță. Fredonând, începu să umple cada în timp ce se dezbracă.

Oftând de mulțumire, se scufundă în apa fierbinte și simți cum toată îngrijorarea și epuizarea din ultimele săptămâni i se scurgeau din trup. Stătu cu ochii închiși, ascultând vocea lui Derek, până când apa începu să se răcească. Deschise ochii și luă săpunul.

În timp ce se săpunea, se gândea ce diferită era relația asta de cele pe care le avusese. Chiar și cu Konrad nu avusese așa o apropiere, acest sens de parteneriat egal cu altcineva. Diferența de vârstă dintre Konrad și ea dăduse relației lor o trăsătură profesor-elev. Îl iubise așa de mult încât atunci când murise nu credea că va rezista. Acum, datorită bărbatului din camera alăturată, durerea se risipea. Nu-l va uita niciodată pe contele Konrad von Hochsburg, dar acum știa că va supraviețui.

Lucrând împreună în fiecare zi, aveau nevoie de mai puține cuvinte. Se înțelegeau atât de bine, comunicarea lor aproape că era telepatică. Aveau și neînțelegeri. Phillipa se burzuluia puțin când Derek își asuma responsabilități pe care ea le considera ale ei și orgoliul masculin al lui Derek îi întuneca judecata câteodată când îl corija la lecțiile de călărie. În mare, însă, lucrau ca o echipă, se gândi ea, în ciuda scopurilor lor opuse.

– Hei, te-ai înecat? strigă Derek de cealaltă parte a ușii.

– Îmi trag putere din apă.

– Numai sirenele fac așa și tu nu ești una.

– De ce nu? întrebă Phillipa râzând în timp ce ieșea din cadă și se înfășura cu un prosop.

– Ești deja o centaură și eu nu-mi pot imagina decât o singură creatură mitică o dată.

– Ești prea structurat, dragă omule de știință, spuse ea deschizând ușa și mângâindu-l pe obraz.

– Atunci, vrăjește-mă să pot uita realitățile lumești. O luă în brațe și o sărută pe gât. Prin prosopul subțire, ea îi simțea trupul tare. Gura lui puse stăpânire pe a ei. Ea tremura de dorință.

Derek se retrase, cu ochii strălucind de emoție. Degetele lui îi ațâtau sâni. Atingerea lui ușoară o excită mai mult decât cea mai intimă mângâiere și ochii i se închiseră pe jumătate.

– N-am răbdare până la noapte, șopti el.

Ea își simți pulsul în gât și dorința o cuprindea. Oricum, nu voia ca el s-o întreacă în jocul lor. Dându-și capul pe spate, spuse:

– Ei bine, dacă nu vrei cina...

Derek făcu o față comică și ea își stăpâni chicotitul.

– Hei, n-am spus asta, obiectă el.

Phillipa oftă.

– Văd că în ordinea preferințelor tale eu vin după desert.

Derek o luă de talie și o ridică până când ochii lor fură la același nivel.

– Ai merita o bătaie, dar mă abțin. Există feluri mai interesante de a-mi petrece timpul cu tine.

Lăsând-o iar jos, Derek dispăru în baie și curând se auzi dușul.

Phillipa își deschise valiza și luă rochia pe care Maria insistase s-o ia cu ea. O puse pe ea și se uită în oglinda de pe ușă. Rochia avea multă dantelă care se revărsa până la picioare. Era provocatoare, arătându-i pielea bronzată pe ici pe colo. Phillipa își puse un șirag de perle la gât care străluceau pe pielea ei aurie.

Își strânse brațele la piept, încercând să oprească emoțiile confuze. Se simțea ca și cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii. Ceea ce făcea era periculos, emoțiile ei deveneau prea adânci. Începuse încercând să salveze ferma, dar acum era prinsă în joc.

Calmându-se, alungă gândurile pline de panică, amintindu-și că venise în Taos să se relaxeze și să nu-și mai facă griji. Îndreptându-și umerii, se hotărî ca în noaptea asta antrenarea de cai să dispară și în locul ei să fie doar o femeie.

\*

\* \*

Derek își răsuci ceașca și bău ultimul strop de cafea. Întâlni privirea Phillipei și ea se bucură de aprecierea caldă din ochii lui. Stăteau de trei ore în vechea clădire de chirpici a Casei Cordova, discutând și nici măcar o dată nu se referiseră la cai. Vorbiseră despre cărți și muzică, politică și despre amintirile din copilărie.

Se lăsase tăcerea. Chelnerii strângeau mesele. Erau ultimii oaspeți care rămăseseră.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse Derek.

Phillipa simți că i se uscaseră gura și inima îi bătea cu putere. Își împreună degetele în poală și-și ordonă să fie calmă.

– Da? spuse ea slab.

Ezitând, el bătu cu degetele în masă. Privirea lui îi rătăci prin sală și în cele din urmă se fixă asupra ei.

– Poți să abandonezi?

Rămase șocată.

– Ce să abandonez? întrebă ea.

– Caii.

Nu anticipase întrebarea asta, dar știa că era importantă. Phillipa se rugase s-o ceară de soție. Dar acum se confrunta cu această întrebare neașteptată și ezita, fără grai.

Știa, cu o siguranță inexplicabilă, că probabilitatea ca Derek s-o ceară de nevastă depindea de răspunsul ei la această întrebare. Închise ochii și încercă să-și stăpânească emoțiile. Nu mai putea nega. Se prefăcuse că aveau o aventură plăcută, dar nu se mai putea minți. Îl voia.

Era simplu. Trebuia doar să renunțe la cai. Dar putea să înceapă o relație pe viață cu o minciună? Știa răspunsul. Tristă, văzu cum visul unei vieți împreună cu Derek Remmington se risipea. Îl privi pe Derek în ochi și spuse:

— Nu.

Surpriza și dezamăgirea se oglindiră pe fața lui, dar își reluă repede masca impasibilă. Ridicând din umeri, se sprijini în scaun și-și umplu pipa.

Phillipa voia să-și strige durerea, dar nu se putea întoarce. Nu putea să renunțe la ce era important în viața ei doar ca să fie cu Derek. Dacă ar fi făcut asta, știa că va deveni rea și dragostea pe care o simțea acum pentru Derek s-ar fi transformat în ură.

Își apăsă fruntea cu degetele. Îl iubea pe Derek Remmington. Îl iubea și nu-l putea avea. Avea un nod în gât și se întinse peste masă să-i ia mâna.

Degetele lui puternice le cuprinseseră pe ale ei și el murmură:

— Ce-ar fi să ne întoarcem la hotel și să facem ceea ce e evident?

Tonul lui blând era ca un balsam pentru inima ei rănită. Dădu din cap că da, neîndrăznind să vorbească. Merse cu mașina în tăcere înapoi în Taos. Derek își ținea mâna pe a ei,

luând-o doar ca să schimbe vitezele. Când plecaseră să ia cina, Phillipa sperase că vor privi stelele când se vor întoarce, dar acum nu regreta drumul, gândindu-se la un singur lucru. Voia să fie în brațele lui Derek, să fie aproape de el, să fie iubită, cât timp le mai rămânea.

Când ușa camerei de hotel se închise în spatele lor, știa că nu vor pierde timpul. Se dezbrăcă răpede și se aruncă unul în brațele celuilalt cu disperare.

Gura lui Derek coborî aspru și poruncitor pe a ei. Ea tipă de durere, dar îl trase mai aproape. Derek își vârî mâinile în părul ei, dându-i capul pe spate și sărutând-o intens. Sâni ei se striviră pe pieptul lui și părul de pe pieptul lui îi excita sfârcurile.

Se despărțiră să respire și Derek o luă pe sus și o duse în pat. Acum îi cunoștea trupul și mâinile lui călătoreau pe pielea ei înfierbântată, atingându-i punctele sensibile și ridicând-o pe valurile pasiunii.

Ea îl luă de umeri, simțindu-i mușchii. Îl trase peste ea, cerșind ușurarea. El o ațâța cu buzele, limba și mâinile. Phillipa îl strigă pe nume și deodată fură un singur trup. Când în cele din urmă Derek se înmuie, murmurându-i numele, îl mângâie pe păr până se relaxă total. El se prăbuși lângă ea, ținând-o îmbrățișată, și curând adormi.

Phillipa se ridică într-un cot și se aplecă protectoare deasupra lui, mângâindu-i părul. Îl admiră: buzele blânde întredeschise în somn, gâtul ca un stâlp, genele care-i umbreau pomeții obrazului. Ochii ei se desfătară cu torsul lui



auriu, cu picioarele musculoase, cu brațele puternice. Se întinse și încercă să-și alunge dragostea, să-l facă o amintire.

Era evident că el nu-i putea înapoia pe deplin dragostea, doar în condițiile lui și asta nu includea caii. Și ea știa că nu putea renunța la ei. Phillipa se temea că dragostea ei nu va supraviețui vânzării fermei. Mai bine își gătuia emoțiile în fașă.

Contemplă tristă viitorul. În câteva săptămâni va da coarda lui Shamal unui străin care-l va duce departe și curând și ceilalți cai vor fi vânduți. Apoi va pleca și Derek.

Se va întoarce la viața lui ocupată, lăsând-o printre ruine. Phillipa se ridică și aruncându-și un halat pe ea, privi pe fereastră. Răsăritul argintiu se furișa pe platourile din est, dar asta n-o liniști. Știa că va supraviețui, fusese mereu o luptătoare, dar acum era în prăpastie și era demoralizant să contemple lungul urcuș care o aștepta.

Poate că ea și Derek vor putea rămâne prieteni, deși era puțin probabil. Și poate într-o zi va găsi un cal pe care-l va iubi ca pe Shamal. Trebuia să supraviețuiască următoarelor săptămâni cu demnitate. Se întreba de ce hotărâse soarta capricioasă ca ea să îndure o pierdere atât de mare și se rugă să nu mai aibă parte vreodată de așa ceva. Sigur, nu mai avea ce să se întâmple mai rău decât atât.

---

## *Capitolul 9*

– Are o voce plăcută, Sharon, spuse Phillipa punându-și receptorul sub bărbie și chinuindu-se să-și termine lista cu bagaje. Abia aștept să-l văd, dar mi-e teamă că va trebui să aștepte până după Concursul Egiptean. Lucrurile au fost ca un stup întărit aici, și știi că-l avem pe Derek...

Receptorul îi fu smuls din mână și trântit în furcă.

– Cum, îl avem pe Derek? strigă o voce în spatele ei. Hârtia și pixul îi zburară din mână în timp ce se întoarse mânăioasă spre el. Când îl văzu, se dădu înapoi. Fața lui era desfigurată de furie. Ochii lui nu mai păreau albaștri, ci negri de furie și mâinile îi erau strânse pumn. O clipă îi fu teamă că o va lovi.

Încetul, cu încetul își recăpătă curajul. Derek era atât de aproape încât trebuia să-și dea capul pe spate ca să-l înfrunte.

– De ce îmi închizi telefonul când vorbesc cu o prietenă?

Pronunță fiecare cuvânt rar, mușcând consoanele cu mânie.

– Și ce voiai să-i spui prietenei tale? Că îl avem pe Derek jucat pe degetul mic? O luă de deget, trăgând de el.

– Ești beat sau nebun? întrebă ea aspru. Își trase mâna și trecând pe lângă el, ajunsese în centrul livingului.

– Nici una, nici alta. Doar dezgustat. Am auzit câteva conversații azi, spuse el mai liniștit, dar cu ochii încă scăpărând.

– Da?

– Da? o îngână el. O faci pe inocenta, dar nu-ți mai merge. Am fost în grajd după prânz, evident mai devreme decât eram așteptat. Guy și Ignacio erau în magazie bând bere și jucând șah.

– Și ce dacă? Au dreptul să se distreze.

– Nu ce făceau, ci ce spuneau făcea totul mai interesant, Philly dragă. Vorbeau despre mine și râdeau. Mândria jignită îi tremura în voce. Guy a propus un toast pentru felul în care m-ai manipulat și m-ai jucat pe degete. Apoi au băut în cinstea fermei spunând că nu mai am nici o șansă s-o vând, căci m-ai vrăjit. Vocea lui devenise un murmur, dar căpătă putere în timp ce mânia îl cuprindea din nou. Te-ai folosit de mine și de trupul tău ca să capetei ce voiai! Doamne, Phillipa, dacă trebuie să fii târfă, nu poți măcar respecta regulile profesiei? Cea mai ieftină târfă din Hartford ar fi fost mai cinstită cu mine. Cel puțin cu ea aș fi știut prețul de la început.

Îi era rău de la din stomac de mânie și începu să tremure.

– Cum îndrăznești să mă acuzi de așa ceva? Nu te-am mințit niciodată!

– Pe dracu’! De ce n-ai spus deschis că voiai să faci dragoste, dar prețul era slujba ta și ferma?

Nu mai suporta durerea și voia să-l rănească la rândul ei.

– Ești dezgustător! Și știi care e problema ta? Nu ești supărat că am fost nesinceră cu tine. Dar ți-am rănit orgoliul. Nu poți să crezi că o femeie poate face dragoste cu tine și să nu poată să se îndrăgostească de tine, continuă Phillipa. Trebuia să rămân la prima impresie despre tine, căci era corectă. Ești un bărbat răsfățat, arogant și misogin care nu poate suporta ca altcineva să fie mai bun într-un domeniu ca el, mai ales o femeie. La început voiai să vinzi ferma pentru că nu știai nimic despre cai și-ți era jenă să întrebi. În cele din urmă ți-am deschis mintea puțin, dar acum ești mânios deoarece chiar dacă ai învățat câte ceva despre cai, a trebuit să fii convins de alții s-o faci. Dumnezeu știe de când te roade asta și ai căutat un pretext, o scuză ca să continui cu planurile tale stupide. Felicitări, mintea ta fertilă a găsit scuza și nu mă voi coborî încercând să te conving.

Se răsuci pe călcâie și ajunse față în față cu unul dintre sfinții care erau plasați ici și colo în camera mare. Fața răsucită de suferință a sfântului o privea cu compasiune. Își puse mâinile pe zid. Nu putea să-l înfrunte pe Derek, să-i privească fața pe care o iubise.

– Plec în Connecticut, astăzi.

– Bine, spuse ea amar.

– Dar ne întâlnim în Kentucky.

– Nu-mi face favoruri, spuse ea sarcastic, privindu-l în cele din urmă. Sunt sigură că ne putem descurca fără tine.

El zâmbi cu cruzime.

– Dacă ți-am dat impresia că te voi ajuta, permite-mi să te dezamănesc. Vin doar ca să-mi urmăresc interesele. Se întoarce și se îndreptă spre ușă, oprindu-se și privind-o dezgustat. Te avertizez, și ar fi bine s-o spui și suporterilor tăi. Voi supraveghea. Dacă faci ceva în detrimentul valorii fermei, vă dau afară pe toți. Ai înțeles?

– Am înțeles, spuse ea cu buze țepene. Porni iar spre ușă când ea i se adresa blând: Derek, felul cum te porți cu cei care s-au împrietenit cu tine e impunător. Dacă așa îți tratezi prietenii, nu mi-ar plăcea să văd cum îți tratezi dușmanii.

El se întoarce încet. Ochii lui se îngustaseră și străluceau, iar sprâncenele îi erau împreunate.

– Vei afla, spuse el pe un ton scăzut, și Phillipa simți fiori de gheață de teamă pe șira spinării.

Chiar cruzimea și nedreptatea remarcilor lui dinainte nu micșorau teroarea propoziției simple pe care tocmai o spusese. Phillipa îl privea în ochi. Nu din curaj, ci deoarece era hipnotizată ca un șoarece de către un șarpe. Dezgustul și ura înlocuiau dragostea pe care o citise cândva în ochii lui și Phillipa se simțea străpunsă de acea ură. Apoi, când nu mai putea suporta, el o lăasă. Ușa se închise după el cu un zgomot sec.

Picioarele Phillipei se înmuairă, așa că se clătină până la canapea și se prăvăli între perne. O usturau pleoapele și simțea un nod în gât. Luând o pernă în brațe, își stăpâni lacrimile. Cu slăbiciunea nu rezolva nimic. Trebuia să fie puternică, să găsească o cale să-i salveze pe toți din criza pe care o crease.

Aruncă perna și începu să străbată agitată camera. Va împrumuta bani și va cumpăra caii de la Derek. Nu, nu mergea. Ura lui era atât de mare încât nu va fi de acord să-i vândă caii, chiar dacă avea banii.

Se duse la bufet și-și turnă ceva de băut. Era mulțumită că mâinile nu-i tremurau. Lichidul de culoarea ambrei îi ardea trupul, dar era mai bine decât frigul de moarte care o cuprinsese la plecarea lui Derek. Inspirând adânc, își reluă plimbarea prin cameră.

Gândurile ei nebunești se opriă. Visa cu ochii deschiși, știa. Nici o bancă din lume nu i-ar fi împrumutat două milioane de dolari necesari pentru cumpărarea cailor.

Se opri în fața căminului gol și-l privi. Amintirile o copleșiră și căzu în genunchi pe covorul indian. Își aminti prima noapte, când stătea lângă foc, cu răsuflarea caldă a lui Derek mângâindu-i fața și cum dorise sărutul lui. Gustase săruturile lui și o transportaseră pe tărâmurile de care nu știuse. Totul începuse aici, într-o seară rece de mai, când începuse să se îndrăgostească de Derek Remmington.

Dacă ar fi fost mai onestă de la început. Se mândrise mereu cu integritatea ei, dar se mințise nu doar pe sine însăși, ci și pe Derek. Continuase să-și nege dragostea și să creadă că poate manipula un bărbat versat. Dacă i-ar fi spus acum câteva săptămâni, poate ar fi găsit o cale de mijloc.

Acum, orgoliul ei și jocurile de culise îi distruseseră pe toți. Ferma va fi vândută și ei toți vor fi împrăștiați prin țară. Nu se mai putu abține și plânse pentru bătrânul mexican și soția lui

care nu cunoscuseră altă casă decât El Marees de peste treizeci de ani, pentru Guy, care era prea bătrân ca să mai găsească un post nou și pentru ea însăși.

De două ori în cinci luni, pierduse bărbații pe care-i iubise. Unul îi fusese smuls de moarte, asupra căreia n-avea nici un control, dar pe celălalt îl gonise cu prostia ei.

Paharul îi alunecă dintre degetele moi și coniacul se prelinse printre cioburi și pe podeaua de cărămidă. Phillipa se șterse la ochi cu mâneca. Nu era timp de jelit. Trebuia să meargă mai departe și să învețe din greșeli. Își jură să nu mai încerce niciodată să manipuleze pe cineva, sau propriile emoții, oricare ar fi fost miza.

Se simțea rănită, dar trebuia să se adune, să meargă în grajd și să pregătească pentru concurs caii. Se hotărî să nu le spună nimic lui Guy sau lui Ignacio despre ceea ce se întâmplase. I-ar face doar să se simtă vinovați, când de fapt ea purta majoritatea vinei.

Philippa se ridică în picioare. Își pierduse casa, dragostea, speranța, dar încă avea orgoliul ei și o treabă de făcut. Poate că era golită de sentimente, dar va supraviețui.

Fără Derek Remmington.

---

## *Capitolul 10*

Phillipa se trezi în scrâșnet de roți în timp ce Ignacio parca marele camion în Kentucky Horse Park. În spatele ei, Phillipa auzea cei șapte cai tropăind în timp ce trailerul cu capacitate de opt cai se oprea.

Iarba strălucea ca un smarald și gardurile erau albe. În fața lor se înălțau grajdurile și la stânga Phillipa văzu ghereta prezentatorului.

Phillipa își roti umerii, încercând să alunge înțepeneala. Erau pe drum de patruzeci și două de ore și trupul ei suferea.

- Vrei cafea? întrebă Guy, dându-i termosul.
- Nu, mulțumesc. E stătută. Voi aștepta o ceașcă proaspătă.
- Eu vreau micul dejun, spuse Ignacio.
- De ce ești mereu așa vesel? întrebă Guy mirat.
- Pentru că dacă privesc viața cu o față tristă, se va răzbuna și va fi mai rău. În ce grajd avem locuri? întrebă Ignacio.



– Ei, boxele de la 223 la 228. Shamal va sta în grajdul armăsarilor.

– Nu-mi place să n-avem un cal sub ochii noștri, mormăi Guy.

– Senor, nu vă place nimic în dimineața asta, râse Ignacio.

– Cred că are dreptate. Ce s-ar putea întâmpla? Grajdurile sunt supravegheate, îl asigură Phillipa.

– Poate izbucni un incendiu.

– Ignacio va fi în magazie și eu voi dormi în trailer, la șaizeci de metri de grajdul armăsarilor. Nu-ți face griji.

– M-aș simți mai bine dacă n-aș sta la hotel.

– Guy, nu te las să te epuizezi dormind pe jos într-un sac de dormit. Am nevoie de tine.

– Bine, murmură Guy și tăcură toți.

Phillipa știa ce-o obseda, dar se întreba ce-i deranja pe tovarășii ei. Oare Derek Remington îi obseda și pe ei?

Concursul începea abia mâine și se întreba când va apărea Derek. Se simțea ruptă în două. O parte din ea spera ca promisiunea lui de a fi la concurs era o vorbă în vânt, în timp ce cealaltă parte se ruga să vină ca să-l mai vadă o dată, deși nu știa la ce i-ar folosi. Se îndoia că se mai puteau ierta după cele ce-și spusese.

Opriră în fața boxelor. Ignacio și Phillipa săriră jos, urmați de Guy.

– Îl duc pe Shamal la grajdul armăsarilor.

– Sigur, du-te, spuse Guy.

– Nu prea mi-e foame, așa că duceți-vă să mâncați și ne întâlnim mai târziu.

Ignacio dădu din cap și deschise ușile din spate ale trailerului. Fu primit cu nechezături, caii simțind că vor fi eliberați.

Guy o prinse pe Phillipa după umeri.

– Promiți să mănânci ceva mai târziu? Ai nevoie de toată forța pentru a face față.

Phillipa îl privi. Expresia lui nu-i spunea nimic, dar avea senzația că el știa despre Derek. Dacă bănuia, era recunoscătoare că nu-i pusese întrebări. Dumnezeu știa cum se chinuise nopțile fără ca Derek s-o țină în brațe.

– Promit că voi mânca.

Se dădu la o parte în timp ce Shamal ieșea în fugă. Phillipa îl prinse de căpăstru și Guy luă o coardă. Prinzând coarda de inelul căpăstrului, Phillipa o luă spre grajdul armăsarilor. Shamal mergea lângă ea, adulmecând mirosurile noi. Brusc, se opri și necheză. Iepele din boxe nechezară emoționate și din grajdul armăsarilor veniră câteva răspunsuri.

– Prostuțele, murmură Phillipa. Ești mândru ce gălăgie ai făcut?

Shamal o adulmecă. Phillipa îi îmbrățișă cu disperare gâtul și-și simți inima strângându-i-se, gândindu-se ce mult îl iubea și că avea să-l piardă curând.

Observă că era privită cu curiozitate. Inspirând adânc, își alungă durerea și teama și conduse armăsarul roib în grajd.

După ce-l instalează pe Shamal și-l văzu cu apă proaspătă și fân, Phillipei tot nu-i era foame. Știa că Guy și Ignacio probabil nu se întorseseră încă, așa că se hotărî să vadă expoziția de artă egipteană.

Sala de expoziție răsună de sunetul bormașinilor și ciocanelor, căci exponanții se grăbeau să pregătească exponatele pentru deschiderea oficială. Era un haos total, dar erau și obiecte deja expuse.

Picturi reprezentând viața în Egipt fuseseră împrumutate de la muzeul Metropolitan și erau expuse. Pe lângă operele mai vechi erau și numeroase picturi și sculpturi contemporane. Multe redau cai și se întreceau în reprezentarea frumuseții și versatilității calului arab.

Phillipa se opri în fața unei statui de bronz a unui vânător beduin călare. Un șoim, cu ciocul întredeschis, stătea pe mâna lui înmănușată. Calul era ridicat pe picioarele din spate. Detaliile, de la pușcă la genele calului, erau reproduse cu meticulozitate.

Phillipa și-ar fi dorit să fie și Konrad aici să admire sculptura și știa că el ar fi dorit s-o cumpere. Curioasă, se uită la preț.

– N-ai atâția bani, se auzi o voce sardonică din spatele ei. Phillipa tresări și se întoarse să privească în ochii albaștri ai șefului ei.

Acum că era în fața ei după o lungă absență, Phillipa era cuprinsă de emoții contradictorii. Voia să-l îmbrățișeze și să-i

în alunge tensiunea și oboseala. Dar ceva în privirea lui o sperie și o făcu să se abțină. Era un străin cu fața lui Derek și nu îndrăznea să-l atingă. Avea riduri în colțurile gurii, ca și cum se hotărâse să nu mai zâmbească niciodată și privirea lui era rece.

Fusese evaluată, găsită plină de dorință și categorisită ca vrednică de dispreț. Privirea aceea urâtă îi alungă dorința de împăcare.

Își înclină capul, spunând politicos:

– Domnule Remmington.

– Vreau să vorbesc cu tine, Phillipa.

– Sunt sigură că vom avea ocazia în următoarele șase zile.

Acum trebuie să mă întorc în grajd.

Găsise o cale de scăpare. Un spațiu strâmt între două statui îi permitea să treacă, dar Derek trebuia să ocolească dacă voia s-o ajungă. Țâșni printre sculpturi.

– Așteaptă o clipă, îl auzi strigând după ea, dar se grăbi mai departe. Nu-l auzi urmărind-o și curând ajunse afară și oftă de ușurare.

Ușurarea ei dură puțin. Derek apărui după colțul clădirii și-i tăie calea. Respira greu și Phillipa își dădu seama că ieșise prin altă parte și alergase s-o prindă.

– Am spus că avem ceva de vorbit! Vino încoace!

O luă de braț și o duse pe o cărare printre un pâlci de copaci. Mânioasă că era înșfăcată, Phillipa respira greu. Îl ciupi de mână până ce el îi dădu drumul, urlând.

– O mică șmecherie pe care am învățat-o de la Konrad, spuse ea rece în timp ce el își masa mâna.

– Se pare că ai învățat multe șmecherii de la Konrad.

– Nu cred că merită să-ți răspund. Nu m-ai ascultat acum câteva zile în New Mexico și nu mă vei asculta acum. Spune-mi ce vrei și lasă-mă în pace.

Derek scoase din buzunarul de la piept o hârtie împăturită. Phillipa ezită. O cuprinse groaza în timp ce se întreba dacă e concediată înaintea concursului. Pe fața lui nu se citea nimic și n-avu încotro decât să accepte hârtia.

O deschise și se uită peste ea. Era un anunț al vinderii fermei El Marees. Spunea celor interesați să-l contacteze pe Derek Remington la motelul Bluegrass. Era și un număr de telefon. Phillipa împături hârtia și o puse în buzunarul blugilor.

– Pun câte una din astea în fiecare program distribuit la concurs. Am încredere că vom vinde majoritatea cailor până la sfârșitul săptămânii. Cu atâția cumpărători potențiali în tribune, vreau să mă asigur că nu se întâmplă ceva care să scadă valoarea proprietății mele. Poate că nu pot să călăresc atât de bine ca tine, dar m-ai învățat destul ca să știu dacă un cal e călărit la potențialul lui maxim. Dacă văd că mă sabotezi, te voi concedia și aduc pe altcineva să termine concursul. Ai înțeles?

– E egoismul tău sau ceva congenital îți dă opinia asta proastă despre oameni? Întrebă Phillipa. Mi-ai mai spus asta și nu sunt copil să-mi repeți!

Se întoarse și prinse o ramură mai joasă. Contactul cu scoarța copacului o calma și o ajuta să-și pună gândurile în ordine. Derek o insultase. Acum voia să spună și ea ce avea de spus, dar voia să fie coerentă. Inspiră adânc și se întoarse cu fața la el.

– Ai spus multe lucruri care m-au rănit profund, dar acum mă vei asculta. Ți-am suportat atitudinea condescendentă fiindcă am crezut că există o persoană de calitate sub aroganța ta. Până aici! Făcu un gest rapid de-a curmezișul gâtului. Voi mai lucra pentru tine încă cinci zile, și nu-ți voi mai asculta părerile.

– Nu vreau să am caii ăștia...

– Nu! strigă Phillipa cu pumnii strânși. E spectacolul meu, așa că taci și ascultă! Derek era șocat de vehemența ei și tăcu. Indiferent ce simt pentru tine, n-aș face niciodată ceva să primejduiesc caii fizic sau ca reputație. Sunt o învingătoare, Derek, să nu uiți asta!

– Ascultă, se repezi Derek, să fiu blestemat...

– E posibil, îl întrerupse Phillipa, aruncându-și părul peste umăr.

– Să fiu blestemat dacă te las să-mi forțezi mâna. O prinse de braț. Crezi că ești o învingătoare, nu-i așa? Ei bine, bălălia asta o vei pierde!

Phillipa îi privi fața amenințătoare și văzu cum mânia din ochii lui era înlocuită de pasiune. Se zbătu să se elibereze, dar el o îmbrățișă.

Trupul lui care o apăsa părea făcut din flăcări. Încercă să protesteze, dar înainte să potă vorbi gura lui o cuprinse pe a ei. Închise gura și încercă să i se împotrivească. Gura lui deveni mai insistentă. Phillipa își simțea dinții strivindu-i buzele și gemu, protestând.

Brusc, limba lui îi pătrunse în gură. Foc lichid îi curgea prin vede în timp ce pasiunea lui o consuma. Țipând încet, nu se mai împotrivi. O parte a minții ei se revoltă la această capitulare, dar dragostea ei era prea mare a să fie negată.

Brusc, el îi dădu drumul gurii și o luă în brațe. Brațele ei se încolăciră instinctiv după gâtul lui și-și puse capul pe umărul lui.

Derek merse printre copaci spre grajduri. Ușa deschisă a unei boxe îi invita înăuntru și după ce se asigură că nu-i vedea nimeni, intrară acolo.

Podeaua boxei era acoperită cu paie parfumate. Derek o lăsă jos și se întoarse să închidă ușile boxei. Se făcu mai întuneric.

Phillipa îl privi pe Derek cum se apropia. Trupul lui puternic, athletic, părea al unui animal de pradă care o încolțea. Era speriată. Ezita între dorința de a-l avea și teama de consecințe. La urma urmei, bărbatul acesta spusese că era dușmanul ei, și acum era în puterea lui.

Acest gând o mobiliză. Phillipa se rostogoli și se ridică în picioare, dar el o prinse de gleznă și o trase înapoi. Derek râse de ea în întuneric. Furioasă, îl bătea cu pumnii pe spate, stând sub el.

– La dracu'! suspină ea. Dă-mi drumul! Ce a fost între noi s-a terminat. Ai distrus totul.

– Permite-mi să nu fiu de acord, draga mea, îi murmură el în ureche. Poți să spui ce vrei, dar trupul tău te contrazice. Rânjind ca un lup, o mângâie pe tot trupul.

Ea suspină și el o privi triumfător începând să-i descheie cămașa. Ea stătea de lemn sub mâinile lui, dar când îi desfăcu sutienul și o mângâie pe sâni, pasiunea începu să-i pulseze dureros prin trup.

Îi venea să plângă de frustrare, dar trupul o trăda. În curând fură amândoi dezbrăcați. În timp ce el o apăsa cu trupul lui, toate gândurile, grijiile și ezitățile se risipiră sub imperiul pasiunii.

Când o pătrunse, îl dori și mai mult. Phillipei îi era teamă că focul pasiunii îi va consuma și fânul foșnea în timp ce ea țipa de satisfacție. Apoi se termină. Gemând, Derek se prăbuși lângă ea și răsufăla greu pe paie.

Phillipa își dădu părul din ochi și se ridică în capul oaselor, îmbrățișându-și genunchii goi. Focul se epuizase, lăsând în loc o senzație rece și bolnavă în stomacul ei. Se ridică și începu să se îmbrace. Derek o privea. Aștepta ceva, dar ea nu spuse nimic.

În cele din urmă fu îmbrăcată. Porni spre ușă, dar el o strigă.

– Philly?

– Ce e? Vocea îi era răgușită.



– Vom mai...

– Face-o din nou? îl întrerupse ea furioasă. Nu, mulțumesc, domnule Remmington! Ultima dată când am vorbit ai spus că te manipulez, dar ascultă-mă, nu știi ce înseamnă să fii folosit. Târfele tale din Hartford ar fi fost tratate cu mai mult respect. Măcar le-ai fi plătit! Încheie ea amar.

Deschise ușile larg și ieși din boxă. Derek se repezi să se îmbrace.

Ar fi trebuit să se amuze de felul cum îl lăsase pe Derek, dar își pierduse simțul umorului. Viața ei era făcută scrum, și parcă se mișca în ceață. Bărbatul pe care-l iubise profitase de ea. Dar și mai rău era că încă îl mai iubea.

Derek Remmington devenise o boală care-i infecta sângele și-i era teamă că nu-l va uita niciodată.

Voia să urle că i se luase fericirea. În schimb, se întoarse la trailerul lui El Marees. Deși murea în sinea ei, nimeni nu trebuia să știe. Mai ales Derek Remmington. Nu voia să-i dea satisfacția de a ști cât de profund o rănisese.

---

## *Capitolul 11*

Phillipa mergea cu Shamal la pas, făcând cercuri largi în arenă, încercând să-l mențină calm. Era a doua zi a concursului și a treia probă a Phillipei din dimineața aceea.

Prima zi a probelor cu căpăstru mersese bine, atât Shamal cât și Kamar câștigând. Faras și Dahabi erau și ei în competiție. Phillipa avea ceva emoții în timpul unui concurs, dar acum crescuseră datorită prezenței lui Derek Remmington.

Intrase alergând în arenă, cu Faras mergând la trap lângă ea. Derek o privise aspru din primul rând. Tot timpul probei o privise cu binoclul, căutând semne că l-ar fi sabotat. Privirea lui o umpluse de teamă, care i se transmisese lui Faras. Dându-și seama că avea influență asupra calului, Phillipa făcuse un efort să-l ignore pe Derek și să se concentreze asupra a ceea ce avusese de făcut.

Reușise ieri, dar azi trebuia s-o ia de la capăt.

Privi împotriva soarelui, sperând că Derek plecase, dar n-avea norocul ăsta. El stătea sever și implacabil ca moartea. Oftă și-și șterse cu mâna înmănușată o picătură de sudoare care-i ieșea de sub pălăria gri-deschis. Pătura de lână de sub șă i se lipea de picioare, iar haina și vesta o înțepau între omoplați. Se întrebă din nou de ce nu țineau concursul iarna, căci hainele obligatorii nu erau practice vara.

Gene White trecu pe lângă ea călare pe calul care câștigase premiul Champion Forms, Inquisitor. Un cal mare gri ca fierul, era singurul armăsar care putea concura cu Shamal. Phillipa îl studie cu grijă, evaluându-i șansele. Se mișca bine, dar avea sentimentul că cel care-l călărea îi va aduce eșecul. White era grosolan și neîndemânatic.

– Proba numărul patruzeci și doi, English Pleasure pursânge, concursul armăsarilor, anunță prezentatorul și șeful padocului le făcu semn concurenților în timp ce deschidea poarta.

Phillipa luă frâiele și-l îndemnă pe Shamal la trap. Voia să ajungă prima în ring; ar fi avut avantajul să fie primul lucru pe care-l vedea juriul. Brusc, din spate auzi plesnetul unui bici și Inquisitor țâșni spre ea. Atingându-l cu piciorul drept pe Shamal, îi întoarse spatele în nasul celuiilalt cal.

– Pleacă din spatele meu, îi strigă ea peste umăr în timp ce se năpusteau pe poartă.

White o privi urât, dar n-o mai urmări.

Când trecură pe lângă spectatori, Phillipa văzu cu coada ochiului că Derek o saluta în derâdere. Nu-i răspunse și era

furioasă că voia să-i strice concentrarea. Doar Shamal conta și cu douăzeci și șapte de armăsari în ring în afară de ei, trebuia să fie atentă.

Prima jumătate a probei merse bine. Merseră la pas, la trap și în galop, apoi li se spuse să procedeze invers. Phillipa îl duse pe Shamal pe banda rulantă fără alți călăreți în preajmă, ca juriul să-l vadă bine. Apoi, Gene White îl puse pe Inquisitor chiar lângă Shamal.

Shamal mergea la trap. Disperată, se uită după o cale de scăpare. Privind la dreapta, observă că picioarele lui White apăsau cu disperare părțile laterale ale calului lui. Era evident că armăsarul sur dădea tot ce putea ca să nu rămână în urmă. Phillipa zâmbi satisfăcută și începu să-l strângă pe Shamal ritmic. Trapul lui se iuți și-l lăsă pe celălalt cal în urmă.

Proba se termină curând și cei douăzeci și opt de cai veniră în centru să se alinieze. Philippa se feri de Gene White; nu-i plăcea cum manevra biciul și nu voia să-l lovească pe Shamal ca să facă vreo greșală. Îl opri pe Shamal și privi în tribune. Stătea drept în fața lui Derek și se forță să privească în altă parte. Nu putu. Derek o atrăgea ca un magnet și curând îl privi în ochi. Fața lui era lipsită de expresie și se întrebă la ce se gândea. Văzuse fără îndoială cum se luptase să scape de White și știuse că nu-l sabotase.

Juriul calcă rezultatele și apoi se auzi:

– Câștigătorul probei patruzeci și doi este numărul 223, Shamal ibn Sahir. Proprietatea fermei de cai arabi El Marees, călărit de Phillipa O'Keefe.

Phillipa zâmbi larg. Îl privi pe Derek și, spre surpriza ei, văzu bucuria și triumful pe fața lui. Era atât de șocată încât așteptă câteva secunde până să meargă să primească panglica și trofeul. În timp ce erau fotografiați, se gândi ce va însemna asta pentru viitorul fermei. Poate că ea și Guy nu procedaseră bine făcându-l pe Derek să-i placă animalele. Poate că mândria și faptul că era proprietarul lor vor reuși ceea ce ei nu reușiseră. Poate că lui Derek îi va plăcea prestigiul de a fi proprietarul fermei câștigătoare. Era o speranță slabă, dar Phillipa se agăță de ea ca o înecată.

Inquisitor primi panglica pentru locul doi și astfel participa la proba de duminică. Phillipa se strâmbă în timp ce mergea la trap, ieșind din arenă spre grajduri. N-avea nevoie de trucurile murdare ale lui White.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Guy luând căpăstrul.

– Gene White e un trișor blestemat, răspunse scurt Phillipa, descălecând și în timp ce Guy și Ignacio deșeuară și spălară armăsarul roib, le povesti ce se întâmplase.

– Te-ai descurcat bine, spuse Guy în timp ce Ignacio îl ducea pe Shamal la uscător. Dar va trebui să te păzești duminică. Umblă zvonul că Sheldon Williams, proprietarul fermei Champion, e hotărât ca Inquisitor să câștige. Sigur va încerca ceva.

– Cum poate face un antrenor așa ceva? întrebă Phillipa, sprijinindu-se de perete.

– Sheldon îi plătește salariul și știe că va fi dat afară dacă nu face ce-i cere șeful lui, răspunse Guy.

- Nu e o poveste nouă, murmură Phillipa.
- Poftim?
- Nimic.



Dantela rochiei Phillipei foșni în timp ce intra în grajdul armăsarilor. Mici sforăituri o întâmpinară, dar ea îi ignoră pe toți și se duse la Shamal.

– Bună, scumpule, șopti ea. Ți-am adus un morcov, fiindcă ai câștigat. Shamal îl înșfăcă.

– S-a comportat bine, se auzi o voce din spate. Dar trebuie să spun, e și datorită ție.

Phillipa se întoarse și-l văzu pe Sheldon Williams venind spre ea. Era un bărbat de înălțime medie, cu burtă. Fața lui albă părea și mai rotundă fiindcă își dădea pe spate și-și ungea cu ulei părul negru rar. Phillipa îl privi suspicioasă.

– Ce cal drăguț, spuse el, apropiindu-și mâna de nasul lui. Armăsarul își smuci capul și se retrase în fundul boxei.

- Cel mai bun, spuse Phillipa.
- Nu știu dacă e chiar așa, începu Sheldon.
- Eu știu, îl întrerupse Phillipa.
- Hei, nu fi tăfnoasă. Nu vreau să începem cu stângul, mai ales că vreau să discutăm afaceri.
- Ce fel de afaceri?
- Înțeleg că-ți cauți o nouă slujbă.
- Da, spuse Phillipa. Dăduse un anunț în Arabian Horse World.
- Îți ofer o slujbă.

- Ai deja un antrenor și nu lucrez ca ajutor.
- Cine a spus că vei fi ajutor? Vei lua locul lui Gene. Buzele lui cărnose rânjiră și Phillipa fu dezgustată.
- Mulțumesc, domnule Williams, dar nu mă interesează. Vru să plece, dar el o prinse de braț.
- Ai vreo ofertă în alt loc? Îți dau dublu.
- Nu, n-am altă ofertă, spuse Phillipa, smucindu-și brațul. Doar că nu vreau să lucrez pentru tine. Se îndreptă spre ușă.
- De ce nu?
- Phillipa oftă și se întoarse spre el.
- Cred că-ți pasă mai mult să câștigi decât de caii tăi și n-aș putea lucra într-un asemenea mediu.
- Williams o luă de mână.
- Ei, haide. Dă-mi o șansă. Sunt un tip de treabă, educă-mă. Mâna lui umedă o ținea de brațul gol.
- Phillipa se retrase, dezgustată.
- Am, spus nu! Acum, dă-mi drumul.
- Deci vrei să fii convinsă, nu-i așa? Am observat asta la femeile călărețe, continuă el. Îți plac bărbații duri. Ca să te îmblânzească. Râse grosolan și o îmbrățișă pe Phillipa.
- Brățele îi erau prinse pe lângă corp și se zbătea să scape de sărutările lui umede. Îl călcă pe picior, dar din nefericire era încălțată doar cu sandale. Williams gemu de durere, dar nu-i dădu drumul. Phillipa încercă să-i aplice o lovitură de genunchi, dar rochia o ținea.
- Brusc, Williams fu tras și aruncat pe jos. Phillipa îl privi uimită și încântată pe Derek.
- Ce naiba faci? strigă Williams încercând să se ridice. Știi cine sunt?

- Sigur, și nu voi uita, spuse Derek amenințător.
- Sunt unul dintre... Williams se opri văzând cât de înalt era adversarul lui. Uh... am greșit, spuse el îndreptându-se spre ușă.
- Da, așa aș spune. Acum cară-te și nu-mi mai hărțui angajații!
- Williams se dădu înapoi câțiva pași, apoi se întoarse și fugi. Phillipa se sprijini de ușa boxei lui Shamal, râzând în hohote.
- Derek, ai fost minunat. Cum de-ai venit aici? M-ai salvat.
- Ochii lui mocneau încă de furie. O clipă, Phillipa crezu că e gelos, dar cuvintele lui spuneau altceva.
- Am văzut că ai plecat și voiam să văd ce-ai de gând să faci.
- N-aveam de gând să fac nimic! Țipă ea. Am venit doar să-i dau lui Shamal un morcov, și viermele ăla a intrat peste mine.
- Ce voia?
- Mi-a oferit o slujbă, și...
- A, vrea să guste marfa, interveni Derek sarcastic. Poate că trebuia să-l las să-și termine interviul.
- Cum îndrăznești? spuse Phillipa.
- Uite ce e, Phillipa, dacă persisti să-ți folosești trupul ca să obții ce vrei, trebuie să te aștepti la probleme, spuse el rece. Cum te vei descurca atunci când nu voi fi prin preajmă să te salvez?
- Uite așa.
- Phillipa îi dădu un pumn în bărbie. O dureau degetele, dar Derek se clătina.
- Își cuprinse bărbia care începuse să se învinețească. Era încurcat.
- Cred că ne vedem mâine, spuse Phillipa, masându-și pumnul. Doar dacă nu vrei să te arăți vânăt și să dai explicații. Se îndreptă spre ușă.
- Diavoliță, mormăi Derek. Nu voi uita asta.
- Sper, îi răspunse Phillipa și țâșni spre trailer.



---

## *Capitolul 12*

Tenișii Phillipei scârțâiau la fiecare pas în timp ce o conducea pe Kamar de la dușul cailor înapoi la boxa ei. Iapa albă mergea leneșă în spatele Phillipei, cu capul în jos.

– Nu mai fi așa amărâtă, o certă Phillipa, privind peste umăr iapa somnolentă. Nu ți-am spus să nu te tăvălești în fân noaptea trecută? Și ce-ai făcut? Te-ai tăvălit și în dimineața asta aveam un cal verde în loc de unul alb. Ce e cu tine? Îți place la duș?

În fața ei putea vedea acoperișul din pânză roșu cu negru, imprimat cu un cap argintiu de cal alergând. Acoperișul nu numai că anunța cine erau, dar ținea umbră în soarele arzător. Ignacio stropea aleea din fața boxelor ca să nu se ridice praful în timp ce Guy stătea în șezlong și deschidea o cutie de bere.

– Vrei o bere?

– Nu, mulțumesc. E cam devreme pentru mine. Voi lua o coca.

Guy se ridică din scaun și caută în lada frigorifică, găsind triumfător o cutie de coca. Phillipa o luă și o conduse pe Kamar pe alee.

Ignacio opri apa și veni lângă Phillipa. Dinții lui albi străluciră în contrast cu pielea bronzată în timp ce-i zâmbea.

– Nu e cinstit ca Sheldon Williams să aibă cai aleși, mai ales că noi îi vom pierde pe ai noștri. Crezi că Remmington îi va vinde vreun cal de-al nostru lui Williams? întrebă Ignacio.

– Mă îndoiesc. Domnul Remmington nu prea-l are la suflet pe Williams.

– Tot e ceva. Mai bine îl spăl pe Shamal înainte de probă. Ai nevoie de ajutor să îngrijești picioarele lui Kamar?

– Nu, va fi bine.

Phillipa îi luă piciorul lui Kamar și punându-i-l pe un suport de copite, începu să i le netezească. Guy privi câteva minute, apoi căscă și o luă spre boxe.

– Bună dimineața, spuse Sheldon Williams vesel.

– Ce vrei? îl întrebă Phillipa cu răceală.

– Am venit în vizită să... ăă... îmi cer scuze pentru ieri.

– Îți accept scuzele, îl întrerupse Phillipa.

– Frumoasă iapă, comentă el, dar Phillipa observă că-i privea picioarele care ieșeau din șortul alb.

– Uite ce e, domnule Williams. Trebuie să termin cu iapa asta și să mă schimb înainte de probă, așa că n-am timp de discuție.

– Sigur, înțeleg. Voiam să mă asigur că nu-mi porți pică și să-ți spun că oferta mea rămâne valabilă. Ești exact ce căutam. Știu că-ți place să lucrezi cu cai aleși și sincer, cred că eu îi am pe cei mai buni.

– Pe Shamal nu-l ai.

Williams nu mai zâmbi.

– Da, poate, dar cred că Inquisitor nu e bine antrenat.

– Atunci, ia-ți un alt antrenor.

– Asta fac.

Phillipa vopsise copitele lui Kamar cu oă neagră pentru copite în timp ce Williams vorbea. Punând capacul, ridică din umeri și spuse:

– Noroc în altă parte. Acum trebuie să mă schimb.

Lăsând-o pe Kamar legată pe alee, se repezi în trailer.

– Hei, strigă Williams în timp ce ea închidea ușa.

Ea îl ignoră și trase zăvorul.

Phillipa oftă și merse la dulapul mic. Încăperea, cu patul care se trăgea în jos, era plină de haine, cutii de sucuri și pungi de la fast-food-uri. Închise ochii în fața dezordinii și se hotărî să facă mâine curat. Niciodată n-avea timp destul cu probele una după alta și caii trebuie să fie pregătiți.

Puse o geantă pe pat și deschise fermoarul. Pânza albă foșni în timp ce ridică rochia de călărie din secolul al nouăsprezecelea. Era albă, cu gulerul, manșetele și corsetul de catifea neagră. Rochia se asorta perfect cu albul argintiu al lui Kamar.

În timp ce se întorcea la dulap după pălăria cu vâlul de crep alb, Phillipa se întrebă dacă Derek o va găsi atrăgătoare în costumația aceasta. Spera că da. Alungă furioasă acest gând. N-avea nevoie ca Derek Remmington să-i alunge concentrarea.

Începu să se dezbrace, dar el o obseda. Își amintea mereu scena de ieri din grajdul armăsarilor. Nu regreta că-l lovise pe

Derek. Dar cum de apăruse la timp? De ce o urmărise? Și ce ar fi spus dacă nu l-ar fi întâlnit pe Sheldon Williams? Se gândea la posibile alternative și se opri. În treizeci de minute trebuia să fie în arenă, și nu va permite ca ceva s-o obstrucționeze.

Închise fermoarul rochiei și-și puse trena pe un braț. Ducându-se la oglindă, își făcu un coc. Ochii ei cenușii păreau obosiți și fața îi era albă. Mai erau două zile. Doar două zile și totul se va termina. Și va scăpa de Derek Remmington. Pentru totdeauna.

I se puse un nod în gât. Se țină de marginea chiuvelei. Totul trecu, își recăpătă controlul. Ridicându-și capul privi sfidătoare în oglindă. Suferea după Derek Remmington, dar nu va arăta asta. Mândria și profesionalismul îi vor fi scuturi. Cât timp le avea, era în siguranță.

La urma urmei, cât puteau să dureze două zile? O viață, șopti o voce interioară și Phillipa se înfioră.

Peretii camerei o apăsau. Luându-și pălăria și biciul, ieși în soarele arzător și inspiră adânc. Guy o înșeuase pe Kamar și o privi întrebător cum ezita lângă trailer.

Phillipa se forță să zâmbească și merse spre ei. Se simțea ca și cum tocmai se trezise dintr-un somn cu coșmaruri și-și puse obrazul pe nasul catifelat al iepei ca să se trezească la realitate.

— Ești gata?

— Da.

Guy o ridică în șa. Phillipa își ridică rochia și-și puse picioarele sub suporturi. Lăsă rochia să curgă și Guy aranjă materialul în câteva cute. Scoțând o cârpă din buzunarul din spate, îi lustrui cizmele de piele. Apoi se dădu înapoi și o privi satisfăcut.

– O să-i dai data.  
– Cine? Eu sau iapa? îl tachină Phillipa.  
– Amândouă. Acum, du-te și câștigă.  
– Da, domnule. Își atinse degetele înmănușate de buze și suflă spre Guy. Acum era calmă, avea ceva de făcut. Dădu la o parte îngrijorările. Trebuia doar să facă ceea ce știa: să călărească și să câștige.

\*  
\*   \*

Phillipa împinse friptura de vacă în sos. Zăngănitul tacămurilor și soporvăiala îi asaltau urechile. Își trânti furculița pe farfurie și-și sprijini capul de spatele separeului.

Ignacio găsisese, ca de obicei, o fată și plecase cu camionul la o discotecă în Lexington. Guy se dusesese să joace cărți cu câțiva tovarăși mai în vârstă, așa că Phillipa lua cina singură. Nu prea-i fusese foame, dar îi promisese lui Guy că va mânca. Așa că iat-o într-o bodegă zgomotoasă înconjurată de localnici și participanți la concurs.

– Hei, Philly scumpo. Mă bucur că te-am găsit. Ai călărit bine azi. Celelalte doamne n-au avut nici o șansă împotriva ta. Felicitări.

Phillipa înțepeni în timp ce Sheldon Williams intra neinvitat în separeul ei. Vocea lui era stridentă. Phillipa fusese privită cu curiozitate, sau chiar urât de cele pe care le învinsese astăzi.

– Nu te-am invitat să mănânci cu mine, spuse ea cu voce joasă.

– Da, dar știi că nu te superi.

– Aici greșești.

Williams păru jignit.

– Nu știu de ce te porți cu mine parcă ți-aș fi dușman. Sunt mai prieten cu tine decât individul ăla mare și arogant pentru care lucrezi. Eu nu te-aș da afară după ani de muncă, așa cum face el.

– Și ce te face să crezi că m-a dat afară? Doar pentru că îmi caut un post mai bun, nu înseamnă că am fost dată afară.

– Toți știi că ferma e de vânzare și se zvonește că duminică seara vei fi concediată.

– Domnule Williams, am încercat, se pare fără succes, să-ți spun că nu...

– Îți voi plăti cel mai bun salariu, o întrerupse el. Vei avea casa ta și cei mai buni cai.

– Dacă nu cumperi ferma El Marees, nu vei avea cei mai buni cai, spuse Phillipa.

– Nu-ți face probleme. Vreau să-l cumpăr pe Shamal și iapa aia albă pe care ai călărit-o azi. Poate încă trei sau patru cai.

Phillipei îi era greață. Gândul că Williams va fi proprietarul cailor ei iubiți făcea vânzarea fermei și mai de nesuportat și-l înjură pe Derek în gând.

Williams interpretează tăcerea ei ca pe o ezitare, căci rânji și-și aprinse un trabuc mare. Se aplecă peste masă și șopti:

– Hei, scumpo, pot să spun că nu-ți place Remington mai mult decât mie, așa că știi ce poți face să te răzbuni pe el.

– Da? Întrebă Phillipa. Nu-l mai suporta pe Williams și voia să găsească o cale să scape de el.

– Da. N-ai decât să-i spui că-ți dai demisia chiar acum. Mașina mea e afară, și știu unde stă. Putem merge acolo și să-i spui că pleci. Ce zici? Williams sălta pe scaun de nerăbdare.

Phillipa se dădu înapoi și-l privi pe Williams cu dispreț.

– Ce cred? O să-ți spun ce cred. Cred că ești cel mai demn de milă și de dispreț șarpe pe care l-am întâlnit în viața mea.

– Nu, așteaptă, se bâlbâi el.

– Las-o baltă! Nu cred că mă poți păcăli cu această mizerie de „știu cum să te răzbuni pe Derek Remmington”. Vrei să plec acum, ca El Marees să nu mai aibă antrenor. Speri că dacă las ferma fără călăreț, armăsarul tău împruțit va avea o șansă să-l învingă pe Shamal. Ei bine, uită! Poimăine, Shamal va fi numit campion al Concursului Egiptean.

– Dar... dar... se bâlbâi el.

– Ce fel de persoană crezi că sunt? continuă Phillipa nervoasă. Îi măsoară pe toți cu măsura propriei tale josnicii. Orice s-ar fi întâmplat în trecut, datorez loialitate proprietarului și cailor de la El Marees. Acum, dacă ai terminat ce aveai de spus, aș vrea să pleci.

– Ai auzit ce-a spus domnișoara, se auzi vocea lui Derek din spatele ei.

Phillipa privi uimită cum Derek se apropie de masă și simți sângele în obraji, dându-și seama că auzise totul. Williams privi și el la puternicul lui oponent și gura lui se închidea și se deschidea fără cuvinte, ca a unui pește.

– Te rog, spuse Derek blând, arătând spre ieșire. William tâșni din separeu și se îndreptă spre ușă.

– Mereu mă scapi de omul ăsta, spuse Phillipa.

– E în ordine, răspunse Derek. Se așează pe locul din fața ei.

Tăcerea se lăsă ca o prăpastie între ei și Phillipa începu să se foiască nervoasă.

– Cum ți-a plăcut evoluția lui Kamar, astăzi? spuse ea în cele din urmă, vrând să rupă tăcerea apăsătoare.

– Ei bine, nu prea știu multe despre călăritul pe o parte, dar arătați bine. Își caută pipa. Amândouă, adăugă el.

– Mulțumesc, murmură Phillipa, trăgând linii cu furculița prin piureul de cartofi. Cred că trebuie să te aștepti să te întorci acasă cu cel puțin două titluri.

– Și știu cui trebuie să-i mulțumesc. Se lăsă din nou tăcerea și se priviră. Phillipa simțea o forță magnetică încătușându-le privirea. Inima îi bătea cu putere și respira întretăiat. Mâna lui Derek se încleștă pe pipă și știu că și el simțea pasiunea.

Tensiunea crescuse și Phillipa întinse mâna după paharul cu apă. În aceeași clipă, Derek și-o întinse și el pe-a lui după același pahar și-și prinseră degetele pe pahar. Suspînând, Phillipa își trase mâna și paharul se vărsă pe masă.

Jenată, își luă șervețelul și începu să ștergă. Mâna lui Derek o prinse pe a ei.

– Lasă asta. Ea lăsă șervețelul ud și el îi dădu drumul. Tulburată, își șterse mâna de pantaloni. Am învățat multe la acest concurs și am descoperit că să ai un cal bun e doar jumătate din luptă. Celalată jumătate e să ai un antrenor priceput care să scoată totul din cal. Întoarse pipa în mâini.



Am aflat în ultimele zile că El Marees are noroc să aibă o astfel de antrenoare. Și nu numai atât, dar ai fost loială fermei și apreciez asta.

– Derek... începu ea, dar se opri când el se aplecă spre ea. Așteptă, crezând că el voia să mai spună ceva, dar el nu spuse nimic. Brusc mâna lui se întinse și-i luă obrazul în palmă.

Atingerea lui era ca un șoc electric. Phillipa își lăsă capul pe-o parte în palma lui.

După câteva secunde, Derek se retrase încet. Când își trase mâna, degetul lui o mângâiară pe obraz și pe buze. Își îndesă pipa în buzunarul de la haină, se ridică și fără să privească în urmă, ieși din restaurant.

Phillipa tremura de confuzie și dorință. Își puse mâinile reci pe obraji fierbinți și se luptă să-și recapete controlul.

De ce-i făcea mereu asta? Chiar atunci când credea că se împăcase cu gândul că-l va pierde, reapărea brusc și o tulbura din nou.

Îl iubea, îl dorea, avea nevoie de el și viitorul fără el părea sumbru. Doar cu câteva ore în urmă se rugase să se termine concursul mai repede, ca să scape de prezența lui magnetică. Acum se ruga ca următoarele două zile să nu se mai termine căci o dată duse, și el va fi dus și o dată cu el tot ce conta în viața ei.

Tremurând, luă ceașca de cafea și sorbi din ea. Cafeaua rece și amară îi înțepă gâtul și se simțea ca și cum ar fi băut o băutură distilată din viața ei.

O aștepta o noapte lungă și singuratică.

---

## *Capitolul 13*

Stegulețele purtând insignele celor patruzeci și șapte de ferme prezente la concurs fluturau în vânt. Fuseseră puse pe prăjini prin bucătăria în aer liber. Acoperișuri de pânză ofereau protecție față de elementele naturii. Ziua fusese senină, dar acum nori de furtună se strângeau și vântul era rece.

Phillipa tremură și-și strânse șalul după umeri. Guy îi zâmbi și o frecă pe antebraț. Apoi adulmecă în vânt. Phillipa dădu din cap, fiind de acord, căci vântul aducea miros de grătar.

– Trebuie că au golit toate restaurantele din Lexington, comentă Guy privind șirul de bucătari care tăiau, suflau în foc și serveau.

– Gândește-te, murmură Phillipa, mâine pe vremea asta, totul se va încheia.

Guy își vârî mâinile în buzunare și privi trist stegulețul lui El Marees.

– Da, și doar Dumnezeu știe unde vom fi. Ducem caii acasă, sau Remmington i-a vândut deja? Știi ceva?

Philipa dădu din cap că nu, cu părul în bătaia vântului.

– Nu. Nu mi-a spus nimic. Din câte știu, jumătate din proprietarii de aici pot apărea la boxele noastre mâine să încarce caii și să-i ducă.

– Minunat, murmură Guy. Ei bine, în seara asta să încercăm să mâncăm, să bem și să fim veseli.

– Căci mâine vom muri, adăugă Philipa tristă.

– Poate că nu. Poate se întâmplă vreo minune.

– Ca de exemplu? Moare cineva și ne lasă cinci milioane de dolari?

– Nu fi sarcastică. Poate ne vine vreo idee.

– Mă îndoiesc, Guy.

– Multe bătălii au fost câștigate în ultima clipă. Avem nevoie de un nou plan.

– Ultimul nostru plan s-a dus de râpă, spuse ea. Nu, mulțumesc. Nu mai vreau planuri.

Ignacio, care stătea la coadă la mâncare, îi văzu venind și le făcu semn cu mâna.

– Se pare că ne-a ținut rând, spuse Guy, luând-o de mână și grăbindu-se pe lângă oamenii care așteptau.

– E cinstit? întrebă Phillipa, ale cărei sandale cu toc deveneau periculoase prin iarbă.

– Cui îi pasă, doar n-o facem în arenă? observă Guy.

– Mă dezamăgești. Credeam că ești un bărbat onorabil, îl tachină ea.

– Sunt, cu excepția mâncării.

– Hei, *gringos*, ce vă ia așa de mult să vă îmbrăcați? întrebă Ignacio. Eu sunt gata de mult.

– Și arăți trăsnet, spuse Phillipa, ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe obraz.

– Asta e cam îndoielnic, spuse Guy, privind cămașa roșie a tânărului mexican, pantalonii negri mulați pe coapse și cizmele cu toc.

– Nu mă îmbrac pentru tine, bătrâne. Mă îmbrac pentru domnișoare. Făcu cu ochiul câtorva tinere care-l admirau.

– Pe vremea mea, femeile aveau gust, spuse Guy.

– Erau femei pe vremea ta? întrebă Ignacio.

Guy îl privi cu compasiune, apoi se întoarse și-i zâmbi Irenei Adler, proprietara elegantă cu părul alb a fermei Pyramid. Ea dădu din cap, ca și cum ar fi confirmat un aranjament anterior cu bătrânul antrenor și zâmbi.

– Ai spus ceva? întrebă Guy rar.

– Fir-ar să fie, murmură Ignacio.

– Da, așa e, trăiești și după treizeci de ani, chicoti Phillipa, luând brațul mexicanului.

Cei trei începură să discute amical cu vecinii lor la coadă despre pasiunea lor, caii. Timpul trecu repede și curând Phillipa avu în mână o farfurie de carton pe care erau înghesuite salată de varză, fasole și grătar de porc și căuta un loc să stea jos. Mese lungi din scânduri fuseseră ridicate sub cort, dar nu găsiră trei scaune unul lângă altul, așa că Phillipa îi părăsi. Avea sentimentul că nici unul nu-i va duce dorul.

Gândul o întristă, văzându-se în mijlocul străinilor care erau câte doi. Se ura pentru slăbiciunea ei, dar începu să se uite după Derek. În curând îl zări, dar fu dezamăgită. Derek discuta cu micuța roșcată proprietară a fermei Illuminatus. Cum erau amândouă din New Mexico, se cunoșteau. Phillipa știa că roșcata nu era numai frumoasă, dar și talentată și vivace. Derek râdea de ceva ce ea spusese și închina cu cutia de bere. Phillipa privi în altă parte și simți că pofta de mâncare îi trecuse.

Se luptă cu gelozia. Era o prostie, se certă ea. Era clar că nu va mai fi nimic între ea și Derek. Gândul acesta o deprimă și-și dădu la o parte farfuria. Voia să plece, dar n-avea energia de a trece printre toți și avea sentimentul că Guy n-o va lăsa să plece. Oftând, începu să rupă o chiflă în bucăți mici în timp ce asculta zgomotul conversațiilor.

O dată ce ultimul oaspete fu servit, bucătarii demontară bucătăria portabilă și făcură loc formației country-western care fusese angajată să cânte. Oamenii începură să-și părăsească locurile spre ringul de dans improvizat și Phillipa văzu că avea șansa să fugă.

Își împinse scaunul și vru să plece, când cineva o prinse de mână.

– Mi-ai promis un dans, spuse Guy ferm.

– Nu ți-am promis.

– Ba da. Acum trei ani la Naționale ai spus că dansezi doar la concursuri de călărie cu cele două iubiri ale tale, Konrad și eu. Konrad nu e aici, dar eu sunt, încheie el.

– Guy, te rog... Nu mă simt în apele mele.

– Nu mă refuza, Philly. Cine știe când vom mai avea ocazia să dansăm.

Phillipa își mușcă buza de jos. Brusc, își dădu seama ce egoistă fusese. Se purtase ca și cum era singura persoană ce avea să sufere din vânzarea fermei. Își făcuse atâtea griji cu privire la Derek și la cai încât nu apreciasse că vor fi și alte despărțiri dureroase ca rezultat al vânzării. Își puse brațele după gâtul lui Guy și-și lipi obrazul de obrazul lui aspru.

– Îmi pare rău. N-aș dansa cu alt bărbat de aici.

– O minciună frumoasă, murmură Guy aruncând o privire spre Derek, dar o voi accepta până când îmi vei fi furată de vreun tânăr.

Phillipei îi plăcea să danseze și acest lucru, împreună cu umorul lui Guy, o înșenină. Fără suflare după un dans ritmat, se așează pe un scaun și Guy plecă să caute limonadă. Își scutura pliurile rochiei roz când un bărbat brunet și chipeș se apropie. Pe Phillipa o cuprinseseră emoțiile. Nu făcuse cunoștință cu bărbatul care se înclină spre ea, dar îl știa pe contele Kotov-Fabrizius din vedere și după reputație. Caii lui arabi egipteni erau renumiți în lume, ca și ferma lui din Argentina.

– Domnișoară O’Keefe, spuse el cu o voce gravă. Când te-am văzut singură, mi-am zis că voi profita de ocazie să te cunosc și să te felicit. Ești un adversar formidabil, iar tu și Shamal mi-ați învins cei doi armăsari.

– Păi... eu... se bâlbâi Phillipa.

– Nu, nu fi jenată. Nu te urăsc. Nu pot decât să admir îndemânarea și frumusețea ta.

– Mulțumesc. E greu de știut ce să spui celor pe care i-ai învins în arenă. Ai făcut totul mai ușor pentru mine fiind atât de binecrescut.

– A, dar sunt mereu binecrescut. Dansezi? întrebă el, arătând ringul.

– Da, te rog.

În timp ce se legănau în ritmul muzicii, Phillipa era ținta atenției masculine. Kotov-Fabricius nu era Derek, dar interesul lui o alina.

– Deși ești o parteneră de dans plăcută, domnișoară O’Keefe, vreau să discutăm afaceri.

Ea oftă.

– Sunt flatată, conte. O clipă, am crezut că devenisem femeie în loc de antrenor de cai.

Privirea lui era arzătoare.

– Oricine poate vedea că ești femeie și încă una foarte atrăgătoare. Trebuie să înțelegi că discut afaceri cu tine în seara asta doar pentru că mi-e teamă că dacă nu acționez repede vei fi cooptată de altă fermă.

Phillipa se opri și-l privi.

– Vrei să spui că...

– Îți ofer o slujbă? Da. Ce spui?

Phillipa își duse mâna la frunte și încercă să digere ideea.

– Da, la ferma mea din Argentina. Îți voi plăti cheltuielile de instalare și te asigur că salariul tău va fi mare.

– Sunt sigură. Doar că... Vocea i se pierdu și se încruntă.

– Nu vrei să lucrezi pentru mine?

– Nu, nu e asta, îl asigură Phillipa. Doar că e o surpriză pentru mine și să plec din țară e un pas mare.

– Dar te vei mai gândi la propunerea mea?

Închise ochii și renunță cu regret la visul unei vieți alături de Derek Remington. Apoi, inspirând adânc, îi zâmbi contelui.

– Când îmi poți da un răspuns?

– Te voi anunța după ce se termină concursul. E bine?

– Da. Și acum, cred că te voi ceda șefului tău actual, care ne privește feroce.

– Ce? spuse Phillipa, întorcându-se. Întâlni privirea lui Derek.

– Vreți să dansați, domnule? întrebă Kotov-Fabricius.

– Sigur, spuse Derek și o înșfăcă aproape brutal pe Phillipa. Ce naiba pui la cale? o întrebă Derek în timp ce dansau.

– Ce vrei să spui? întrebă Phillipa, încurcată de mânia lui.

– Cum îndrăznești să-ți cauți altă slujbă când ai încă o responsabilitate către ferma și caii mei?!

Phillipa se revoltă și se eliberă din strânsoarea lui.

– Ai fost mereu nebun și irațional, sau e noua ta aberație? M-ai avertizat de câteva săptămâni că ferma e de vânzare și ar



fi bine să-mi găsesc o nouă slujbă. Le întorci cum vrei tu ca să mă poți acuza. Sunt angajata, nu sclava ta. Nu mă provoca, sau îmi dau demisia chiar acum. Să vedem cum termini concursul singur!

– Faci scene, murmură Derek, privind spectatorii curioși.

– Bine! În plus, ce-ți pasă? După o zi, nu va mai trebui să vezi oamenii ăștia. Se întoarce și o luă spre grajduri. Apoi se opri și întoarce capul. Și dacă accept slujba lui Kotov-Fabircius, nu va trebui să mă mai vezi vreodată.

Era o expresie ciudată în ochii lui pe care altă dată Phillipa ar fi interpretat-o ca panică și regret. Dar nu acum. Fuseseră spuse atâtea lucruri urâte încât presupuse că nu se mai puteau împăca. Se priviră mult timp. Atracția era încă prezentă și durerea de a-l pierde o tăia ca un cuțit. El voia să plece, s-o lase într-o lume întunecată și rece. Voia să strige „te iubesc”, ca și cum asta l-ar fi oprit. Rezistă impulsului, știind că n-avea rost.

Ținându-și poalele rochiei lungi, Phillipa fugi pe iarbă. În spatele ei muzica și vocile se topiră într-un sunet discordant, potrivindu-se cu confuzia și lipsa de armonie din sufletul ei.

\*

\* \*

Cămașa de noapte era umedă pe pielea ei transpirată. Înjurând, dădu pătura la o parte și aprinse lumina. Câteva minute stătu pe marginea patului îngust, înjurând căldura

pentru că n-o lăsa să doarmă, până când nu se mai putu miști. Motivul insomniei ei era simplu, Derek Remmington.

Își aminti nopțile lor de dragoste: șoapta respirației lui pe fața și pe sânii ei, atingerea mâinilor lui, a buzelor lui. Amintirile o umplură de dorință și brusc, camera i se păru prea mică.

Se ridică și-și scoase cămașa de noapte de nailon, căutându-și hainele. Abia aștepta să iasă afară. În cele din urmă fu gata și deschizând ușa trailerului, ieși în aerul răcoros al nopții.

În noapte se auzeau animale. Departe lătra un câine și se auzi un fâlfâit de bufniță care urmărea un șoarece. În apropiere, un cal tuși și se auzi foșnetul paielor în timp ce alt cal se foia prin somn.

Aceste sunete familiare, de obicei atât de liniștitoare, îi exacerbau suferința după Derek. Mâine seară concursul se va încheia, caii vor fi vânduți și ea nu va mai avea casă. Brusc, îi veni să-l îmbrățișeze pe Shamal, să-și pună fața pe gâtul lui mătăsos și să-i simtă mirosul.

Alergă la grajdul armăsarilor și se furișă în întuneric. Nu voia să aprindă becul și să-i trezească pe cei cincizeci de armăsari, care ar fi crezut că e ora micului dejun, așa că înaintă pe pipăite.

Când ajunsese la boxa lui Shamal, ochii i se mai obișnuiseră cu întunericul. Se uită în întunericul boxei și văzu silueta calului, sprijinit de peretele din spate.

Înainte chiar să vadă piciorul din spate lovind iritat stomacul, știu că ceva nu era în regulă. Deschise ușa și se duse lângă el. El gemea și când își puse urechea pe burta lui nu se auzea bolborositul liniștitor al stomacului lui.

Se dădu înapoi încruntată. Era evident că Shamal avea colici, dar de ce? Se duse la iesle și ridică niște fân. Un miros puturos îi umplu nările și privind mai aproape, distinse pudra de mucegai.

Mânioasă, aruncă fânul pe alee. Îl hrănise pe Shamal ea însăși și știa că fânul nu era mucegăit. Cineva încercase să îmbolnăvească armăsarul ca să nu poată participa la finală.

Phillipa știa că n-avea mult timp până ce Shamal va deveni violent datorită durerii din stomac și se va tăvăli. Asta i-ar fi făcut și mai mult rău. Întorcându-se, ieși pe ușă și alergă la telefonul din grajd. O bucată de hârtie se simțea în buzunarul ei de la pantaloni și o scoase. Era anunțul de vânzare, cu adresa și numărul de telefon ale lui Derek. Phillipa nu ezită și formă numărul.

Aștepta, ascultând telefonul cum suna. Gândurile ei fugeau ca un stol de păsări în timp ce asculta. Dacă era încă la petrecere? Dacă era cu Melinda? În cele din urmă îi auzi vocea adormită.

– Derek?

– Ce e? cine naiba e?

– Derek, sunt Phillipa și... am nevoie de ajutorul tău.

– Ce s-a întâmplat? Somnolența îi dispăruse din voce.

– Shamal. Cineva i-a dat fân mucegăit și are colici. Derek, am nevoie de tine.

– Vin imediat.

Legătura se întrerupse și privi receptorul care suna ocupat. Îl puse în furcă și îngheță când se gândi că Ignacio dormea în magazie, la nici două sute de metri de grajdul armăsarilor.

Nu trebuia decât să-l trezească. Atunci, de ce l-a sunat pe Derek?

Fiindcă e puternic și capabil și când ești cu el te simți în siguranță, se auzi vocea interioară.

Phillipa recunoscuse că era adevărat. Se simțea în siguranță cu Derek. Și Derek sosea. Îl chemase și venea.

În timp ce pune un căpăstru pe capul lui Shamal, se simți mai bine. Derek venea. Cuvintele îi cântau prin trup. Apoi, toată atenția ei se concentra asupra calului suferind, care se împleticea după ea în timp ce-l plimba prin fața grajdului.

---

## *Capitolul 14*

Parcă trecuseră ore întregi până când Phillipa auzi zgomotul puternic al Porscheului. Farurile o orbiră și în timp ce clipea, Derek sosi.

El evaluează situația dintr-o privire: Shamal se legăna pe picioare și respira greu; Phillipa, cu fața albă și tensionată, îl forța să meargă.

- Ce facem?
- Ține-l în picioare și forțează-l să meargă.
- Ai chemat un veterinar?
- Nu. Vreau să-i dau tărațe și să-l plimb, apoi să văd dacă-i trece.
- Cum nu știu să prepar tărațele, îl voi plimba.
- Bine. Phillipa îi dădu coarda și se îndreptă spre grajd. O să ai nevoie de asta.

Derek privi întrebător biciul lung.

- Dacă nu vrea să meargă, lovește-l pe crupă. Dacă se așază, va trebui să-l batem să se ridice.

– Minunat, murmură Derek. În timp ce se îndrepta spre grajd, Phillipa îl auzi spunând: bietul băiat. Nu-ți face griji, îți va trece.

Îi luă doar câteva minute să amestece tărâtele cu ulei și apă caldă. În curând se întoarse și puse amestecul sub nasul armăsarului. El îl măncă cu greu.

– Cum de ai rămas în picioare înainte să vin eu? întrebă Derek. Plimb animalul ăsta de doar zece minute și mi-au înțepenit brațele. Aș jura că are capul de două sute de kilograme.

Ea îi zâmbi, apoi fu atentă la găleată.

– Am mai multă experiență cu colicile. Ai dreptate; toată greutatea pare să se adune în cap atunci când un cal vrea să se așeze. Pe de altă parte, nu se poate așeza dacă-i ții capul ridicat, asta avem de făcut.

– Ce contează dacă se așază? Derek mână calul în timp ce Phillipa puse deoparte găleata goală. Nu i-ar fi mai comod?

– Problema e că nu va sta liniștit. Va încerca să se tăvălească. Când un cal cu colici se tăvălește, își poate răsuci intestinele și moare. Caii nu sunt prea deștepți, doar frumoși. Cred că trebuie să-l plimbăm cu schimbul. N-are sens să obosim plimbându-l amândoi o dată.

– Bine. Tu l-ai plimbat mai mult, așa că-l mai plimb eu un pic.

Phillipa se așază, sprijinindu-se cu spatele de grajd. Derek și Shamal erau niște umbre în noapte, dar auzea murmurul de încurajare al lui Derek în timp ce se plimbau în cerc. Când trecură pe lângă ea, Phillipa observă că mâna lui Derek îl mângâia pe Shamal pe gât.

Phillipa era încurcată de afecțiunea lui Derek pentru animalul pe care avea să-l vândă mâine. Ar fi vrut să sperie că Derek se va răzgândi în ceasul al doisprezecelea și ferma nu va fi vândută, dar știa că n-avea sens. Sperase o dată, în van. N-avea să mai facă aceeași greșală.

Își sprijini capul de grajd și moțai câteva minute. Ceasul ei intern nu-i permitea decât o odihnă scurtă și se trezi curând. Își frecă ochii. Se întreba dacă mai era mult până în zori. Noaptea asta părea că nu se mai termina.

Îi privi pe Derek și Shamal mergând în cerc. Văzu că brațele lui Derek începeau să tremure de efort, așa că se ridică și se duse să-l înlocuiască.

– Pot să-l mai plimb puțin, spuse Derek.

– Nu. Ești obosit. Îi luă coarda și-l îndemnă pe Shamal să meargă.

– Cât timp mai trebuie să-l plimbăm? întrebă Derek.

– Nu știu. Dacă nu-i trece, voi chema veterinarul.

– Cheamă și un doctor.

– De ce?

– Pentru noi, răspunse el ironic. Va trebui să ne luăm un concediu de odihnă.

Îl privi pe Derek mergând la grajd și sprijinindu-se de perete. Amândoi știau că Ignacio dormea în apropiere și dacă tot mai voiau ajutor, puteau să-l cheme și pe Guy. De ce n-o făceau? Voiau să împartă noaptea asta cum făcuseră la nașterea mânzului? Gândindu-se, își dădu seama că era motivul ei. Dar Derek? Voia să fie cu ea, sau uitase de ceilalți?

Gândurile i se întrerupseră când Shamal se clătină și picioarele îl lăsară.

– Doamne! țipă ea simțindu-l cum se prăbușea, și trase de coardă să-i țină capul sus.

– Rezistă! Vin! îl auzi pe Derek din spate. O duru mâna încercând să sprijine un cal de șase sute de kilograme. Țipă și-și trase mâna la piept.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Derek. Te simți bine?

– Da, minți ea. Mi-am scrântit mâna. Ajută-mă.

Derek luă coarda și trase în timp ce Phillipa biciui calul. Spera ca Derek să nu observe că-și folosea mâna stângă.

Tras de Derek și biciuit de Phillipa, Shamal se ridică în picioare. Îl plimbară amândoi. Cerul se lumina și brusc Shamal își săltă coada și făcu o baligă. Phillipa țipă de bucurie și-și puse urechea pe burta lui. Se auzea un bolborosit din stomacul calului și știu că urgența trecuse.

– Se simte bine, îi zâmbi ea lui Derek.

– Va putea concura?

– Așa cred. E abia după-amiază și-i va trece până atunci. Durerea din braț îi spuse că chiar dacă Shamal va putea concura, ea nu va putea.

Oroarea și dezamăgirea i se reflectară pe față și Derek o luă de umeri.

– Ce e? Phillipa, te-ai lovit?

– Da, reuși ea să spună. Se priviră în tăcere și simți că-i dau lacrimile. O, Derek! Mi-am scrântit mâna. Nu voi putea călări!

– La naiba cu călăritul! Trebuie să mergi la doctor.

– Dar, Derek...

– Nu mă contrazice, îi ordonă el. Poți să-l ții pe Shamal până îl scol pe Ignacio?

– Da, spuse ea și-l privi cum se îndepărta.





Două ore mai târziu stăteau într-o bodegă, luând micul dejun. Phillipa își tăia mâncarea cu mâna stângă. Medicamentele pe care i le dăduse doctorul redusese durerea de la încheietura mâinii, dar era tristă. Derek o privi amuzat și-i luă furculița din mână.

– Lasă-mă pe mine.

– N-am mai fost niciodată atât de neajutorată, se plânse Phillipa.

– Și nu-ți place.

– Nu, admise ea.

– Câteodată trebuie să te bazezi pe alții.

– Dar nu mă am decât pe mine, și nu mă pot ajuta.

– De ce spui asta? Derek își aruncă șervețelul pe masă.

– M-am accidentat din neglijență și acum nu putem câștiga finala.

– Și? Shamal a câștigat deja o probă.

– Dar voiam să câștige totul.

– Pentru el sau pentru tine?

– Pentru amândoi, dar mai mult pentru mine, recunosc eu onestă. L-am crescut de mic și... Vocea i se pierdu în timp ce-i veni o idee nebunească.

Derek se aplecă, îngrijorat de tăcerea ei bruscă. Phillipa îl privi și-și aminti cum îl călărise pe Majun. Acum îl putea călări pe Shamal.

– Derek, poți s-o faci tu.  
– Ce să fac? întrebă el.  
– Poți călări în finală.  
– Cred că delirezi de la medicamente.  
– Nu, spuse ea încăpățânată.  
– Phillipa, nu sunt călăreț.  
– Ba da. Guy și cu mine te-am învățat să călărești și Guy spune că ai talent.

– Dar n-am experiență, obiectă Derek.  
– Te pot îndruma de pe margine. Așa făcea Guy cu mine.  
– Nu știu, spuse Derek încruntându-se.

Nervos, făcea cercuri cu paharul pe masă. Phillipa își împături șervețelul în poală și-l privi rugător.

Privirile lor se întâlniră. Se priviră într-o bătaie tăcută a voințelor.

– O voi face.  
– Mulțumesc, spuse Phillipa simplu, deși ar fi dorit cu disperare să-l îmbrățișeze.

Derek străpunse o bucată de clătită, o duse spre gură, apoi o lăsă iar pe farfurie.

– Cred că mi-am pierdut pofta de mâncare. Știi că nu l-am călărit niciodată pe Shamal.

– Știu.  
– Cred că mai bine aș exersa.  
– De acord. Trebuie să-ți găsim și ceva de îmbrăcat.

Se întoarseră la grajduri și-l găsiră pe Guy. Phillipa îi explică repede situația, apoi plecă să caute un costum de călărie. Îl lăsă pe Guy să-l pregătească pe Derek.

Nu-i luă mult să găsească un costum: se întâlnește cu prietenul ei Bud Morris, un antrenor din Michigan, care era la fel de înalt ca Derek.

Își privește ceasul și o luă la fugă. Nu mai aveau timp. Îl găsi pe Derek în grajdul armăsarilor, mângâindu-l pe Shamal pe bot în timp ce asculta serios instrucțiunile lui Guy.

– Am găsit costumul, spuse ea.

– E o culoare frumoasă, spuse Guy. De la cine l-ai împrumutat?

– De la Bud Morris.

– Ce i s-a întâmplat? Trebuia să participe și el.

– Calul lui șchioapătă.

– Ghinionul lui, norocul nostru. Probează-l, îi spuse lui Derek. Și amintește-ți ce ți-am spus. Nu te pune cu el, țin-e-l atent. Așa va fi bine.

Derek luă costumul și vru să plece.

– Derek, strigă Phillipa. El se întoarse. Vrei să te îndrume Guy de pe margine?

– Te-ai supăra dacă aș spune... Inima ei se făcu mică, știa că-l va alege pe Guy... că te vreau pe tine? Am nevoie de suport moral. Nu te superi, nu-i așa, Guy?

– Să mă supăr? Fiule, dacă ai fi spus că mă preferi pe mine, te-aș fi trimis la un control psihiatric. Acum, du-te. N-avem mult timp.

Guy și Ignacio îl pregătiră pe Shamal pentru probă. Phillipa încercase și ea să-i ajute cu o singură mână, până când Guy îi ordonă să stea locului.

Guy privea critic costumul negru cu vestă roșie. Oftă.

– Ei bine, ar trebui să ai hainele călcate și să fii aranjat pentru un asemenea concurs, dar ne vom bizui pe calitățile calului.

– Îmi stă atât de rău? întrebă Derek îngrijorat.

– Nu, spuse Phillipa. Arăți trăsnet, spuse ea și roși.

– Mulțumesc. Am nevoie de încurajare.

– Hai să mergem la poartă, interveni Guy.

Phillipa îi prinse cartonașul cu numărul de concurs și-i zâmbi.

– Știi că poți s-o faci, șopti ea.

– Mă bucur că ai încredere, murmură el încălecând. De când îl întâlnise pe Derek, Phillipa dorise să-l vadă călare pe Shamal și acum dorința i se îndeplinea. Parcă îi mai trecea dezamăgirea că nu-l putea călări ea pe Shamal. Rămăsese în urmă și alergă după ei.

Câțiva cai și călăreți se învârteau lângă poartă. Phillipa îi arătă lui Derek degetul mare în sus și-i arătă unde va sta. El dădu din cap că a înțeles, apoi se concentră să-l călărească pe Shamal.

Cei de la proba anterioară ieșiră și prezentatorul anunță proba finală. Derek făcu un cerc larg la trap cu Shamal, căci Guy îl sfătuisese să fie ultimul, nu primul. Ceilalți cai erau deja în arenă când Derek intră călare pe Shamal. Phillipa își dădu seama că unghiile de la mâna stângă i se înfipseseră în palmă și se forță să se relaxeze.

– Trage mai mult de frâu, spuse ea când trecură a treia oară prin fața ei. Derek se conformă și capul lui Shamal se ridică.

Erau în partea opusă a arenei când prezentatorul dădu ordin de galop. Shamal alerga bine și Phillipa expiră, căci nu observase că-și ținuse răsuflarea.

E bun, se gândi ea. De ce oare nu iubește caii, ca mine?

Era o întrebare pe care și-o pusese de multe ori de când era cu Derek Remmington și încă nu găsisese un răspuns. Se forța să se concentreze asupra probei.

Juriul lăsa călăreții să galopeze într-una și Phillipei îi era teamă că Shamal va face vreo boroboată. Se temea degeaba, căci Shamal se purta perfect și Derek era relaxat. Caii alergară în sens invers și Phillipa se gândi că nici o probă nu durase atâta.

Shamal încetinea. Phillipa nu era sigură dacă era rezultatul colicilor sau Derek nu-l strângea destul cu picioarele, dar trebuia să-i corecteze, sau vor pierde locul întâi.

– Strânge-l cu picioarele. Ai mâinile prea jos. Bine. Apoi nu-i mai putu controla. Se simțea neajutorată pe măsură ce proba se apropia de sfârșit.

Îl pregătiseră pe Derek destul? Făcuse ea destule în timpul probei să le asigure victoria? Fusese prea insistentă și-i risipise concentrarea?

– Doamne, murmură ea. Am luat-o razna.

– Câștigătorul probei finale e armăsarul cu numărul 223, Shamal ibn Sahir, proprietatea fermei de cai arabi El Marees, călărit de Derek Remmington, Iată-l. Aplaudați-l.

Derek se apropie ca să primească panglica și trofeul. Phillipa nu-i vedea fața de unde era, dar spera că Guy îi va putea spune cum arăta.

– Doamnelor și domnilor, tocmai am fost informat de domnul Guy Petterson că aceasta e prima dată când domnul Remington călărește un cal la un concurs. Asta chiar merită aplauze.

Aplauzele se porniră, se văzu un bliț căci erau fotografiați, apoi ieșiră din arenă. Phillipa plecă de lângă grajd, își făcu loc prin mulțime și alergă la padoc.

Îl văzu pe Derek descălecând și punându-și brațele după gâtul armăsarului. Vorbea aprins cu Guy și Ignacio, dar Phillipa nu distinse cuvintele.

Brusc, o siluetă se interpuse în fața ei. Speriată, se dădu înapoi și privi fața schimonosită a lui Sheldon Williams. Pielea lui era roșie de furie și o prinse grosolan de umăr.

– Fii blestemată! urlă el. Ai stricat totul! Pe loc, Phillipei i se confirmă bănuiala că Williams fusese cel ce pusese fânul mucegăit. Îți va părea rău...

Vocea i se sugrumă în timp ce Derek îl luă de guler și de curea și-l ridică.

– Singura persoană căreia îi va părea rău ești tu, domnule Williams, dacă nu-mi lași antrenarea în pace. Acum cară-te. Îl împinse. El îi privea pe Derek și Phillipa și căuta să spună ceva. Deschise gura fără să spună nimic, apoi dispăru.

– Cum m-am descurcat, șefa? întrebă Derek, zâmbind.

– Ai fost fabulos, reuși să spună Phillipa, simțind că dragostea pentru el o îneca.

– Doamne, nu m-am mai distrat așa în viața mea. Să am acea putere și frumusețe sub control și să câștig! A fost minunat, se entuziasmă el.

Ignacio îl luă pe Shamal să-l ducă în grajd, dar Derek îl opri.

– Așteaptă. Vreau să-l duc eu, dacă nu te superi.

– Sigur, senor. Îi dădu frâul, apoi o privi pe Phillipa.

Derek mergea alături de Guy, care ducea panglica și trofeul pe care Derek i le dăduse când ieșise din arenă.

– Știi, Guy, ai dreptate. E ca o comunicare telepatică între tine și cal atunci când lucrurile merg cum trebuie.

Derek continua să vorbească, retrăind proba. Phillipa mergea în tăcere în spatele lui, așteptând și rugându-se să spună ceva despre fermă. Dar, nimic. Ajuns în grajd, i-l dădu pe Shamal lui Ignacio, luă panglica și trofeul și dispăru în trailer să se schimbe.

Phillipa stătea în curtea grajdului și privea ușa închisă. Entuziasmul îi trecea și simțea un fior rece.

– Ce crezi că va face acum? îl întrebă pe Guy.

– N-am nici o idee, răspunse el, luând șaua de pe Shamal.

Phillipa voia să se repeadă la ușă și să țipe: Ce-ai de gând să faci? Îmi vei ruina viața sau nu? Dar tăcu.

Își dădu seama că nu putea suporta să-l mai vadă pe Derek Remington. Venise momentul despărțirii și nu se putea controla. Îi era teamă că se va agăța de el și-l va implora să-i mai dea o șansă. Fugi la boxa lui Kamar, unde se aruncă pe paie.

– Cum să trăiesc fără el? șopti ea, dar iapa albă nu-i răspunse.

---

## *Capitolul 15*

Shamal galopa ușor pe lângă Phillipa și ritmul lui aproape o hipnotiza. Era ora opt, luni dimineată și grajdurile îi produceau senzația unei case după ce se încheiase petrecerea și invitații plecaseră. Mai rămăseseră doar câteva ferme, cele mai multe plecaseră noaptea.

Și Phillipa voise să plece, dar Guy fusese anunțat de Derek să mai rămână. Bănuia că vânduse caii și așteptau ca noii proprietari să-i ia.

Phillipa însăși primise o ofertă pentru Shamal de la Kotov-Fabricius și știa că trebuia să-i spună lui Derek, căci suma era impresionantă. Și contele îi aștepta răspunsul pentru oferta de serviciu. Nu găsisese puterea de a discuta cu Derek, așa că trăgea de timp, făcându-și de lucru cu o singură mână. Îi plăcea să stea cu Shamal. Dacă Kotov-Fabricius reușea să cumpere armăsarul roib, se hotărâse să accepte slujba. În acest fel rămânea aproape de cel puțin unul dintre caii pe care-i iubea.



– Phillipa.

Tresări auzind vocea lui Derek. Îl opri pe Shamal și se întoarse spre el.

– Bună. Chiar voiam să te văd, spuse ea.

– Da?

– Da. Îl duse pe Shamal lângă gard și privi bărbatul care-i umpluse viața și care acum voia să plece. Avem o ofertă pentru Shamal.

– Nu contează.

– Ei bine, chiar dacă ai altă ofertă, cred că ar trebui s-o auzi pe asta. Conteale Kotov-Fabrizius îți oferă cinci sute de mii de dolari în numerar pe loc. Se jucă cu biciul.

Derek îi prinse bărbia cu două degete, forțând-o să-l privească.

– E adevărat că sunt mulți bani... dar nu cred că vei trăi cu mine dacă n-ai caii tăi blestemați, spuse el resemnat.

– Ce-ai spus? țipă ea, cu mintea învolburată.

– Te iubesc, Phillipa. Nu-mi pot imagina viața fără tine și voiam să știu dacă mă mai iubești după lucrurile prostești pe care le-am spus și le-am făcut.

– Nu mi-ai mai spus că mă iubești, spuse Phillipa șocată. Nici când eram... împreună, n-ai spus că-ți pasă sau măcar să faci vreo aluzie că e mai mult decât o aventură.

– Da, sunt un prost. Philly, spuse el ducându-i mâna la buze, cred că te-am iubit din prima clipă când te-am văzut năvălind dintre copaci călare pe animalul ăla.

Phillipa își eliberă mâna și-l duse pe Shamal mai departe de gard. Apoi își puse mâna pe coama calului și-l privi pe Derek întrebătoare. El nu se prefăcu că nu înțelegea.

El râse timid.

– Ciudat cum animalele astea mari, proaste, frumoase și exasperante îți intră pe sub piele. Da, Philly, îi iubesc și abia aștept să-i învățăm pe copiii noștri să călărească.

Derek își puse o mână pe gard și sări peste el. Se apropie de ea și Phillipa își simți inima bătându-i cu putere.

– Phillipa O'Keefe, femeie neascultătoare, te măriți cu mine?

Voia să se arunce în brațele lui și să fie sărutată, dar se abținu. Multe cuvinte urâte fuseseră spuse și-i era teamă că nu le va putea ierta.

– Dacă te căsătorești cu mine, nu voi fi mai ascultătoare. Mă voi certa cu tine când voi crede că greșești și ție nu-ți plac criticile.

– Dar sunt un om care a învățat din greșeli. Ai avut dreptate, eram arogant. Nu-mi va face rău să-mi mai înțepi orgoliul din când în când.

– Va fi mai des decât „din când în când”, răspunse Phillipa.

– Ei, ce zici? întrebă Derek.

Tot ce-și dorise avea acum la picioare, dar ezita. Shamal lovi pământul cu un picior nerăbdător și atingând-o cu botul în spate, o împinse în brațele lui Derek.

El o prinse cu blândețe și o sărută. Buzele lui blânde peste ale ei o aruncară în extaz. Își puse mâna sănătoasă după gâtul lui și-l trase mai aproape, lipindu-se de trupul lui puternic. El o sărută pe gropița de la baza gâtului.

– Te iubesc, Phillipa, șopti el. Și indiferent ce ne va aduce viitorul, vreau să fiu cu tine. Dacă ar trebui să trăiesc pe Marte și să cresc o droaie de mici marțieni verzi ca să fiu cu tine, aș face-o.

Îl privi uimită și-i simți sinceritatea. Râse fericită și toate îndoielile și temerile i se risipiră. Era adevărat că schimbaseră acuzații amare, dar dragostea o făcea să ierte. Phillipa iubise și pierduse, dar pierderea primei ei dragoste o condusese la bucuria și împlinirea de acum. Viața ei cu Derek nu va fi ușoară, dar își dădu seama că voia mai mult decât orice pe lume să-și petreacă restul vieții iubind, luptând și muncind alături de acest bărbat căpos și minunat.

– Phillipa, îi murmură Derek în ureche. Acum că Shamal ne-a dat binecuvântarea, nu crezi că ai putea spune da?

Îl îndepărtă pe Derek la lungimea brațului și-l privi poznaș.

– Nu știu, spuse ea rar. Shamal e mascul și deci opiniile lui sunt suspecte. Poate ar trebui să capăt aprobarea lui Kamar înainte să mă implic.

– Dacă mă mai lași să aștept mai mult de trei secunde... spuse el amenințător.

Phillipa își dădu capul pe spate și râse veselă.

– Oh, Derek, mi-ar plăcea să mă mărit cu tine.

Derek se aplecă spre ea și-i ridică fața s-o sărute. Apoi Shamal își coborî capul și ei sărutară în schimb botul lui catifelat. Ochii lui căprui păreau mulțumiți de rezultatul eforturilor lui.

Derek îi aranjă armăsarului şuvița de păr de pe frunte.

*Sfârșit*